XXIX. ÉVFOLYAM, 26. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. JÚNIUS 28.

— Kisasszony, maga mit keres itt az aratáson?

— Én nem az aratáson vagyok, hanem a címlapon...

KEDVES LUDAS!

JEGYZETEK A BALATONI PANASZKÖNYVBŐL

LELTÁR ÉS BABLEVES

Szántódrévre megy a hajó... Tihanyban éppen csak az utolsó pillanatban tudtunk felkapaszkodni rá, rohanás az egész napunk, még annyi időnk sem volt, hogy valahol megálljunk enni. És nem is lesz, mert az útunk sürgős, sietnünk kell. Na de ha okosan kihasználjuk az átkelés perceit, itt a kompon harapbatunk valamit. Rohanás a büfébe! Három koros kinézésű szendvics, egy zacskó mézespuszedli — ennyi az árukészlet. Gyorsan megvesszük, az utánunk jövőknek már ebből sem jut. Innivaló már nekünk sincs, egy korty sem. A büfés mentegetőzik: nem tudott árut vételezni az elosztóban, mert éppen leltároztak...

Hja, a Leltár nagy dolog, szent dolog nálunk, ezt alázatos főhajtással tudomásul vesszük, szétosztjuk kevéske zsákmányunkat, s csendben eloldalgunk, törretlenül bízva abban, hogy eljő még az idő, amikor ezt úgy össze tudják majd hangolni, hogy a vendég is jól lakjon, meg a leltár is megmaradjon...

A déli parton megint rohanunk tovább a munkánk után, csak este 11 órakor, hazafelé jövet jut arra időnk, hogy megálljunk egy bablevesre a Non Stop étteremben Lepsénynél.

Zsúfolt ház van: egyetlen üres asztalt találunk a legbelső sarokban. Hiába, balatoni szezonban nagy a forgalom egy ilyen útmenti, éjjel-nappal nyitva tartó vendéglőben...

Ülünk, s várunk a sorunkra. Mert ennyi vendéghez mindössze ketten vannak: egyetlen kimérő a pult mögött, s egyetlen fiatal pincér az asztalok között. Ő valóban nonstop dolgozik, megállás nélkül, de hiába, egy ember csak egy ember, nem tudja elvégezni azt, amihez legalább három kellene.

Végül csak ránk kerül a sor, s akkor jön az újabb csalódás: a vendéglő specialitásából, az éjszakai vendégek kedvencéből, a bablevesből is egyetlenegy adag van csupán...

Bánatosan állapítjuk meg, hogy peches nap ez a mai. Pedig nem is péntek van, hanem szerda. Az igaz, hogy tizenharmadika...

(r. b.)

PALACSINTA — ÁRAM

Június 7-én a Siófok étteremben (Siófok) palacsintát rendeltünk desszertnek. Megkaptuk, megettük, kifizettük.

Két nap múlva ugyanott jártunk, megint palacsintát rendeltünk harmadik fogásként. Vártunk, vártunk, de a pincér jött, a palacsinta nem. „Mi lesz a palacsintával?" — kérdeztük aggódva. — „Sajnos, nincs áram"... — közölte a felszolgáló. — „Talán kiégett a biztosíték?" — kérdeztük. — „Elektromos áram az van, de palacsinta-áram nincs" — magyarázta a jó ember.

Nem értettük, sehogysem. Hívtuk az üzletvezetőt. Széttárta a karját: „Sajnos, uram, nem találjuk a palacsinta árát."

Ez vendéglátóipariul azt jelenti — okosították ki utólag —, hogy ha egy ételnek nem lehet hiteltérdemlően, fillérre megállapítani az árát, akkor azt nem szabad felszolgálni.

Ha nem találják a lisztet, a cukrot, a lekvárt — azt megértem, de ha az összes nyersanyag megvan, csak az árat nem találják — az nem lehet akadály. Mondják azt, hogy nyolc forint, hogy 10 forint, csak meg lehet valahogy saccolni, mibe kerül egy adag palacsinta?!

Sajnos, ez ma még ebben a szakmában nem járható út. Ezért kéretik mindenki, aki a siófoki szállodasoron, a parton, vagy a strandon, vagy a mólón találna egy elveszett palacsintaárat, szolgáltassa be a nevezett étteremnek.

Jutalom: egy adag palacsinta — szabott áron.

(n. s.)

ZÖLDSÉG A DOBOZBAN, ZÖLDSÉG A DOBOZON

Annyi mindent hall az ember a spenótról! Volt idő, amikor minden gyereknek azt mondta az anyukája: erő és ész egyaránt a spenóttól nő. Volt egy évtizednyi idő, amikor még egy rajzfilm-hős, mégpedig a csoda-erős Popeye, a tengerész is odaállt a spenótfogyasztás elsőszámú reklámembereként meggyőzni ifjút s öreget: még bátorságot is csak a spenót ad. Aztán jöttek évek, amikor ismeretterjesztő és tudományos írásművek születtek a spenót-legenda ellen — megtudtuk, hogy néhány nemzedék teljesen hiába ette az utáltá rekíámozott zöld, sőt legzöldebb főzeléket, nem is olyan csodaszer.

Végül még szép nevét is felcserélték a prózaibb, kevesebbet mondó parajjal, a hírnév után a név is változott.

Most azonban a zöldség újjáéledésének korszakába léptünk.

Nem erőt, izmot növel a paraj, más képességet dúsít. Írásos, sőt nyomtatott bizonyíték van rá: táltostempóra készteti a fantáziát.

Még Mirelite-változatban is. Vagy csak ebben a változatban? A gyorsfagyasztott paraj doboza legalábbis ezt mutatja.

A felhasználási javaslatban, magyarul, ugyanis még az áll, hogy +20 Celsius fokon, azaz szobahőmérsékleten 6 óra a parajfőzelék eltarthatósági ideje, +5 Celsius fokon (ennyi van a hűtőszekrényben) 1 napig s —18 fokon (ez a mélyhűtő-szekrény hőmérséklete) 1 évig. Remek. Ugyanezen a dobozon németül is olvasható mindez; éppen csak egy kicsit másként. Német anyanyelvűek vigyázzanak, az ő mélyhűtőjük csak hat hónapig tartja (—18 fokon) változatlan frisseségben a spenótot, a hűtőszekrényben is csak 12 óra az eltarthatósági idő, nem szólva a szobahőmérsékletről, ahol csak egy-két óra. (Igaz, van itt a —18 fokos lehetőségen túl egy „hűtőszekrény mélyhűtő-rekesze" megjelölés is, itt 3 napot bír ki a bontatlan spenótosdoboz.)

Csak azt tudnánk, hogy e fordítói teljesítmény parajfogyasztás előtt vagy után született! Akárhogy is, a dicsőség azé, aki a dobozt magyarul is, németül is aláírta: a Magyar Hűtőiparé!

—sm—

KÖVÉR HÖLGYEK FIGYELMÉBE!

Tudom, hogy elég sok honfitársnőnk küszködik a felesleges kilók leadásának ádáz és nem könnyen megoldható problémájával. Nos, módomban van ingyen és bérmentve átnyújtani egy jó tanácsot: ne latolgassák naphosszat a szénhidrátot, ne epedjenek — tantaluszi kínokat szenvedve — finom habos süteményekért hasztalan, hanem menjenek és a Pozsonyi út 40. sz. előtt álló, a Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalat tulajdonában levő mérlegen mérjék magukat. Boldogan fognak lelépni róla.

Igaz, hogy én viszont dühösen léptem le, mert hiába illesztettem illedelmesen és szabályosan két darab 20 filléresт a lyukba, a mérleg előbb semmit sem mutatott, majd miután ebbe nem nyugodtam bele, nem lévén asztráltestű kísértet, és jól nekirugaszkodtam, előbb öt kilót, majd tizet jelzett. Ennél tovább a mutató nem ment az istennek se, pedig — ha nem is vagyok kövér — ennél legalább hatszor többet nyomok...

B. L. E.

JOGTALAN BÍRSÁG

Sátoraljaújhelyről Szerencsre szerettem volna utazni. Mivel szabad szombatot megelőző péntek délután volt, rengetegen álltak sorba jegyért. A négy pénztárablak közül csupán egyetlenegy volt nyitva. Én már a vonat indulása előtt tizenöt perccel ott álltam a sorban, az ablakig azonban már nem sikerült eljutnom: jegy nélkül kellett fellépnem a már éppen induló vonatra. A kalauznő húsz forintos bírságot fizettetett velem. Ezt méltánytalannak tartom, hiszen nem én voltam a hibás!

Csúcsidőben miért nem tartanak több pénztárt nyitva az újhelyi állomáson? Azt mégsem kívánhatja a MÁV, hogy az utas félórákat álljon sorba a jegyért!

Tóth József
Sátoraljaújhely, Bajza u. 1/a.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Levélváltás a táppénzellenőrzésről" című cikkükben szó esett arról, hogy Cs. E. olvasójuk kifogásolja azt a módot, ahogyan őt, aki táppénzes beteg, igazgatóságunk ellenőrzésre behívta.

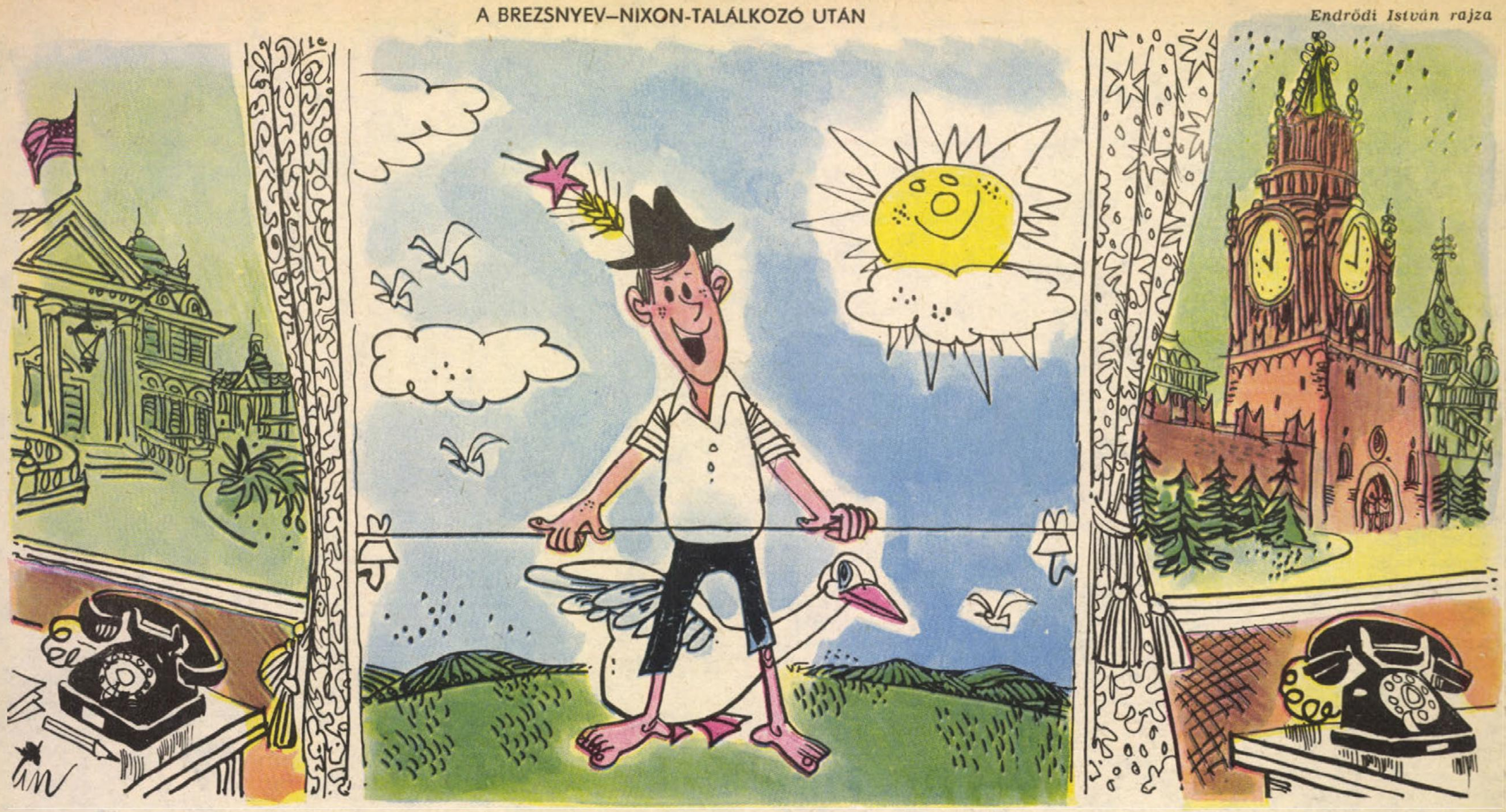
E levél hangja valóban kifogásolható és a betegben joggal kelthet visszatetszést.

A balesetek száma, és ezen belül, sajnos, a szándékosan okozott sérülési esetek száma egyre emelkedik. A közösség tulajdonának védelme e területen is fokozott, körültekintő ellenőrzést igényel. Ezt a jövőben igyekszünk majd a lap bírálatának megszívlelése mellett az eddiginél helyesebb formában végezni.

Budapesti és Pest megyei Társadalombiztosítási Igazgatóság

A BREZSNYEV–NIXON-TALÁLKOZÓ UTÁN

Endrődi István rajza

– No lám, ez a drót már nem is olyan forró!

HÉDIKE ÉS A FÉRFIAK

Guszti gyereket akart. Zenőfi Gusztáv, a Reggeli Hírharsona munkatársa, a kiváló publicista, szerette a gyerekeket és több ízben elmondta Hédikének, hogy „gyerek nélkül az otthon nem otthon, csak szálloda".

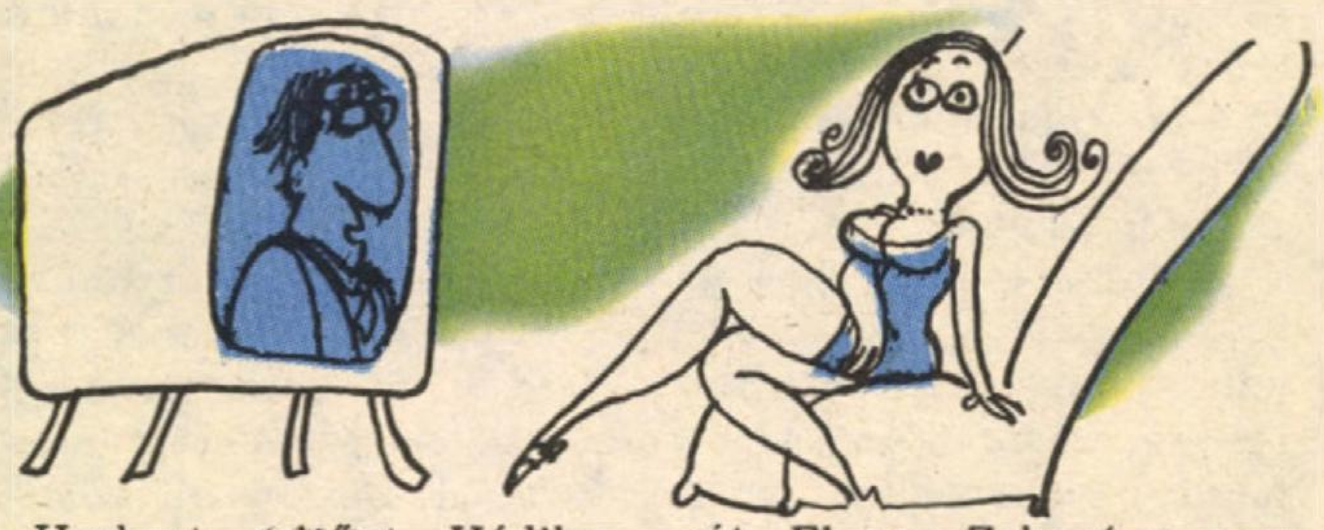
Hédike is akart gyereket: mindig arról álmodozott, hogy két kisfiú és két kisleány kapaszkodik a kezébe, a szoknyája szélébe és esténként — lefekvés előtt — nagy párnacsatákat vívnak.

Tehát mindketten akartak gyereket: Hédike is, Zenőfi Gusztáv is. A baj csak ott volt, hogy ezek ketten nem ismerték egymást.

Hédike rendszeres olvasója volt a Hírharsonának és Zenőfi minden cikkét elolvasta — a népszaporulattal foglalkozó cikksorozatot is, amelyben a szerző elmondotta, hogy gyerek nélkül nem otthon az otthon, csak szálloda —, de ennél tovább nem jutottak egymással. S ez — bizonyos szempontból — kevés. Nagyon kevés.

Tenyérháti Herbert is szerette a gyerekeket. „Gyerekkacagás nélkül sivár az élet" — mondta Hédikének, aki igazat adott neki és könnybe lábadt a szeme, amikor Herbert arról beszélt, hogy ő szívvel-lélekkel gyerek-párti. Odahaza annak idején nyolcan voltak testvérek és esténként nyolc pár cipő állt a hálószobában, azaz tizenhat darab lábbeli.

Semmi sem állt tehát a boldogságuk útjában, mert Hédike is sok-sok gyereket akart, hacsak az nem, hogy Hédike nem ismerte Tenyérháti Herbertet, csak a hangját hallotta a rádióban — gyönyörű hangja volt! — amikor a népszaporulatról tartott előadást és arra próbálta rávenni a kedves hallgatókat, hogy legyen minél több gyerekük.

Herbert feltűnt Hédike életében, aztán eltűnt. Kapcsolatuk mindössze nyolc percig tartott — nyolc percig beszélt Tenyérháti a rádióban —, aztán szétváltak útjaik és soha többé nem találkoztak egymással.

Hja, kérem, ilyen az élet...

Néhány nappal később egy új férfi jelent meg Hédike életében. Flancz Zebegény. Ő is arra akarta rábeszélni Hédikét, hogy legyen gyereke.

— Akinek nincs gyereke, az nem tudja, mi az igazi boldogság...

— Igazad van — felelte Hédike és a tekintetével megsimogatta a férfi arcát. Flancz Zebegény nem volt szép férfi, de az arcából sugárzott az értelem és ettől valahogy megszépült. Amikor beszélt, a szemüveg többször is lecsúszott az orráról és a férfi egy gyámoltalan mozdulattal visszatolta a helyére. Ez a mozdulat minden egyes alkalommal meghatotta Hédikét, aki anyáskodó természetű volt.

— Kevés a gyerek! — mondta Flancz. — S ez így nem mehet tovább! Tennünk kell valamit! Amíg nem késő!

— Igazad van — felelte Hédike. — Engem nem kell meggyőznöd.

A férfi rámosolygott Hédikére, aztán elköszönt és a képernyőn megjelent Takács Marika: bejelentette a következő műsorszámot.

A negyedik férfit Letenye Z. Emilnek hívták. Emilke mérnök volt és néhány hetes udvarlás után anyakönyvvezető elé vitte Hédikét.

— Szereted a gyereket?

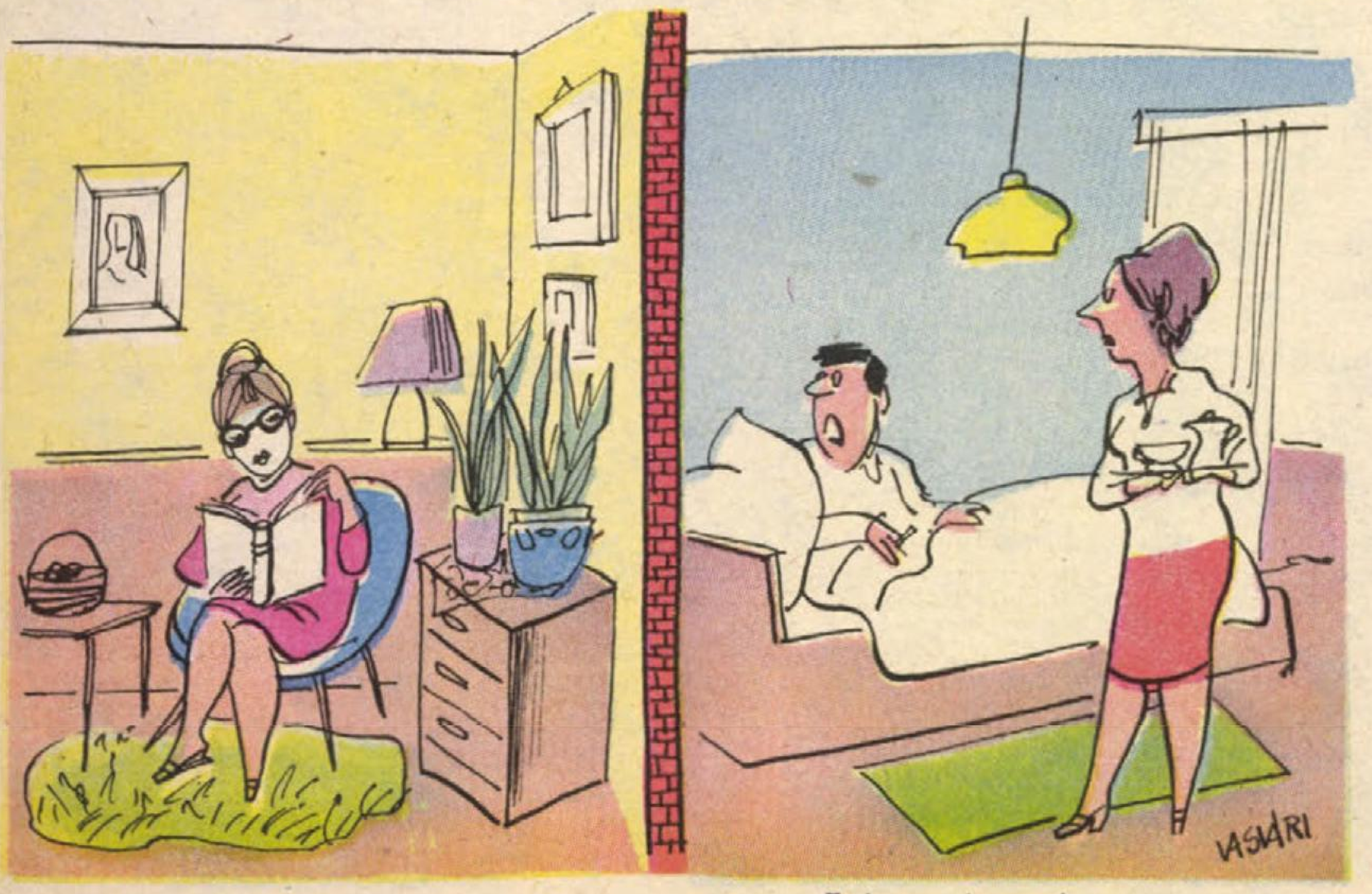
— Szeretem — mondta a férfi —, de nem kell elsietni a dolgot. Majd. Később. Ha már mindenünk meglesz.

Amikor Hédike elmesélte nekem a történetét, arra gondoltam: a sajtó, a rádió és a televízió mindent megtesz a nagyobb népszaporulat érdekében.

Mindent, amit csak lehet. De ez nem minden.

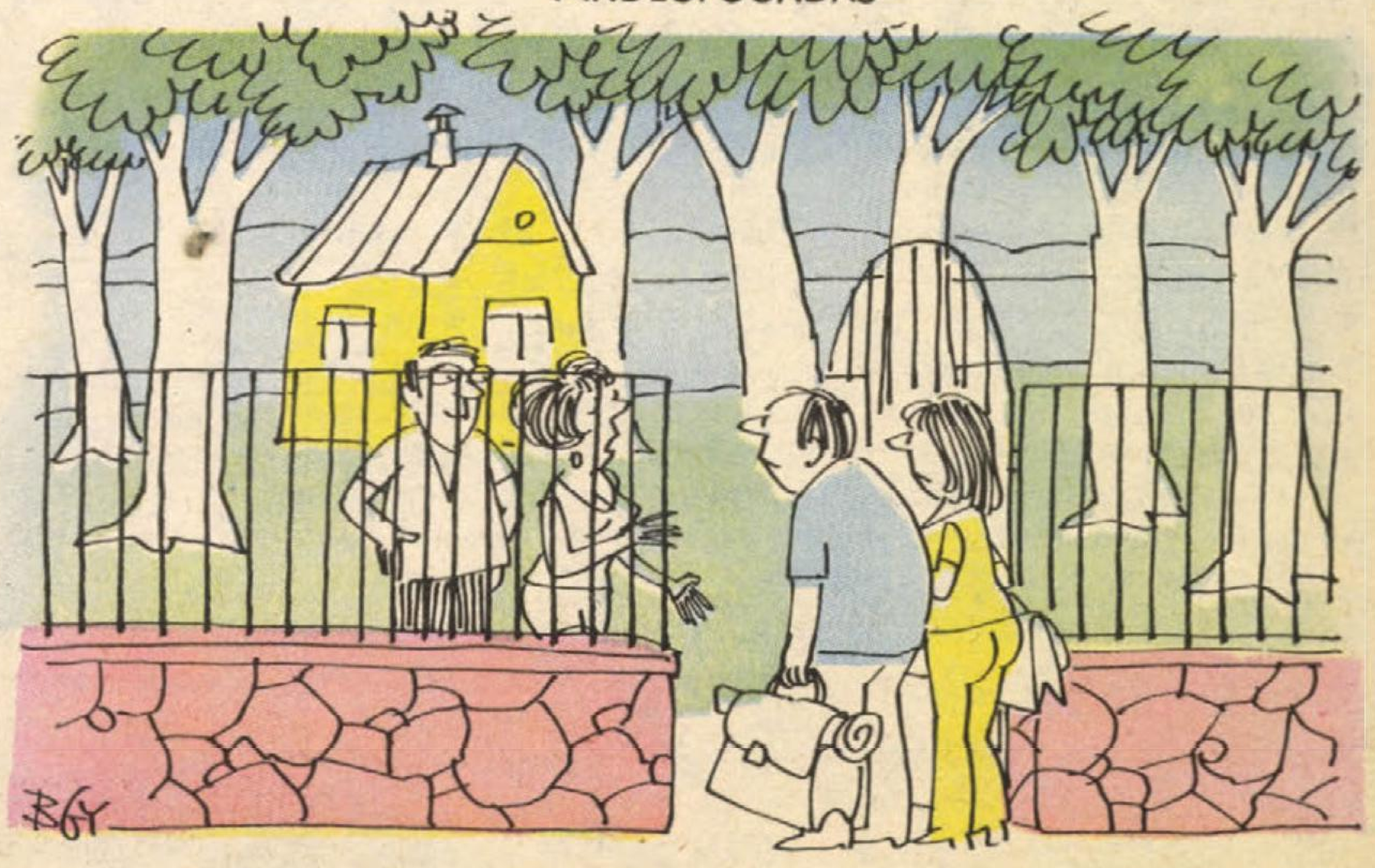
Mikes György

VÉKONY FALAK

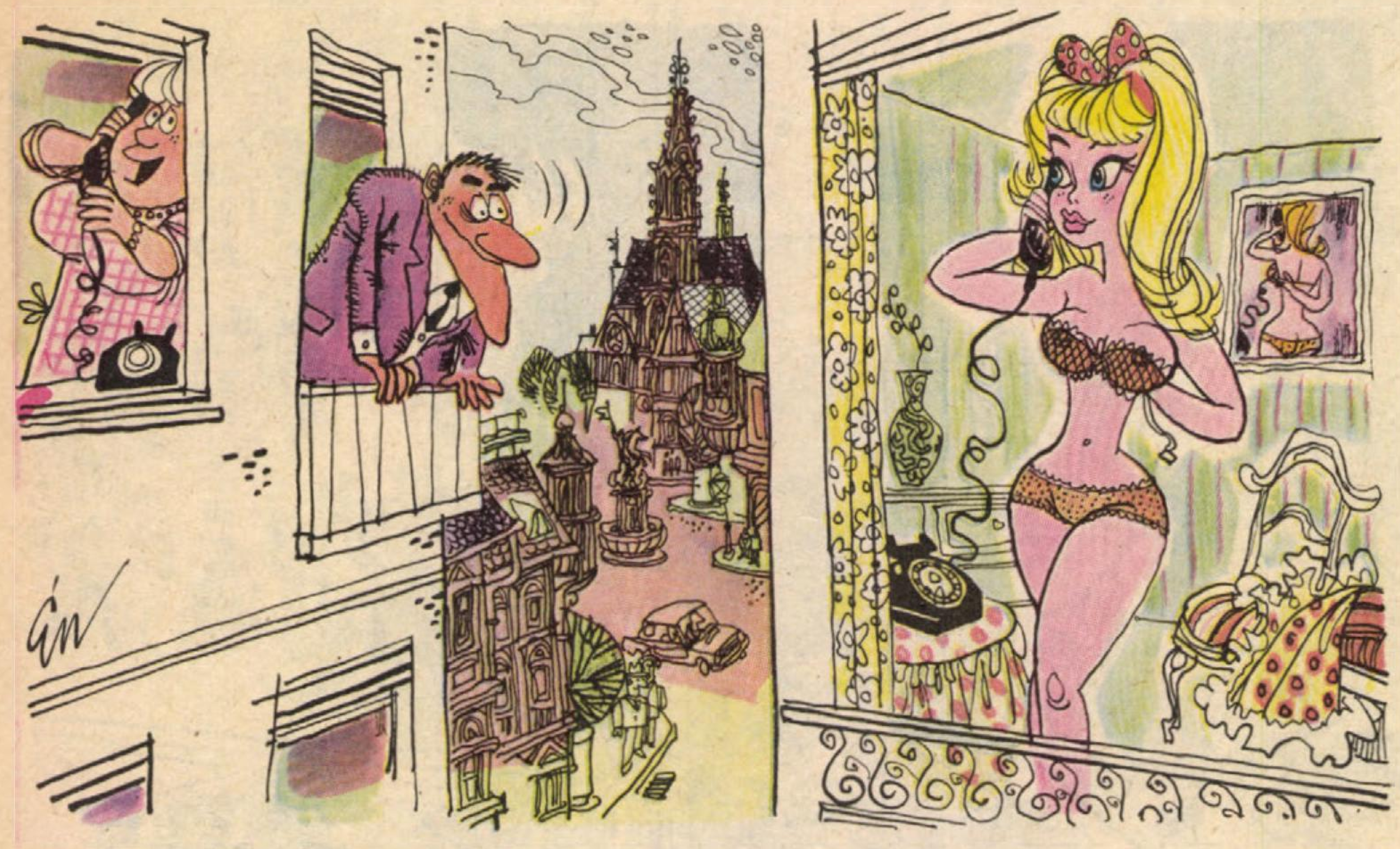
– Folyton lapoz!...

VENDÉGFOGADÁS

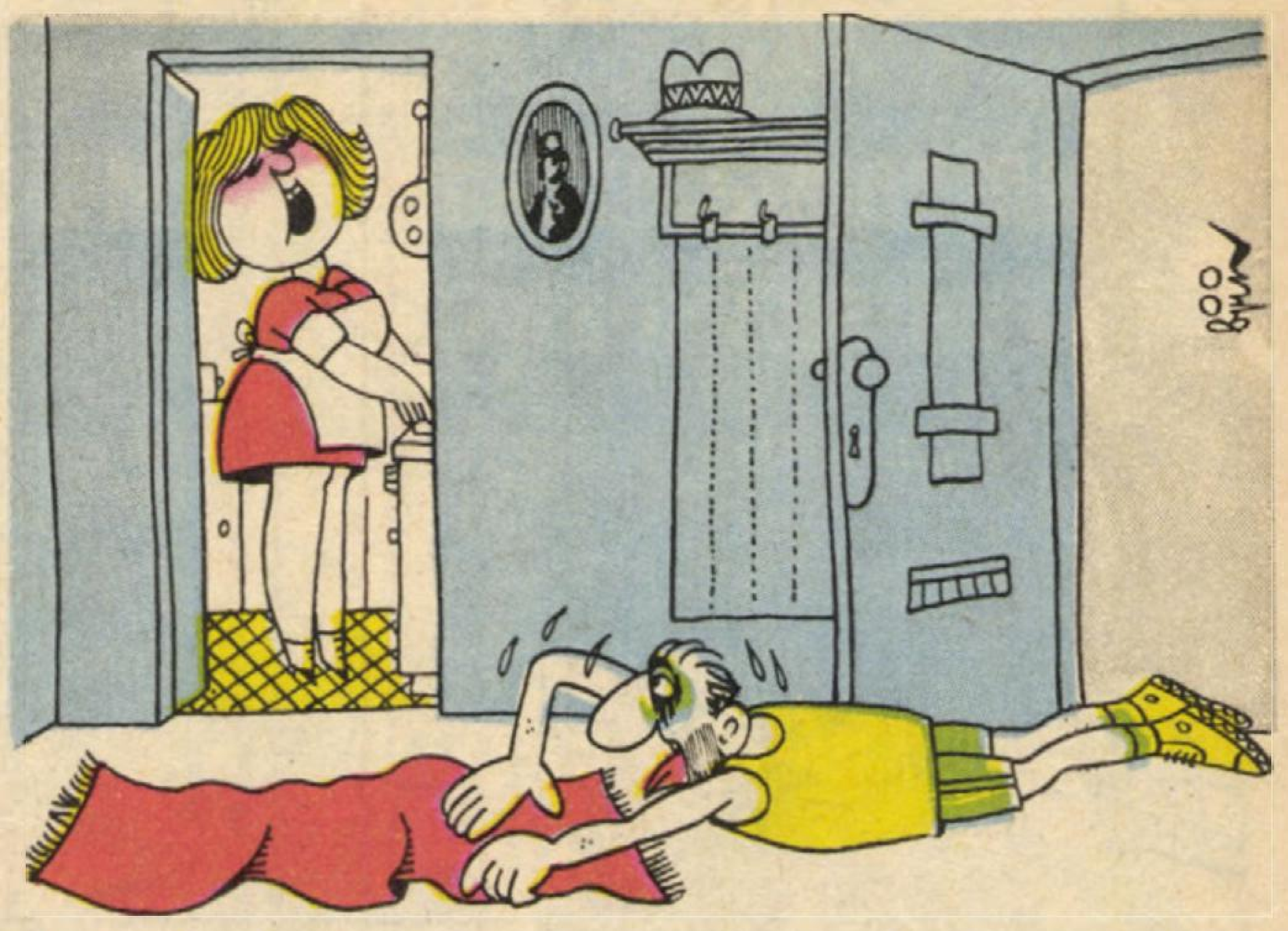
– Azért vettünk itt telket, mert azt reméltük, hogy erre még a madár sem jár...

ÜZLETI FOGÁS

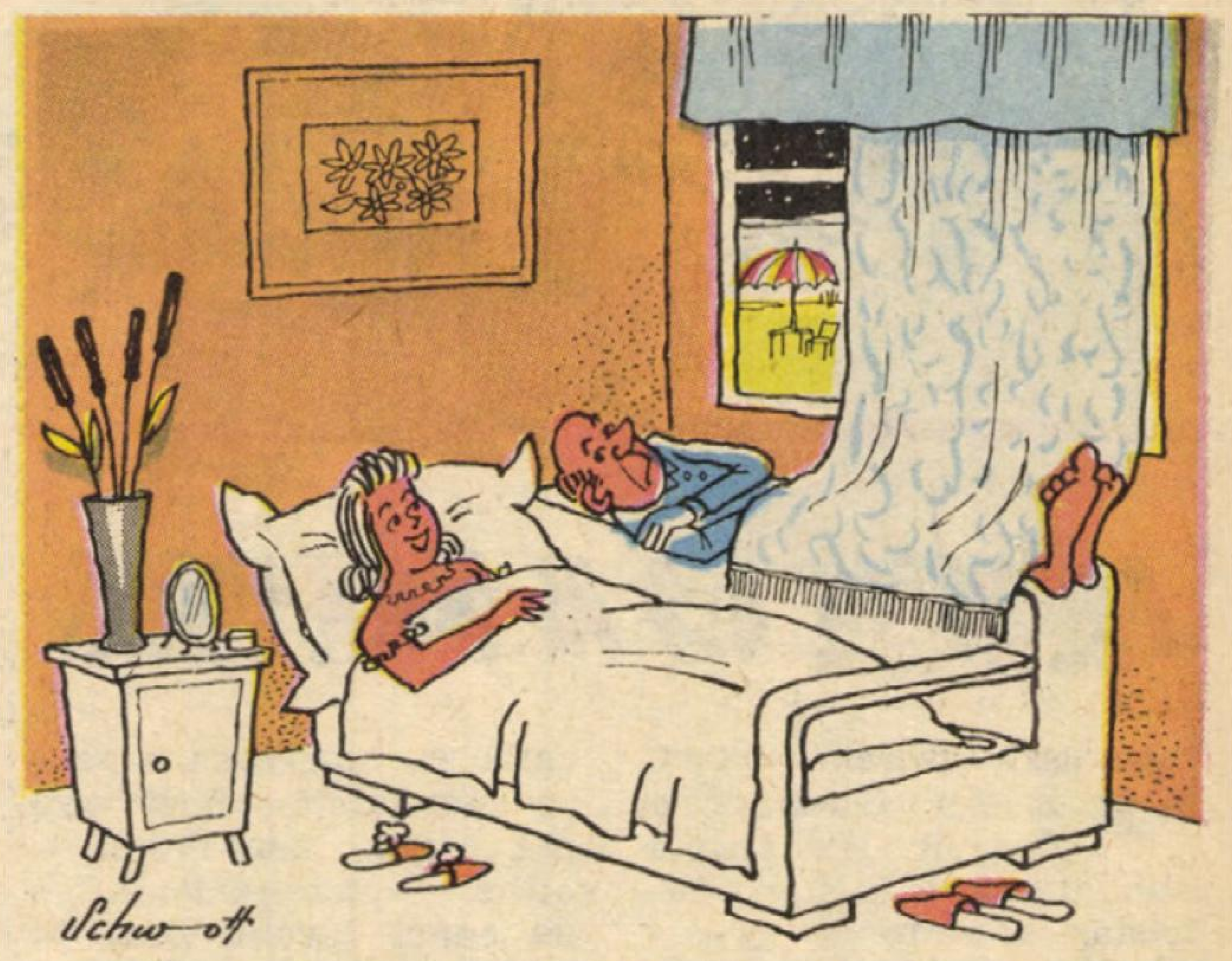
– Köszönöm, Mancikám, felöltözhetsz! Kivette az albérletet havi ezerért!...

AZ ELSŐ PRÓBÁLKOZÁS

– Na, hogy ment a kocogás, fiacskám?...

TAKARÉKOS NYARALÁS

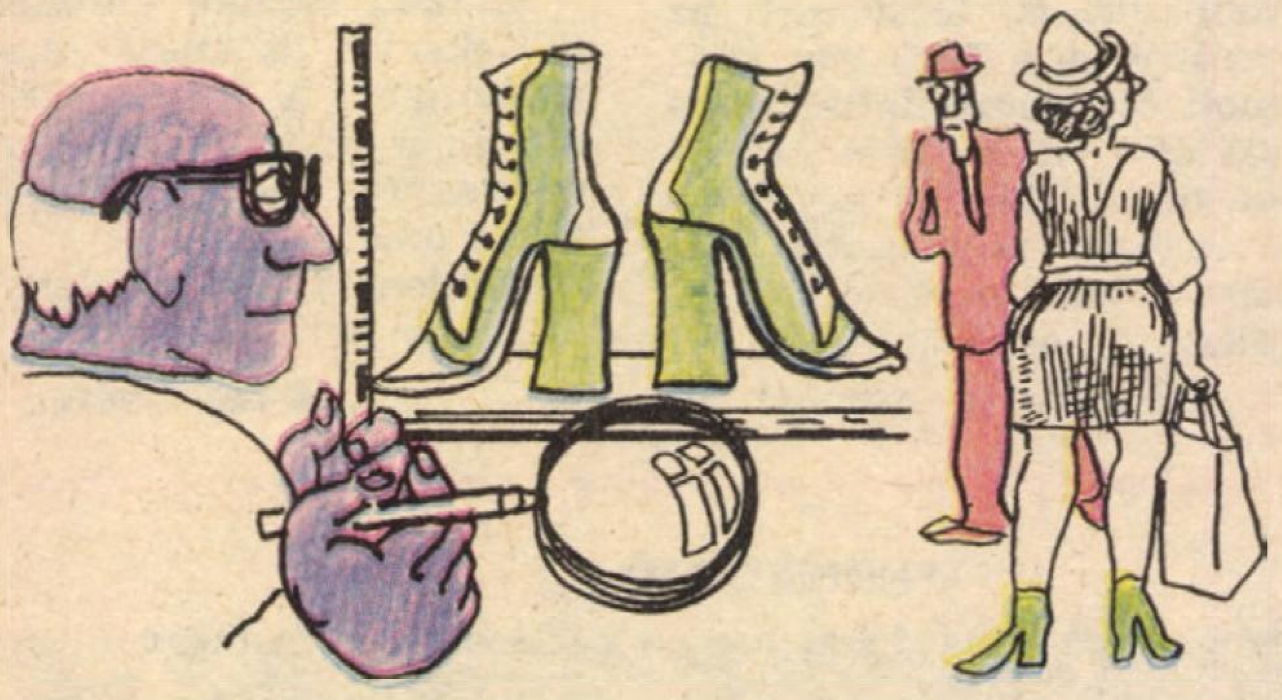

– Látod, Jenőkém, elférünk mi egy egyágyas szobában is...

Levélváltás a felemás cipőről

Tisztelt Szerkesztő úr!

A Mártírok útján, a Szivárvány Áruházban, vásároltam egy pár női cipőt 203 · forintért. Otthon vettem észre, hogy nem tudok benne járni: a jobblábas cipő ugyanis magasabb, mint a bal. Sántítok, ha felveszem. Panaszommal felkerestem az áruházat, visszavittem a cipőt és kértem, hogy cseréljék ki. Az áruházban igen előzékenyen fogadtak és megnyugtattak, hogy a cipőt panaszommal együtt továbbítják a Kereskedelmi Minőségi Ellenőrző Intézethez. Néhány hét múlva azt közölték velem, hogy a KERMI előadója olyan véleményt adott, amely szerint a Minőségi (MINO) cipőknél hat milliméteres eltérés megengedhető. Most 203 forintért van egy pár cipőm, amit nem tudok viselni. Tessék elképzelni, milyen nagy kár ez nekem, amikor a havi fizetésem 1500 forint. (Aláírás, pontos cím.)

Tisztelt Asszonyom!

Íróasztalom üveglapján vizsgálgatom az ön két cipőjét: sarokkal egymásnak háttal, tehát még vita sem lehet a jobb és a bal különböző felfekvésén vagy eltérő beállításán. A jobblábas cipő sarka hat milliméterrel valóban *magasabb*, mint a ballábasé. Mondhatnám úgy is, hogy a ballábas cipő sarka hat milliméterrel *alacsonyabb*, mint a jobblábasé. A KERMI-től sem lehet elfogadni azt a véleményt, hogy ezeknél a cipőknél ennyi „tűrési határ" megengedhető. Szerintem semmiféle tűrési határ nem engedhető meg, ha a cipő használhatatlan. Elhiszem, hogy a cipő szélességénél vagy hosszánál néhány milliméter eltérés lehetséges (ez gyakran elő is fordul), de a sarokmagasság nem bír el semmiféle tűrési határt. Egy kőkerítés magasságánál esetleg nem számít 6 milliméteres eltérés, de a cipősarok nem kőkerítés.

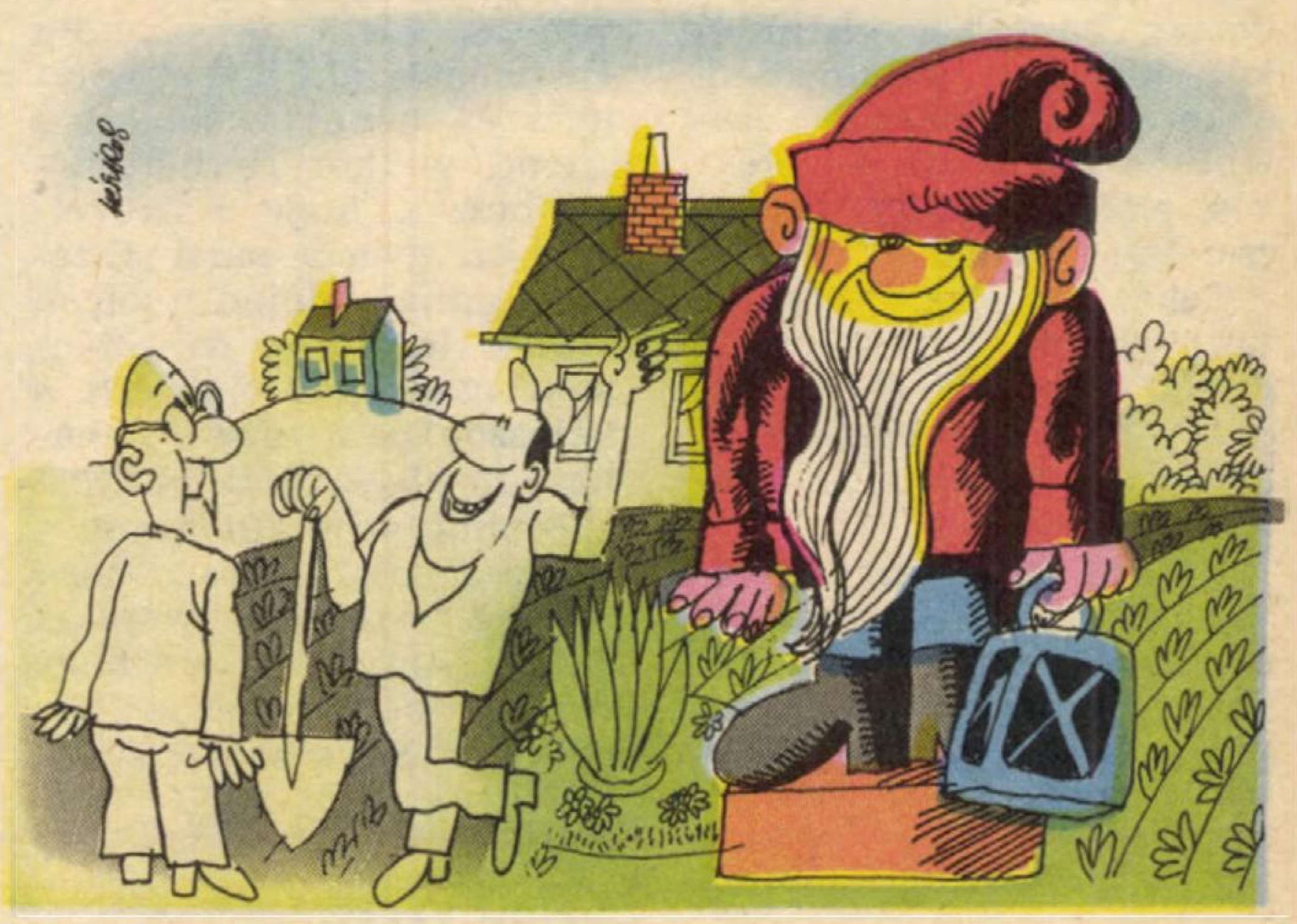
Tájékozódtam arról, hogy mit jelent egy ilyen selejt cipő egészségi szempontból. Egy kiváló főorvos szakvéleménye szerint: lábrövidülés esetén két centiméter különbséget orvosi beavatkozással a medence „lebillentésével" ki lehet egyenlíteni. Önnek azonban szerencsére nincs szüksége „billentésre", mert nincs lábrövidülése. Ha azonban — mint az említett főorvos kifejtette — az *egyforma és egészséges* lábak egyikén hat milliméterrel magasabb a cipősarok, mint a másikon, akkor az nemcsak bicegést és kellemetlen érzést okoz járás közben, hanem tartós derékfájást, sőt előbb-utóbb esetleg lumbágót is. A selejt cipő viselése tehát kockázatos lenne az ön számára és költséges lenne az SZTK-nak.

Mielőtt még beperelné a Szivárványt (vele áll ugyanis jogviszonyban, noha a bolt tehet a legkevésbé a gyári hibáról), azt javasolom, adja további tanújelét békés szándékának. Igyekezzék megnöveszteni a bal lábát, vagy esetleg összezsugorítani a jobbat, hogy az elfuserált cipőt viselni tudja. Ha ez nem vezetne eredményre, akkor kísérelje meg rábeszélni a KERMI előadóját, vagy a MINO cipőgyár meósát, hogy az ön panaszának alaposabb vizsgálatának céljából legalább átmenetileg viseljenek olyan cipőt, amelynek az egyik *sarka* hat milliméterrel magasabb, mint a másik.

Bevallom, engem ebben az ügyben nem a 6 milliméteres cipősarok eltérés keserít el (ilyesmi előfordulhat!), hanem a vevő panaszának ismételt semmibe vétele, amit oly sokszor pellengérre állított már a napi sajtó. Úgy látszik, eredménytelenül.

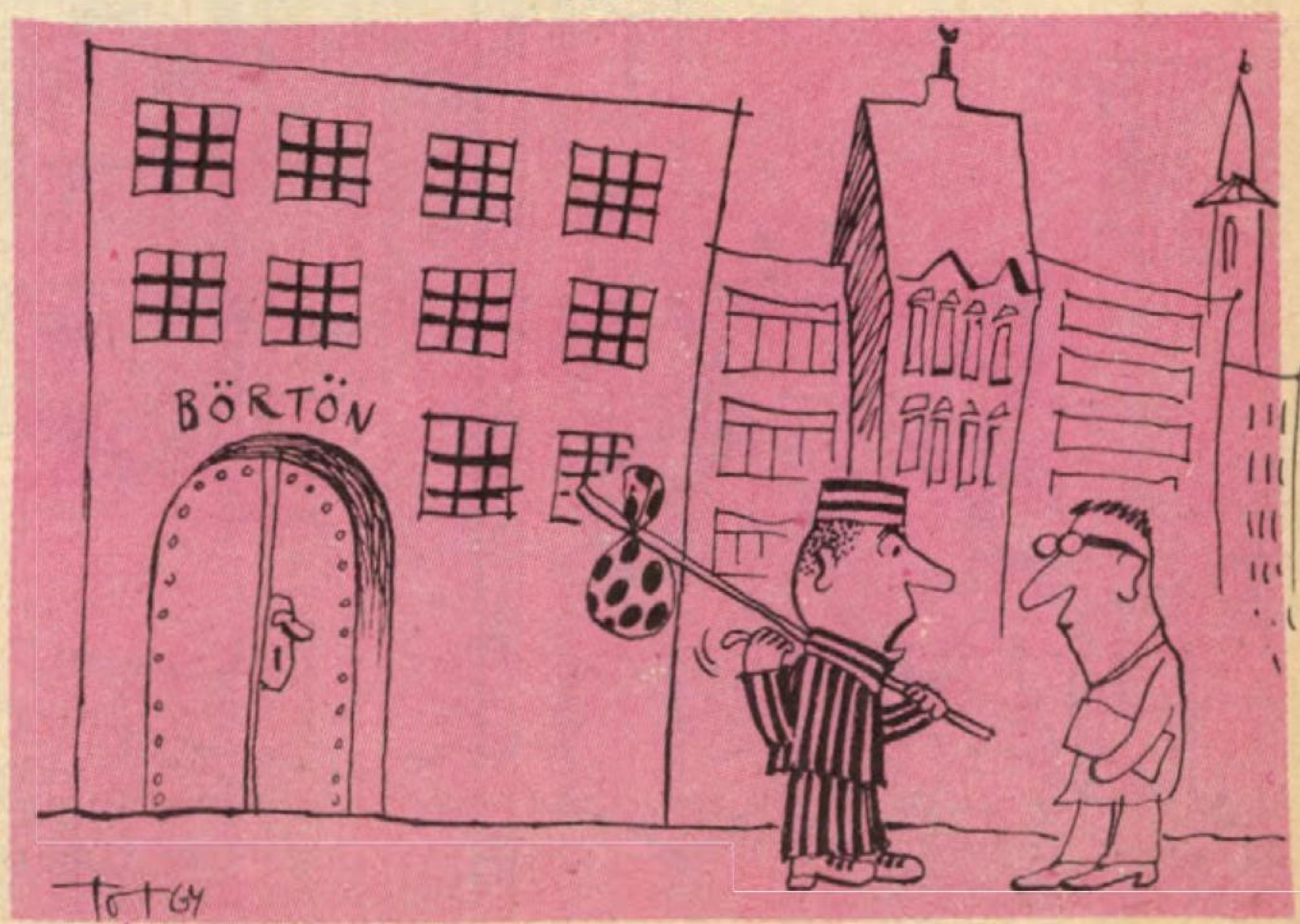
Földes György

AKCELERÁCIÓ

Növekszik az átlagos testmagasság!

PANASZ

– Addig bíráltam az igazgatót, amíg kitett az utcára!

KOCOGÓSDI

Jancsi mesél: — Ma nagy divat
a kocogás, mely mindenre kihat,
testünket jó mozgásra bírja,
a lábat, derekat megizmosítja.
Követtem én egy társaságot,
mely minden parknak nekivágott
és ott a víg futók között
láttam egy lengén öltözött
és ifjú, csinos özvegyet,
ki kocog, kacag és nevet.
Én rögtön hozzá csatlakoztam
és benne nem is csalatkoztam...
Sőt egyszer egy szép estidőben
így szólt: — Jaj, kavics van a cipőmben!
Oh, várjon, itt e kis padon
ezt rögtön ki is rázhatom!
Leültünk. Senki közel, távol,
és mert az ember nincsen fából,
ostromba fogtam. Kis ellenkezés,
amely egy heves férfinek kevés.
A többit így foglalnám dalba:
Elkocogtunk egy hivatalba,
hol felgyűrűzve kezeinket,
nyájasan összeadtak minket.
— S azóta? — Élünk boldogan,
megirigyelhetnék sokan.
— S a kocogás? — Az nem éppen egységes...
mivel hogy kissé törékeny az édes...
— Te kocogsz jobban! — Súgja hízelegve —
Nem kocognál le a Közért-üzletbe?
Vagy a Húsboltba avagy a csarnokba?
Friss izmaidnak jót tesz ez a torna!
Én máris megyek, ahogy már megszoktam,
de életemben ennyit nem kocogtam.

Lovászy Márton

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Járassa egy kicsit hangosabban, már megint híztam!

Előadások gyalogosoknak.

– Ilyen fiatal, és már ekkora rutinja van a bábok mozgatásában?
– Férjes asszony vagyok.

– Nem találtak véletlenül egy zsanért? Ősidők óta nem lehet kapni.

A LUDAS MATYI KÖZÖNSÉGSZOLGÁLATA

HOGYAN KERÜLHETÜNK A VILÁGBAJNOKSÁG DÖNTŐJÉBE?

A magyar válogatott nem jutott a labdarúgó világbajnokság döntőjébe. Ez önmagában nem tragédia, de olvasóink széles tömegeit mégis rosszkedvre hangolja. Minthogy lapunk célja éppen e széles tömegek jókedvre hangolása, kötelességünknek érezzük, hogy tudományos elemzések útján derítsük fel a kudarc okát, majd pontos recepttel is szolgáljunk.

Minden sportbeli balsiker három tényező valamelyikéből, vagy kombinációjából adódhat.

1. Gyenge a játékosanyag.

2. Gyengék a szakemberek.

3. Gyenge a vezetés.

Mindez természetesen csak elmélet, mert az analízis fényénél pillanatok alatt kiderül, hogy adott esetben egyik sem állja meg a helyét.

— A magyar játékosok tehetséges futballisták, feltétlenül jobbak, mint például a svédek, vagy az osztrákok.

Ezt nem mi mondtuk, hanem az edzők, akik jól dotált emberek, ráadásul közelről nézik az ügyet és így mindent tisztábban látnak a lelátón léháskodó laikusnál.

— A magyar edzők kitűnő szakemberek, valóságos professzorai a labdarúgásnak.

Ezt sem mi mondtuk, hanem a sportág vezetői, akik ugyancsak értik a dolgukat, különben hogy a csudában lehetnének a sportág vezetői?

Lehetne még a labdára hivatkozni. Hogy talán túl pettyes volt, vagy esetleg gömbölyűbb a kelleténél. Ezt az érvet azonban vitássá teheti egy mellékkörülmény. Nevezetesen, hogy a svédek ugyanazzal a labdával játszottak és ők sem panaszkodtak.

A mélyebb vizsgálat két újabb és még tudományosabb lehetőséget tár fel a kudarc magyarázatára.

1. A jóistenke nem szeret minket.

Ez az álláspont tetszetős, ám alig védhető. Jóllehet a természettudományos világnézet alapján állunk, voltaképpen jámbor emberek vagyunk. Harcolunk az alkoholizmus ellen és pellengérre állítjuk a titkos találkahelyek intézményét. A svédek viszont messze megelőznek minket az egy főre eső szeszfogyasztás terén és náluk a pornográfia is szabadpiaci adás-vétel tárgyát képezi. Kézenfekvő tehát, hogy a jóistenke őket még kevésbé szereti. És lám, mégis a svédek jutottak tovább.

Be kell érnünk tehát a második feltételezéssel.

2. A magyar alkat eleve alkalmatlan a labdarúgásra.

Egy időben ugyan alkalmas volt rá, de hát talán az alkat is történelmi kategória, koronként változik. Ez esetben viszont célszerű lenne a labdarúgás helyett egy időre olyan játékot választanunk, amely 1. megfelel a magyar alkatnak és amelyet 2. legfeljebb tizenöt ország űz a föld kerekén. E vonása ugyanis értelemszerűen biztosítaná helyünket a tizenhatos döntőben. Ilyenféle sportágat bőséggel találhatunk az ősi magyar labdajátékok kincsestárában. Például...

a) Körróta. E labdajátékhoz nagy ügyesség és állóképesség szükségeltetik. Ha viszont nagy ügyesség és állóképesség szükségeltetik hozzá, akkor a Népstadionban látottak alapján a körróta sem felel meg a magyar alkatnak.

b) Futóméta. Ez a labdajáték rendkívüli gyorsaságot és helyzetfelismerést igényel... Hopplá, ez sem jó!

c) Füleslabda. Az erős és taktikus észjárású emberek játéka, amennyiben... Na, hagyjuk!

A magyar alkatnak megfelelő játék lenne viszont ma az ulti. De azt labda nélkül játsszák, ami sajnálatos, mert kellemesebb az asztal mellett bemondani a bettlit, mint a gyepen.

Mielőtt a végleges és tökéletes megoldást ismertetnénk, néhány nyilatkozatmintával szolgálunk. Ezeket a következő hetek, hónapok során jól használhatják majd az illetékesek. Íme...

„Fehér lappal indulunk. Most mindent elölről kell kezdenünk!"

„A kölcsönös bizalom légkörében, erőinket egyesítve célhoz érhetünk!"

„Új lehetőség nyílt előttünk. Négy év haladékot kaptunk. Nyugodt, átgondolt munkával a következő világbajnokságra ütőképes csapatot formálhatunk!"

Hatásos és férfias szavak. Nem is büszkélkedünk azzal, hogy mi találtuk ki őket. Egyszer már elhangzottak. Négy esztendeje, Marseille után. Amikor a magyar válogatott szintén nem került be... hiszen tetszik emlékezni. Tartozunk az igazságnak azzal, hogy csapatunk most sokkal kiegyensúlyozottabb teljesítményt nyújtott. Nem egyetlen látványos fejreállással búcsúzott, hanem egyenletesen mérsékelt teljesítmények sorozatával verekedte ki magát a döntőből. Ez azért nagy különbség.

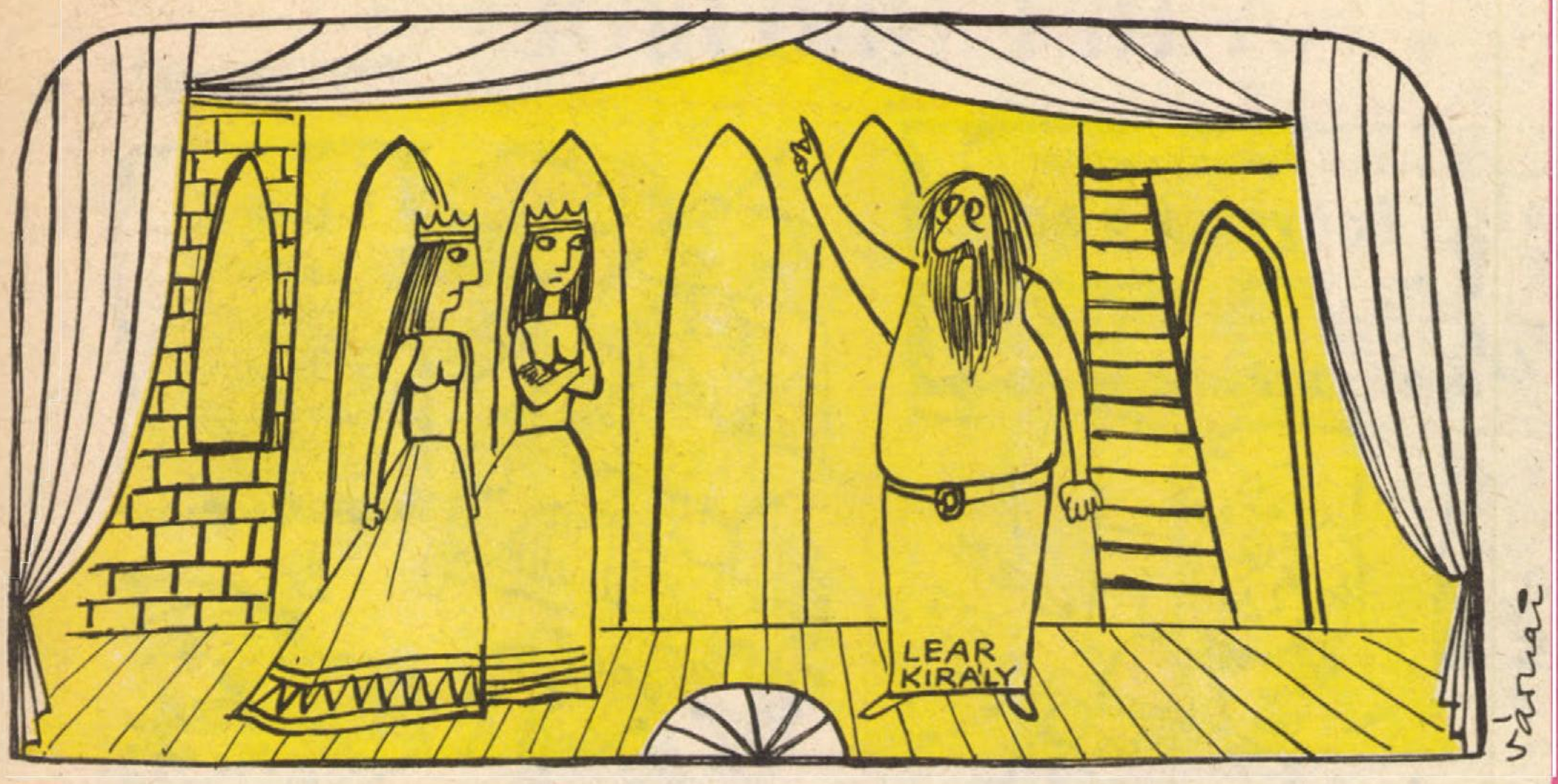
Mit kell tehát tennünk, hogy ez többé ne forduljon elő? Hogyan kerülhet a magyar válogatott legközelebb méltó helyére, a földkerekség legjobbjai közé?

Nagyon egyszerű. Meg kell szerezni a következő VB rendezési jogát. A rendezőnek ugyanis sosem kell selejtezőt játszania. Automatikusan bekerül a tizenhatos döntőbe.

Ez a jó!

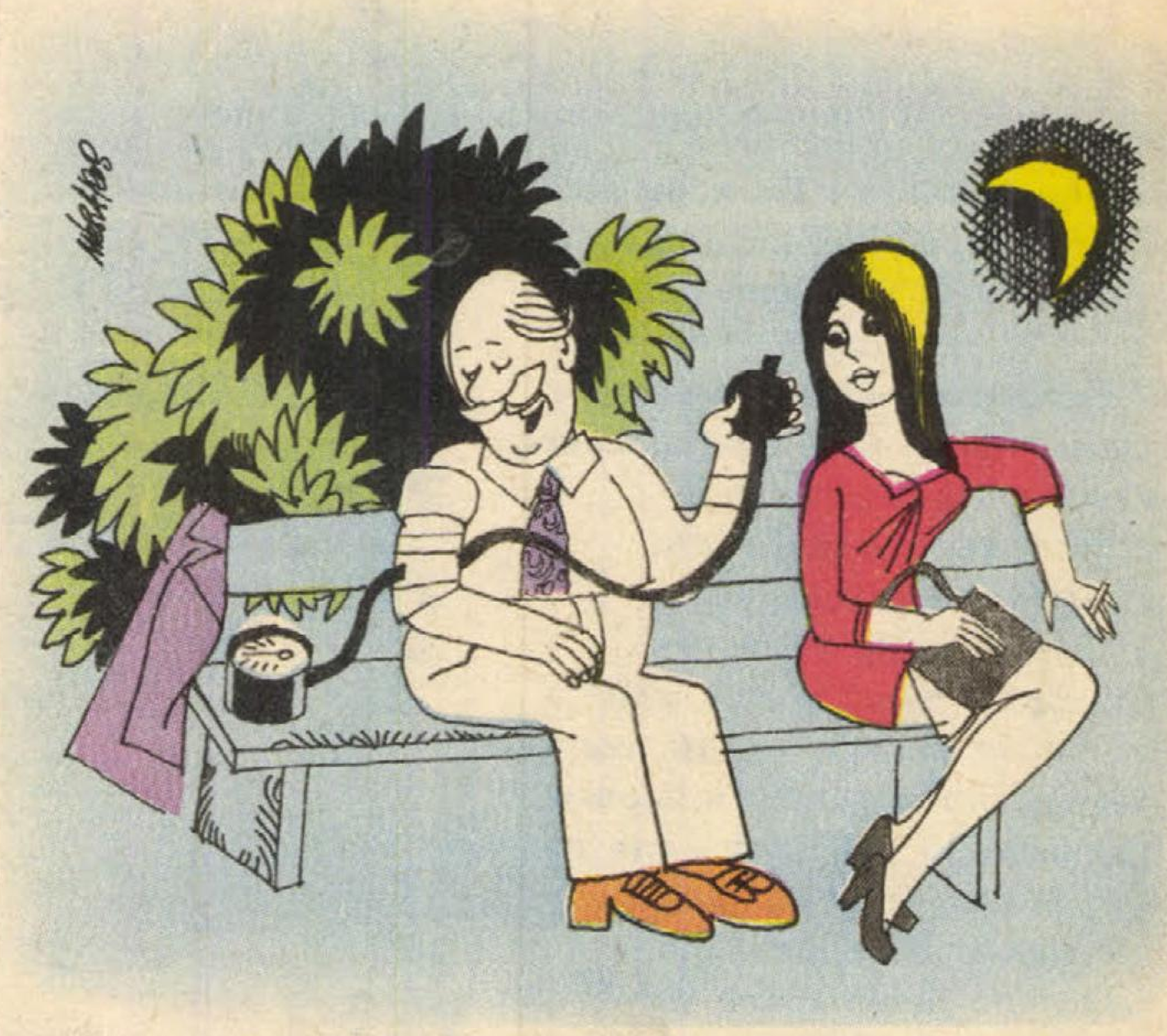
Peterdi Pál

FENYEGETÉS

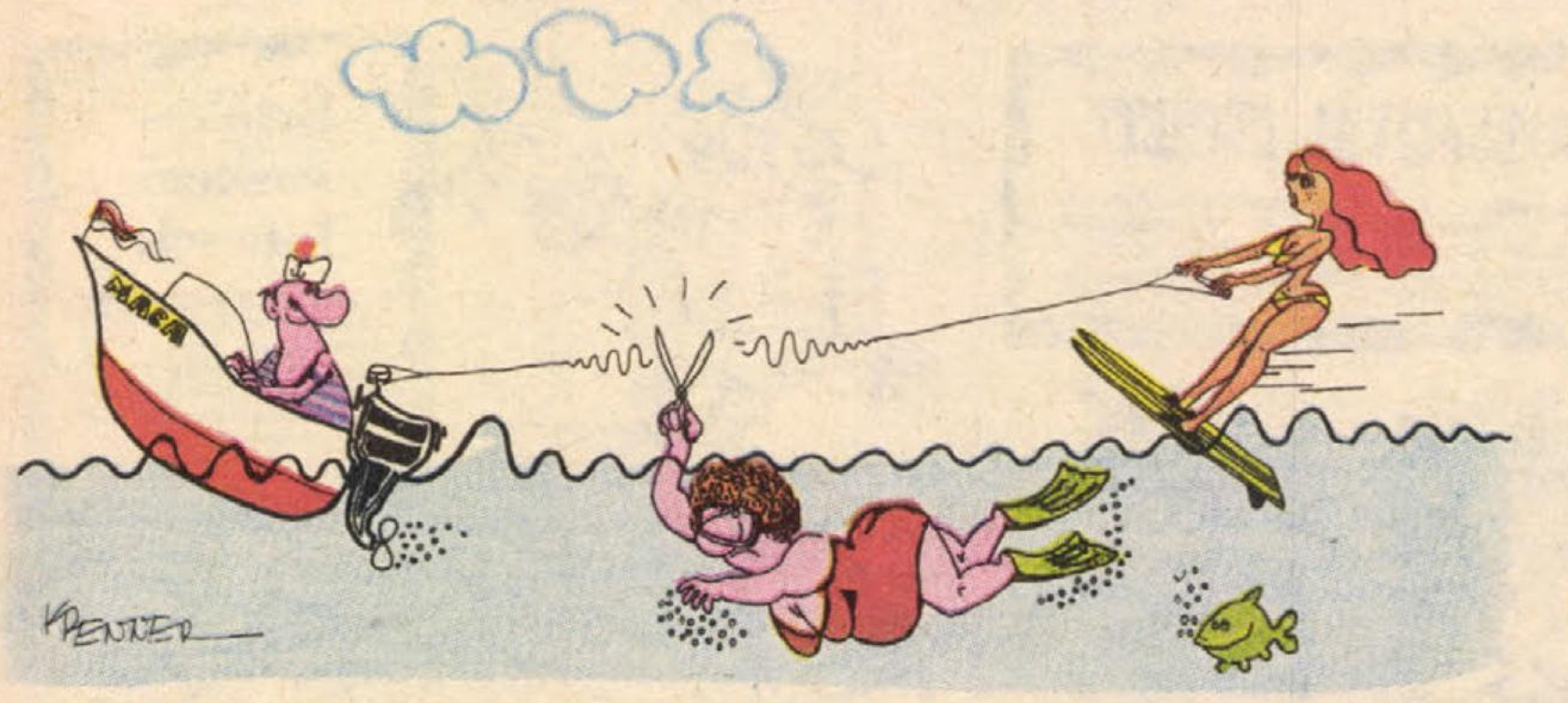
– Regan és Goneril, ha sokat panaszkodtok, beköltözöm egy színészotthonba, aztán majd nem tudom, hogyan fejezitek be nélkülem a darabot!

KÉSŐI SZERELEM

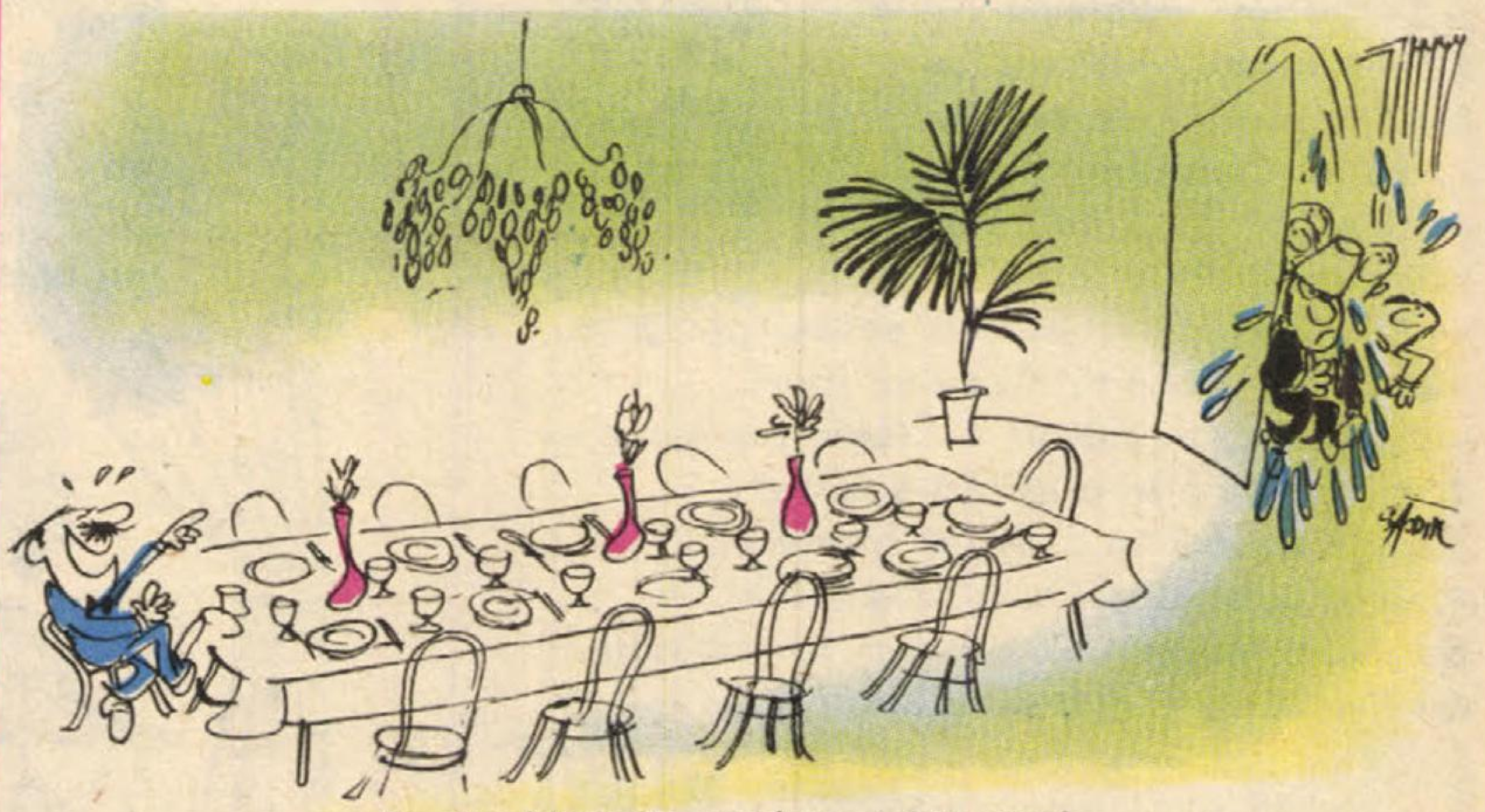

– Elnézést, Gizike, egy kis türelmet kérek!

FÉLTÉKENYSÉG

ERETTSÉGI TALÁLKOZO

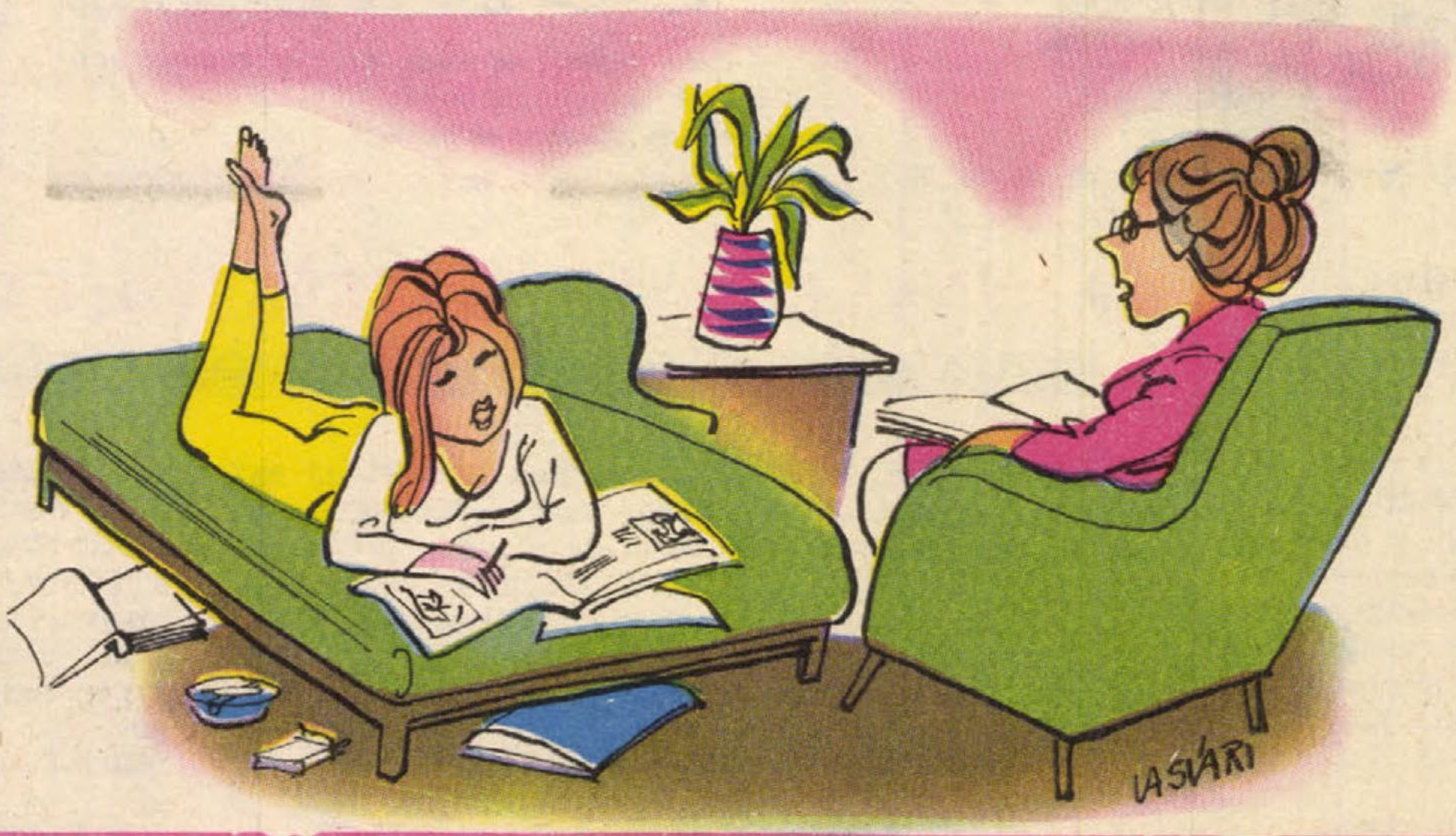
Tanár: Most visszaadom a kölcsönt!

OSZINTE VALLOMAS

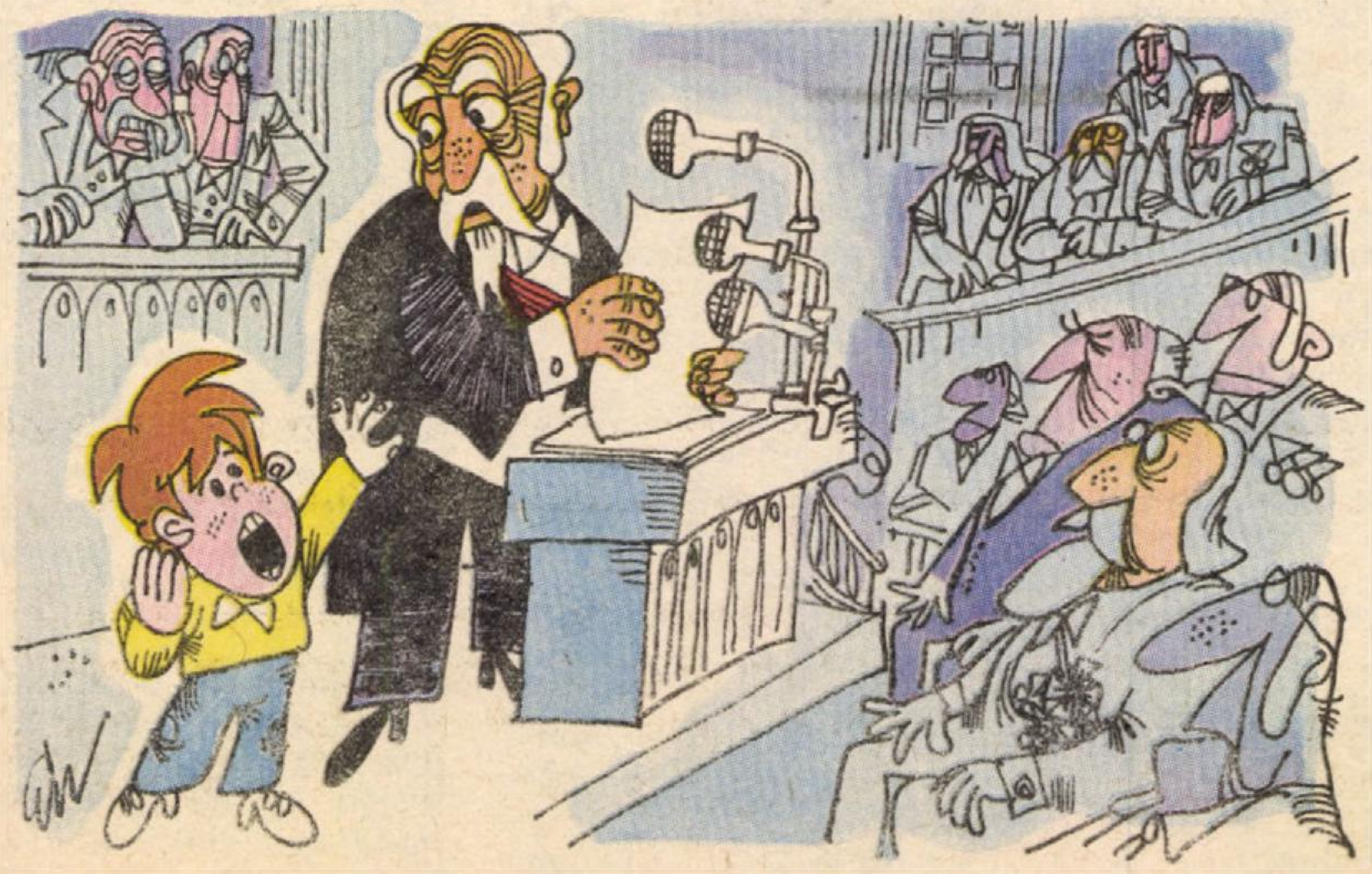
– Egyetlen szerelmem . . .

VÁLTOZÁSOK A KOZLEKEDÉSBEN

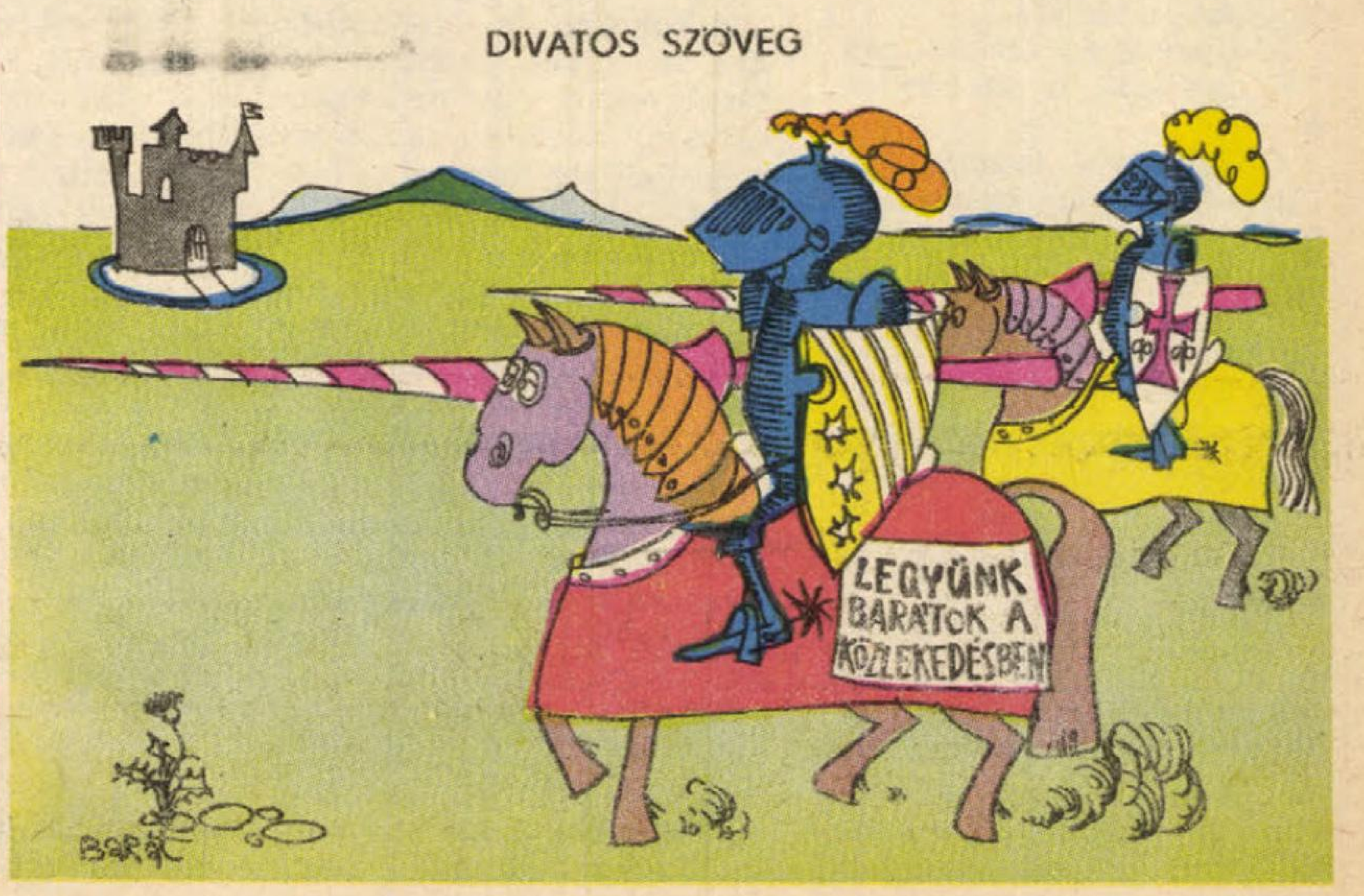
– Összevesztél Pistával?
– Nem vesztem össze, de a többszöri átszállást már nem éri meg.

TUDOMANYOS ELOADAS

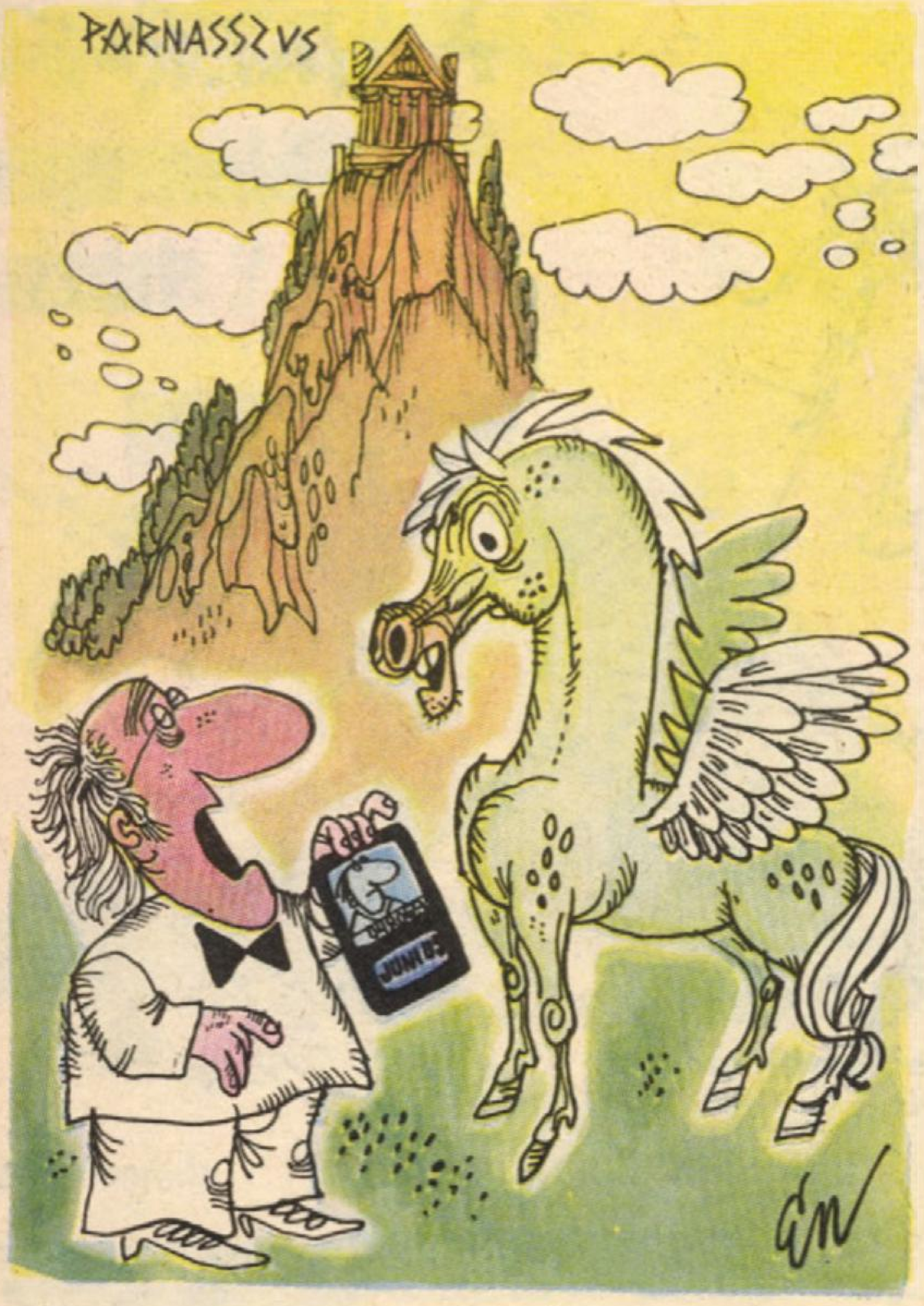

– Nagypapi, gyere haza, mert anyuék moziba mennek, és nincs, aki vigyázzon rám otthon.

DIVATOS SZÖVEG

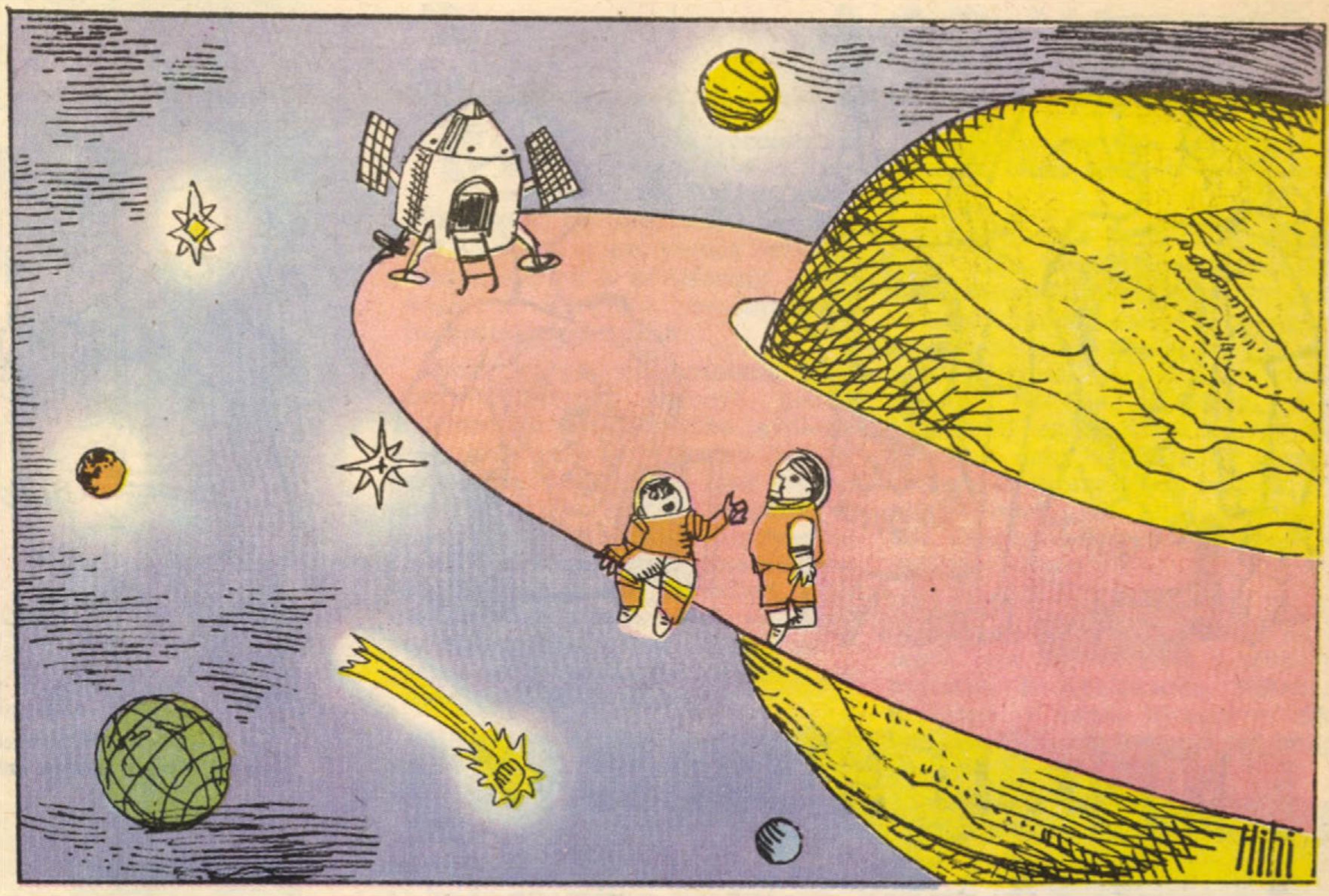

IRODALMI AMBÍCIÓ

– Bérlet!

VAKÁCIÓ

– Mit gondolsz, kerestetnek már minket a szüleink?

TELEKTULAJDONOSOK

– Mondtam, hogy nincs értelme ásni, nagyon mélyen van itt a víz!

EMLÉKKÖNYV

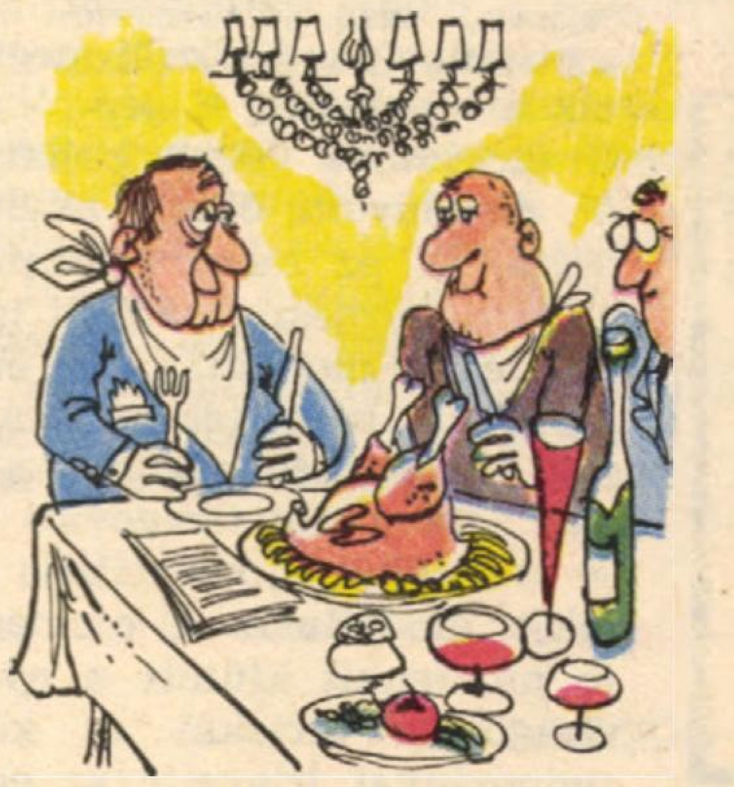
MEGHÍVÓK

Ma már teljesen unott, ezerszer mondott és ugyanannyiszor kinevetett igazság, hogy a magyar ember rettenetesen szereti a hasát. Nem aggasztja az érelmeszesedés, a magas vérnyomás vagy a gyomorfekély réme, nyugodtan szembenéz velük egy disznótorosért, egy töltöttkáposztáért, egy birkapaprikásért. Mentségünkre csak azt hozhatjuk föl, hogy nem a mi generációnk hozta divatba a gyomor-imádatot: hagyománya van ennek már őseink szokásaiban. A nagy, zsíros áldozatokban, torokban. Sőt, bizony mióta divatba jött a deheroizálás, kalandozó magyarjainkról is kisütötték a gasztronómia kutatói, hogy nem aranyzsákmányért és nem prémekért meg jószágú asszonyokért lovagoltak el Bizáncig meg a Pireneusokig, hanem inkább egy eredeti török piláfért vagy egy igazi franciasalátáért.

Hazudnánk azért, ha csupán ennyiben maradnánk. A felvilágosító szó meg az ellenőrzés szigorúsága ugyanis változtatott valamicskét a fölfogáson az utóbbi években. Legalább szemérmesebbek lettünk, nem fitogtatjuk úgy hasszeretetünket.

De hogy ne a levegőbe beszéljek, mindjárt megmondom, honnan veszem a bátorságot ehhez a kijelentéshez. Négy-öt évvel ezelőtt igen gyakran kapott az ember két részből álló meghívókat. Az egyiken a programot olvashatta: ki nyitja meg, ki miről beszél, ki korreferál, ki foglal össze... a másikon meg a menüt: ököruszályleves, borjúborda citromos velővel, somlói galuska stb... Ennek óriási előnye volt, mert az ember mindjárt látta, hogy miért ül végig álmosan egy egész délelőttöt. De még egyéb haszon is származott: ha egy napon két helyre kellett mennie, tudott választani. Csontleves csészében, Royal-módra? Tejfölös csirkepaprikás galuskával? Beafstek? — egészen más színvonalat ígér, ugye.

De hogy a logika fonalát el ne szakítsam — ott tartottunk, hogy pár évvel ezelőtt ilyen meghívókat is nyomtattak szimpozionokra, sajtótájékoztatókra, jubileumokra, mostanában pedig csak szerényebben bánunk a hassal. Már olyannal is ritkán invitálják a meghívottakat, hogy „utána

közös ebéd". Gyomortűrésig elértekezik a nép és aztán ballag mindenki az üzemi konyhára, a vendéglőbe, haza... Ennek is kettős haszna van. Egyrészt nem vagyunk annyian az értekezleteken, másrészt nincs annyi állami kiadás. És időt is nyerünk ezzel a módszerrel, mert féltizenkettő után már szaporább a szó, haladósabb a munka, nem kell feltétlenül kidumálni a perceket a tálalásig.

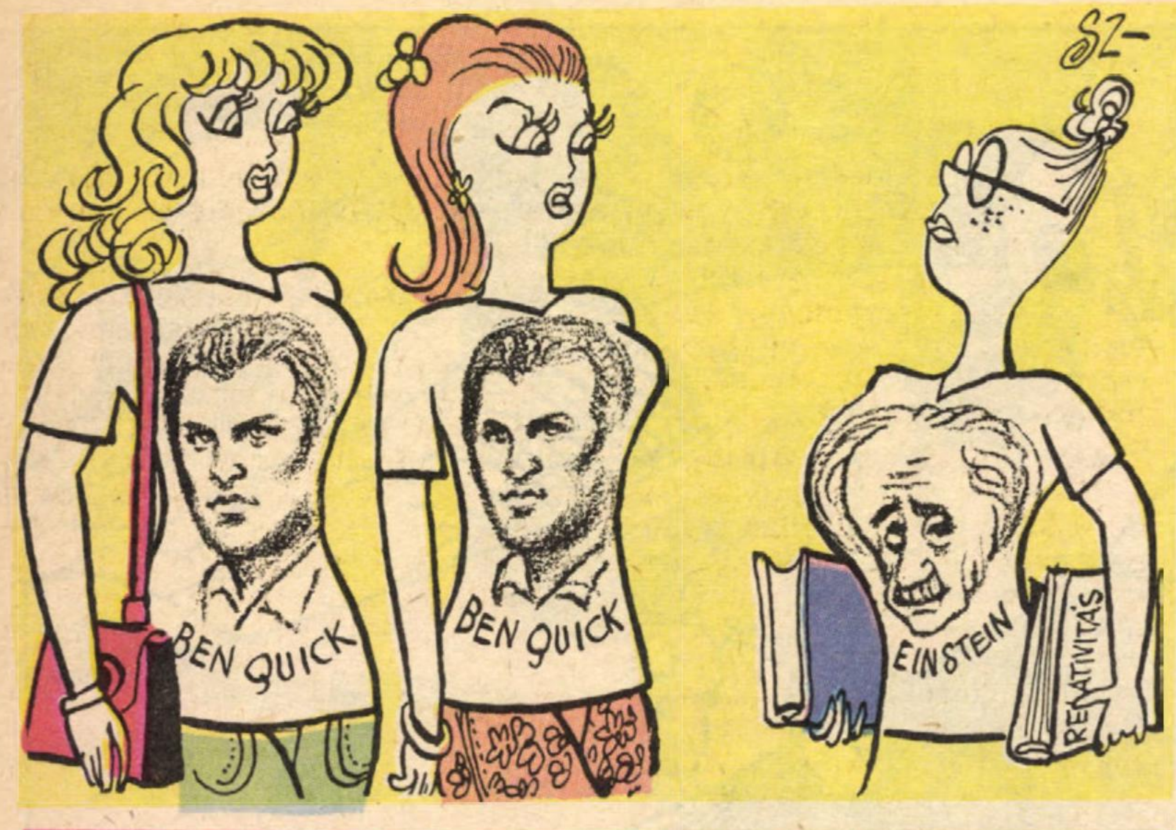
Bárcsak ilyen egyenes lenne azonban mindig és mindenütt a dolgok útja! Ha a hasról van szó, a lemondás nem olyan könnyű és megsokszorozódik a lelemény! Úgy látszik sokan tudathasadásig ették magukat — mást nyomnak a meghívóra és mást telefonálnak. Ez az újmódi tapasztalat egészen frissen ért, kétszer-háromszor is gyors egymásutánban. Megjött a meghívó rendesen, szerény kis kartonon, hogy itt meg ott, ekkor meg akkor, ez és ez... megjelenésére feltétlenül számítunk... Még érdekes is a téma, be kell hát gyorsan írni a naptárba... Két nap múlva telefon is jön rá, hogy „ugye számíthatunk az elvtársra... szeretnénk tudni, biztos-e, hogy eljön... mert hát az ebédlétszámot is le kell már ugye adni..." Ez még csak finom, valahogy szemérmes intés. Hanem a másik: „Megkapta? Igen... hát még szóban is szeretnénk megerősíteni a meghívást... És ebéd is lesz!..."

Tessék! Én ide isten bizony el akartam menni. Ha nem az ebéddel tesznek nyomatékot a meghívásra, el is megyek. De most hogy nézzek majd annak a szervezőnek a szemébe? Azt gondolja rólam: „Na, csak elhozott a hasad, mi?" Én meg őróla: „Ugyan, elvtikém, akartok magatoknak csapni egy vállalati potyaebédet, és hogy formája legyen, idehívtok még húsz-harminc vendéget?"

Nem is mentem el. A has nem befolyásolhatja ilyen direkt módon az ember döntéseit. A harmadik meghívás mellett döntöttem. Egyszerű stencilezett papír, sok géphibával, semmi cifrálkodás — de a végén minden jelzés nélkül olyan fácánleves, fácánsült meg őzpörkölt, hogy mind a tíz ujjamat megnyaltam utána.

Sz. Simon István

KOMOLY KISLANY

HIVATALI KISGAZDÁK

A hivatalban az volt a szokás, hogy hétfőn reggel mindenki kóstolót hozott a termésből. Abból a termésből, ami a birtokon termett. Birtoknak nevezték a telket, amihez nyaraló is tartozott, téglaház vagy faház a Duna-kanyarban, a Balatonon, az érdi határban vagy másutt.

Kedves szokás volt ez a hétfői termésbemutató, egy kosár őszibarack, egy zacskó cseresznye, egy csokor rózsa, vagy szegfű, kevés zöldborsó, nyári retek, pár csomó zöldhagyma, azután meggy, málna, ki mit produkált és ki mire volt büszke.

Később kezdett elfajulni a dolog. Ha befutott az őszibarack, a birtokosok már nem az ízéről beszéltek, hanem arról, hogy ki miként permetezte, magyar háti permetezővel, vagy automatikus japán géppel, amit a sógora hozott neki Tokióból. — A Hovákné málnája közönséges parasztmálna — rázta a rongyot Novákné — hogy jön az enyémhez? Én a vesszőket a Mál-

nakísérleti Intézet igazgatójától kaptam, aki egyenesen a kedvemért importálta Nyugat-Iriánból!

— Mit szóltok a paprikához? — diadalmaskodott Ripőcz. — Úgy nézzétek, hogy tizenötezerért építettünk egy hajtatóházat, abban neveltük a palántákat... Ez nem piaci kofától vásárolt fajta...

A kóstolók és árubemutatók szembeállították egymással a termelőket, a birtokosokat, de valamiféle titkos összetartás folytán valamennyien sajnálattal vegyes megvetéssel tekintettek az osztály egyetlen földnélkülijére, Gragovics kartársra. Nem éreztették vele, sőt rendszerint őt kínálták meg elsőnek a primőrökből — istenem, szegény feje a négy gyerekkel talán sohasem juthat ilyesmihez... Gragovics pedig mindent megkóstolt, mindent megköszönt, óvakodott attól, hogy Hovákné málnáját túlságosan megdicsérje a Novákné rovására. A Molnár rózsájára azt mondta, hogy gyönyörű a színe, a Kovácséra meg azt, hogy pompás az illata.

Képzeljék el ezek után a meglepetést, amikor egy reggelen a kollégák az asztalukon találtak egy-egy kosárka földiepret, és megtudták, hogy az Gragovicstól származik. Olyan illata volt, hogy még a társosztályokról is odacsalogatta az embereket, a zamata meg egyenesen... — Hogyan Gragovics kartárs? Eddig egy szót sem szólt arról, hogy magának is van birtoka! — Hát istenem — szerénykedett Gragovics — nem kérdezték.

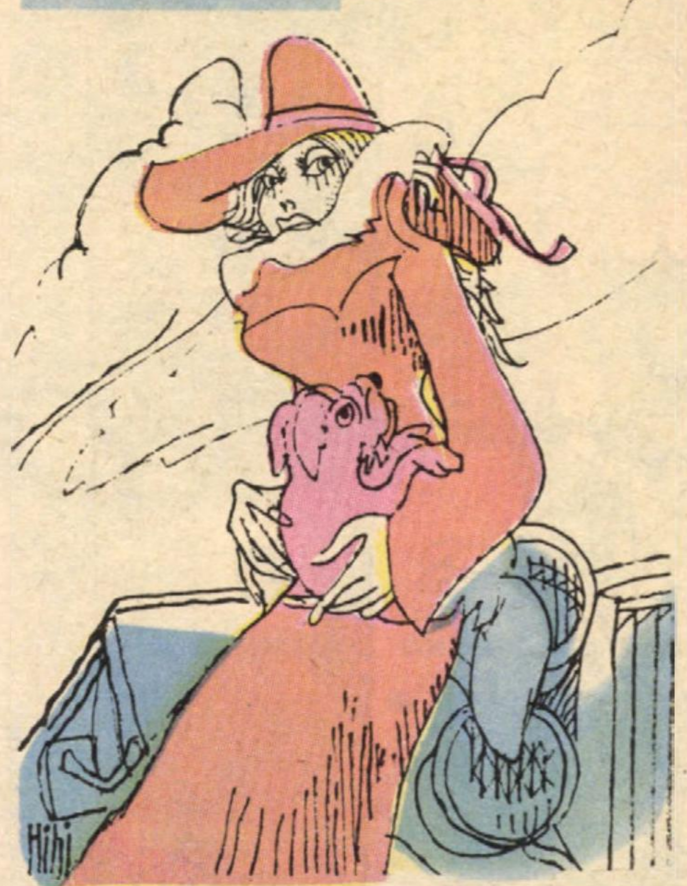
Aztán jött a Gragovics cseresznyéje. Mindenkit lefőzött. Nem volt abban kukacos szem. Úgy ropogtak a diónyi germersdorfiak, mint a puskagolyó. A rózsái meghódították a hölgyeket. A gépírónők csak Gragovicsnak voltak hajlandók írni, megbűvölte őket a bódító színorgia. És ez ment egészen addig, amíg a természet zárórát nem csinált és azt mondta: „elég emberek, most már menjetek haza a jól fűtött szobába és nézzétek a televiziót." De addig Gragovics dinnyéje és zöldbabja, karalábéja és dísztökje, gladiólusza és csemegeszőlője mindenkit kiütött a nyeregből. Gragovics birtokát és kertészeti tudományát irigyelte az egész hivatal.

Már késő ősz volt, a másodvetésű zöldbab is letermett, talán már a rózsát is betakarták, amikor híre jött, hogy Gragovics fizetését letiltották, mert nem fizette vissza a banknak a személyi hitelt. A felesége arra gyanakodott, hogy iszik, kártyázik, vagy lóversenyezik. Aztán, amikor a közeli virágüzletben megtudta, hogy csak rózsákra ezreseket költött, megrémült. De később egy bolgárkertész is beállított a számlával: saláta, retek, kelkáposzta. Nem nő van a dologban — gondolta megnyugodva.

Novobáczky Sándor

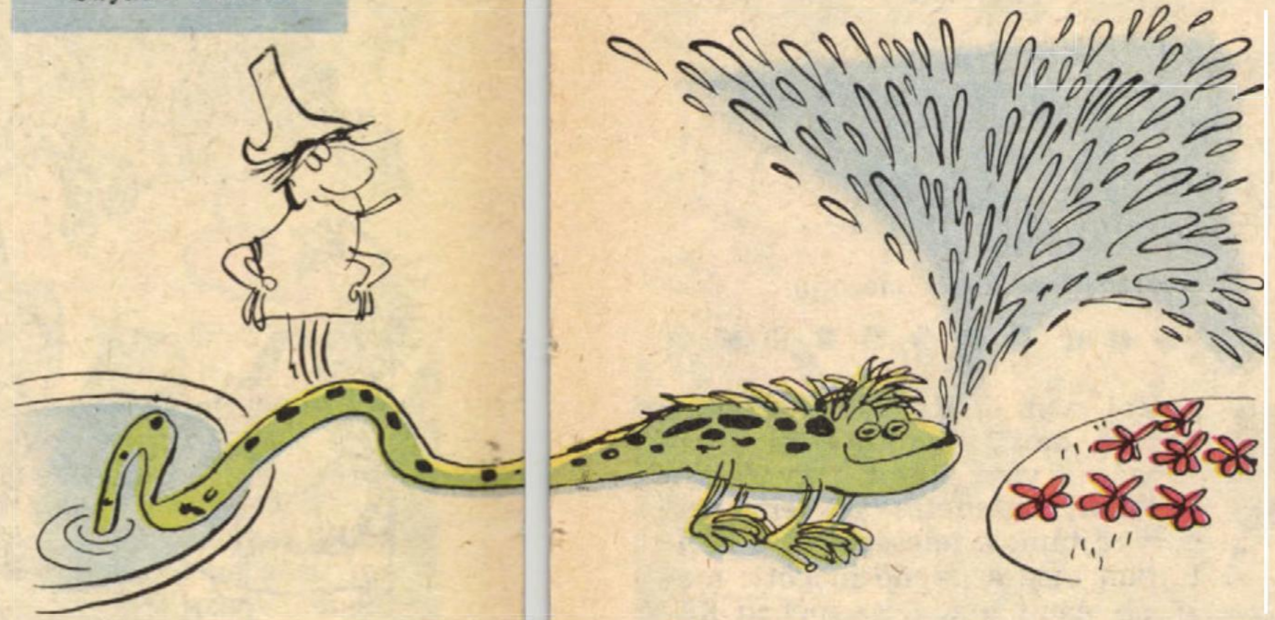
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Milyen mesterséges élőlényt hoznának létre?

Hegedűs István:

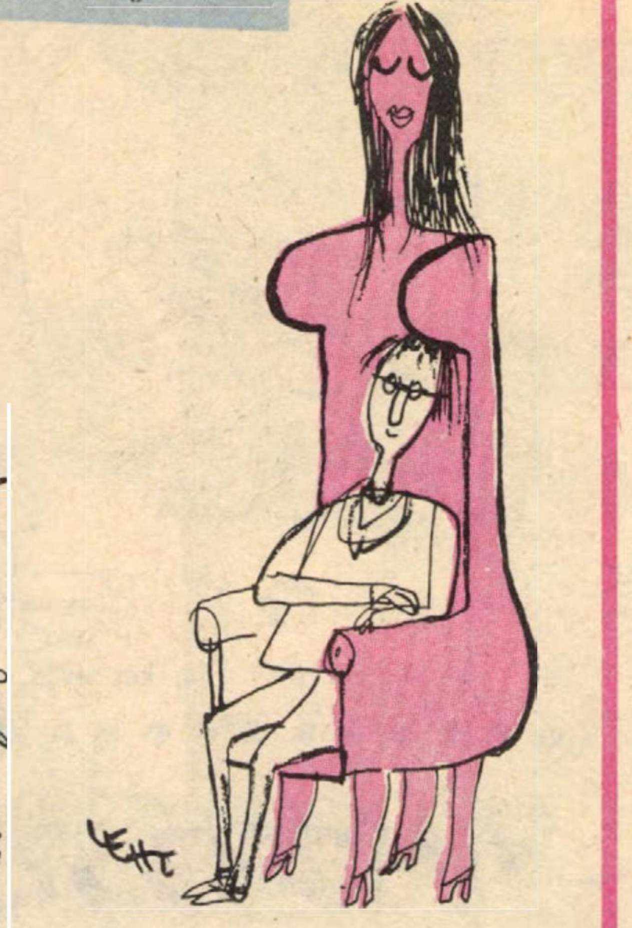
– Olyan kaméleon-ebet, amely azonnal felveszi a környezet színét.

Sajdik Ferenc:

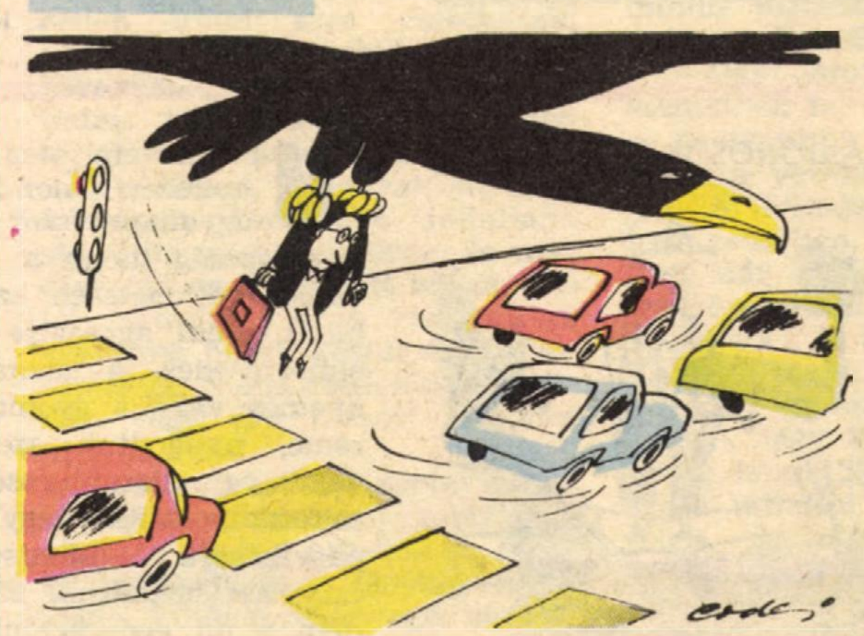
– A locsoló szalamandrát.

Lehoczky István:

– Az altató fotelt.

Erdei Sándor:

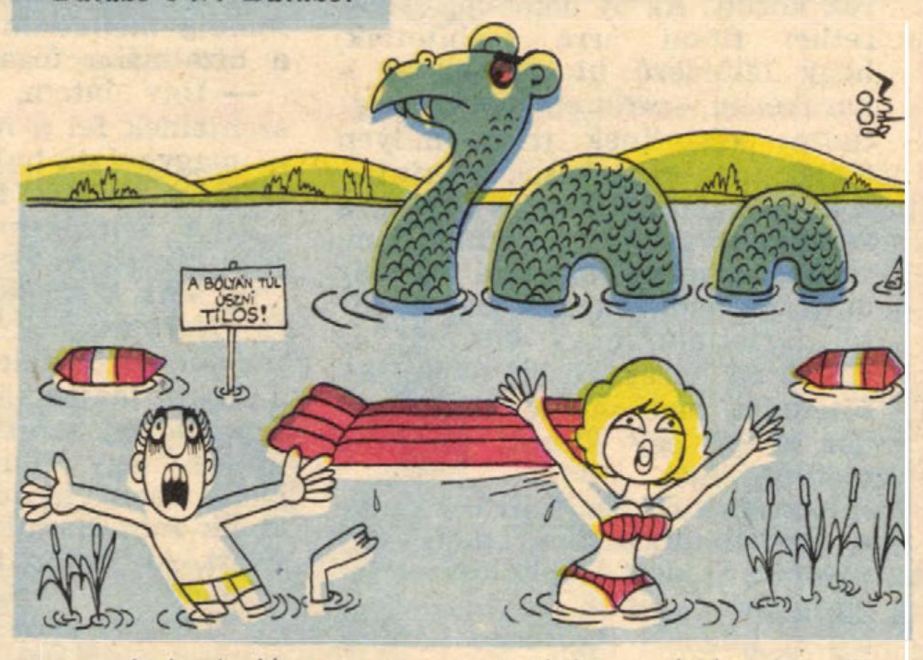
– Óriásmadarakat a gyalogosok biztonsága érdekében.

Vasvári Anna:

– Egy hentest, aki félreteszi a vesepecsenyét.

Balázs-Piri Balázs:

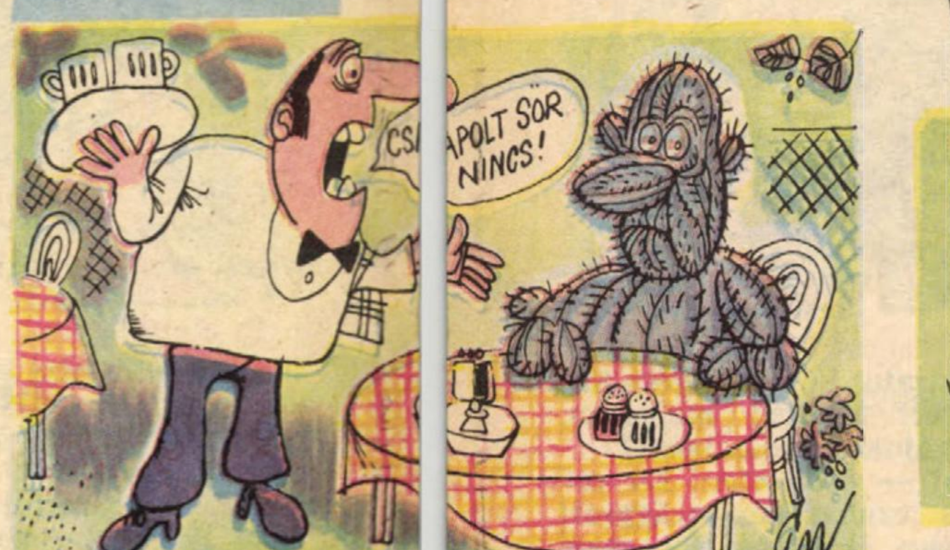
– A Loch Ness-i szörny mintájára a balatoni szörnyet. Akkor talán kevesebb baleset történne a mélyvízben.

Brenner György:

– A hasonmásomat. Végre nyugodtan tudnék olvasni.

Endrődi István:

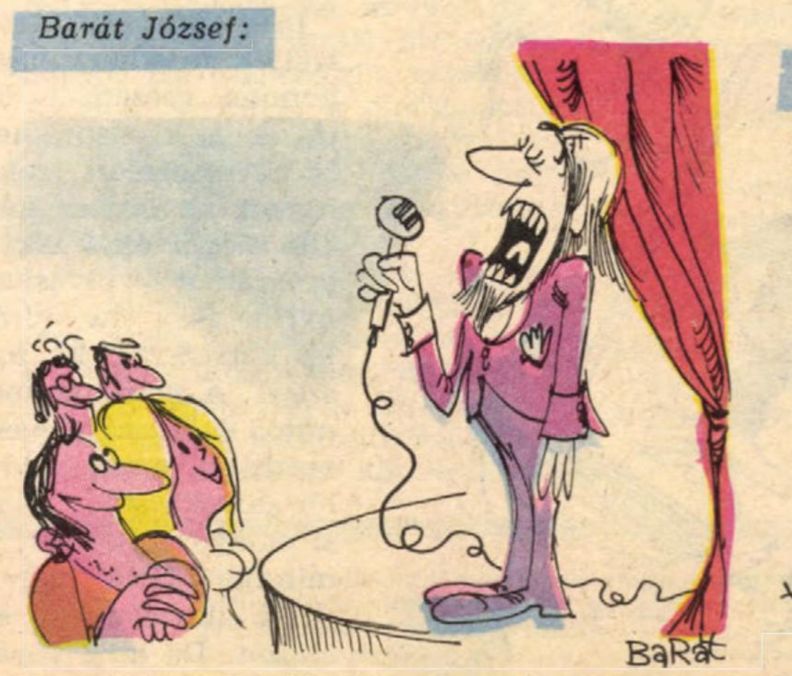
– Kaktusszal keresztezett vendéget, aki jól bírja a szomjúságot.

Fülöp György:

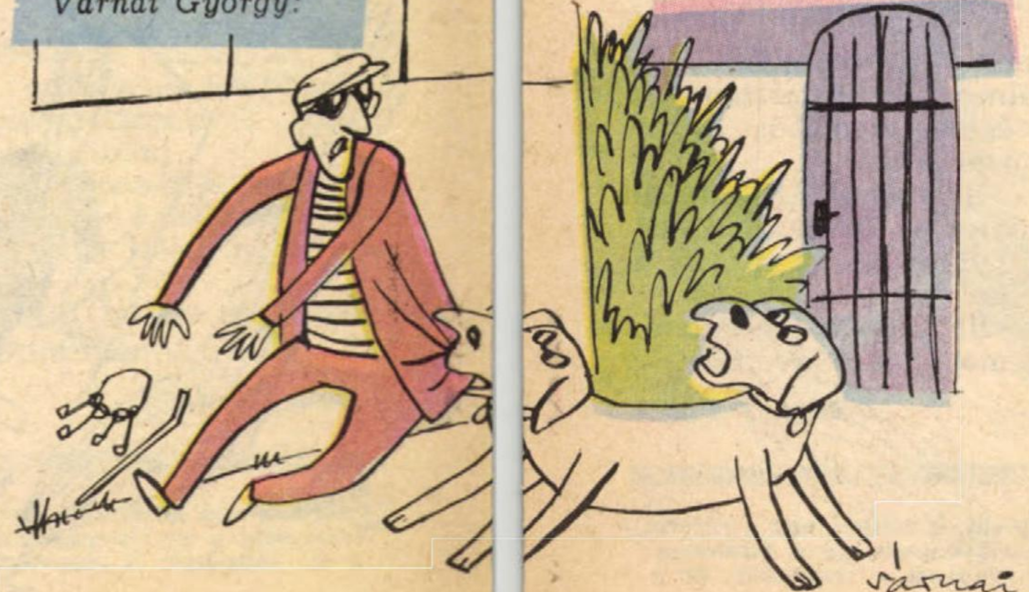
– Különleges fejelő csatárt, a magyar foci felvirágoztatására.

Barát József:

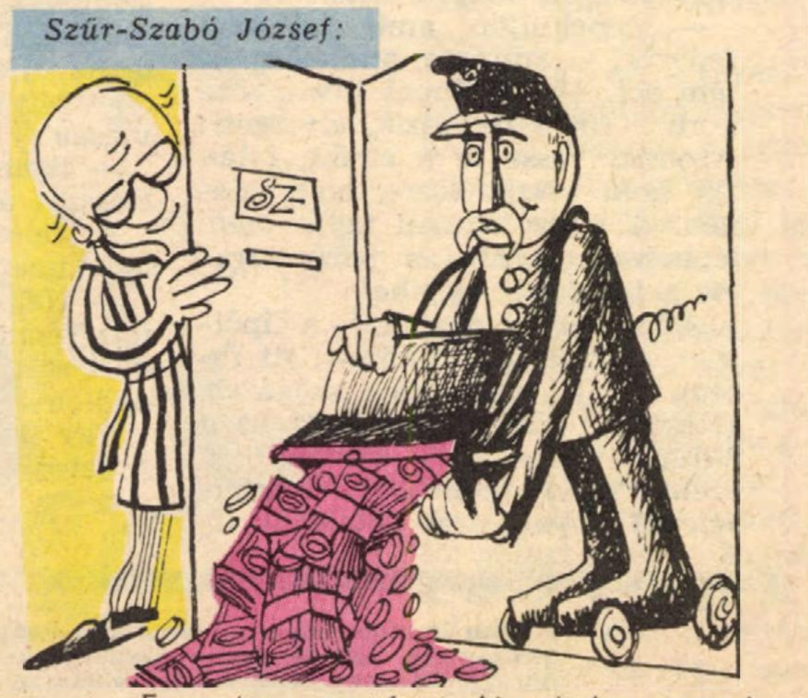
– Énekelni tudó slágerénekest...

Várnai György:

– Házőrző kutyát, amely egyidejűleg ugatni és harapni is tud.

Szűr-Szabó József:

– Egy olyan postást, aki minden reggel hozna egy kis pénzt...

VILÁGÍTSUK KI A GYALOGOSOKAT!

Ez egy halálosan, véresen komoly értekezés és csak azért írom a Ludas Matyiba, hogy elolvassák. No meg azért is, mert egy rajzával a problémát helyesen érintette s ez a körülmény biztat, hogy a közérdek szolgálatában harcostársak leszünk.

Nem szolgál bizonyításra, hogy esti vezetésnél mennyi gondot okoznak a kivilágítatlan gyalogosok, akik csakúgy feketén járnak-kelnek a közutakon. Igaz ugyan, hogy gyalogos nem üt el autót, de mint a baleset passzív résztvevője, felelős a közlekedés biztonságáért. És ha még az álló járművet, sőt a fekvő gödröt is ki kell világítani estelente, mennyivel inkább szükséges ez a gyalogost illetően, aki mégiscsak él és mozog.

Bizonyos általános szempontok sem mellőzhetők. Például népgazdaságiak. Az elgázoltnak fizet, illetve gyógykezelésére ráfizet az SZTK, ha biztosítása volt, az Állami Biztosító is. A helyszínelés sincs ingyen. Elütött munkaerő esetében termelési kiesés következhet be. És akkor még nem szóltunk az illetők személyi érdekeltségéről, amely ahhoz fűződik, hogy ép testben őrizzék meg ép lelküket!

Mi hát a teendő? Természetesen: besötétedéskor ki kell világítani a gyalogosokat!

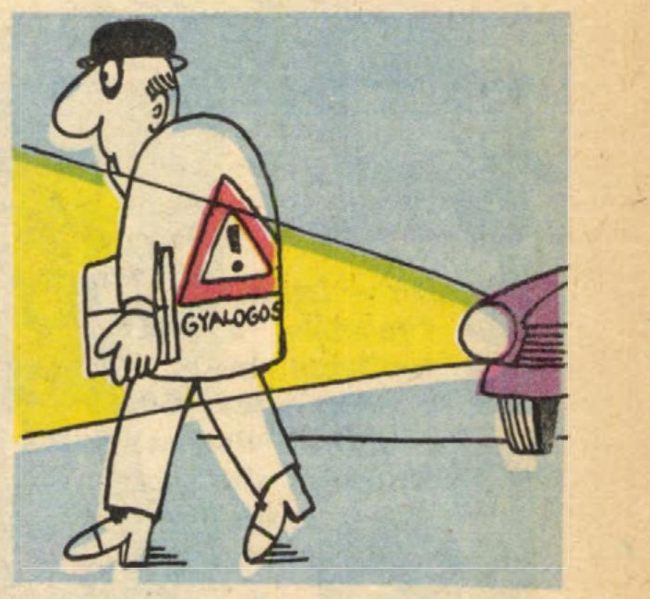
Nem gondolnék mindjárt villanykörtére, stoplámpára elöl-hátul, bár a miniatürizálás mai állása mellett egy elektromos szerelés könnyen elhelyezhető lenne. Hanem itt vannak a foszforeszkáló festékek! Ma ilyenekkel jelölik meg a kilométerköveket és az autósok óvakodnak nekik menni, mert kemények. Számítani lehet rá, hogy az óvatosságnak ez a reflexe érvényesül majd a hasonlóan megjelölt gyalogosok esetében is, noha azok puhák.

Hárítsuk el mármost a lehetséges ellenvetéseket.

1. „Az ily módon megfestett öltözékű gyalogos mintegy kasztjelvényt hordana: Ő *csak* gyalogos:" Ez a veszély könnyen elhárítható: be kell vinni a társadalom tudatába a jelmondatot: „Mindenki lehet gyalogos!" Elromlik az az autó, szervizen van, a család egy másik tagja hordja — milliónyi eshetősége van rá (arról nem is szólva, hogy a parkolóhelytől *gyalog* kell eljutni az úticélhoz; s ez gyakran hosszú és veszélyes út), tehát milliónyi eshetőség van arra, hogy az autós a lábát lépegetésre használja.

2. „A festett ruha nem esztétikus." Nos, tessék esztétikusra festeni! Micsoda foszforeszkáló színskála áll rendelkezésre a papagályzöldtől az aranyló sárgáig! És micsoda formák! Lehet kör, körök, olimpiai karikák, névbetűk, csinos lányoknál egész keresztnevek becézve, a ruha mintájához igazodó virágos és geometrikus formák, napilap címek, sőt akár versidézetek. Esetleg egyszerű de nemes felszólítás: „Nana".

3. „Ki fogja elkezdeni?" De hiszen az híres ember lesz! A napilapok írni fognak róla, a tévé bemutatja, a Közlekedési Főtanács kitünteti, a képes újságokon címlap lesz és megismerk majd Petress Istvánnal.

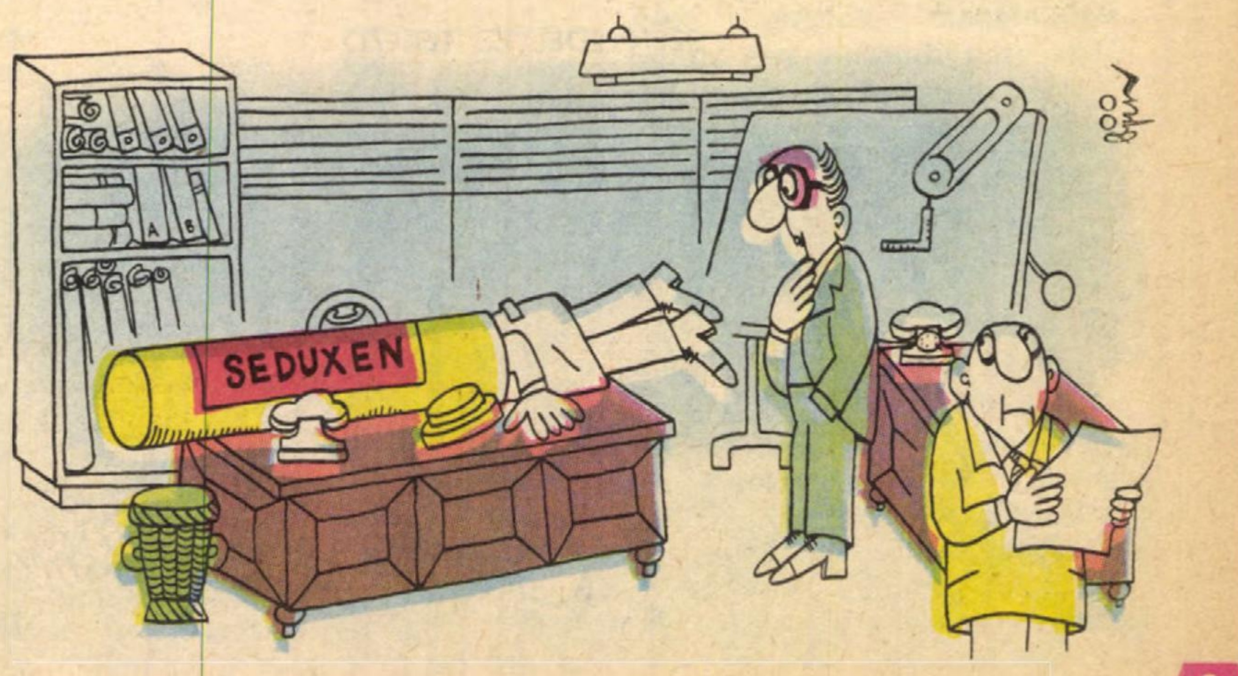
4. „Ki fogja készíteni?" A festéket az állami szektor, a ruhákat a szövetkezeti szektor, az egyedei ábrákat maszek gyalogosfestők. Valamivel nyereségesebb lesz a ruhaipar, több villa épül majd a Velencei tónál, és a sajtó a legkiválóbb gyalogosfestőknek helyet követelhet a Képzőművész-szövetségben. Megélénkül tehát a pénz és kulturális élet körforgása.

5. „Hol maradnak a tömegszervezetek?" Kiváló helyük lesz! A Vöröskereszt szervezi a propagandát. A szakszervezetek fellépnek a nyugdíjasok ingyen-festése érdekében, a Nőtanács a gyermeknapra foszforeszkáló nyakláncokat fog osztogatni, az Állatvédő Egyesület harcba száll a kutyák kivilágításáért, mert a kutya is ember.

Az Eszme sikerében és az újítási díjban bizakodom!

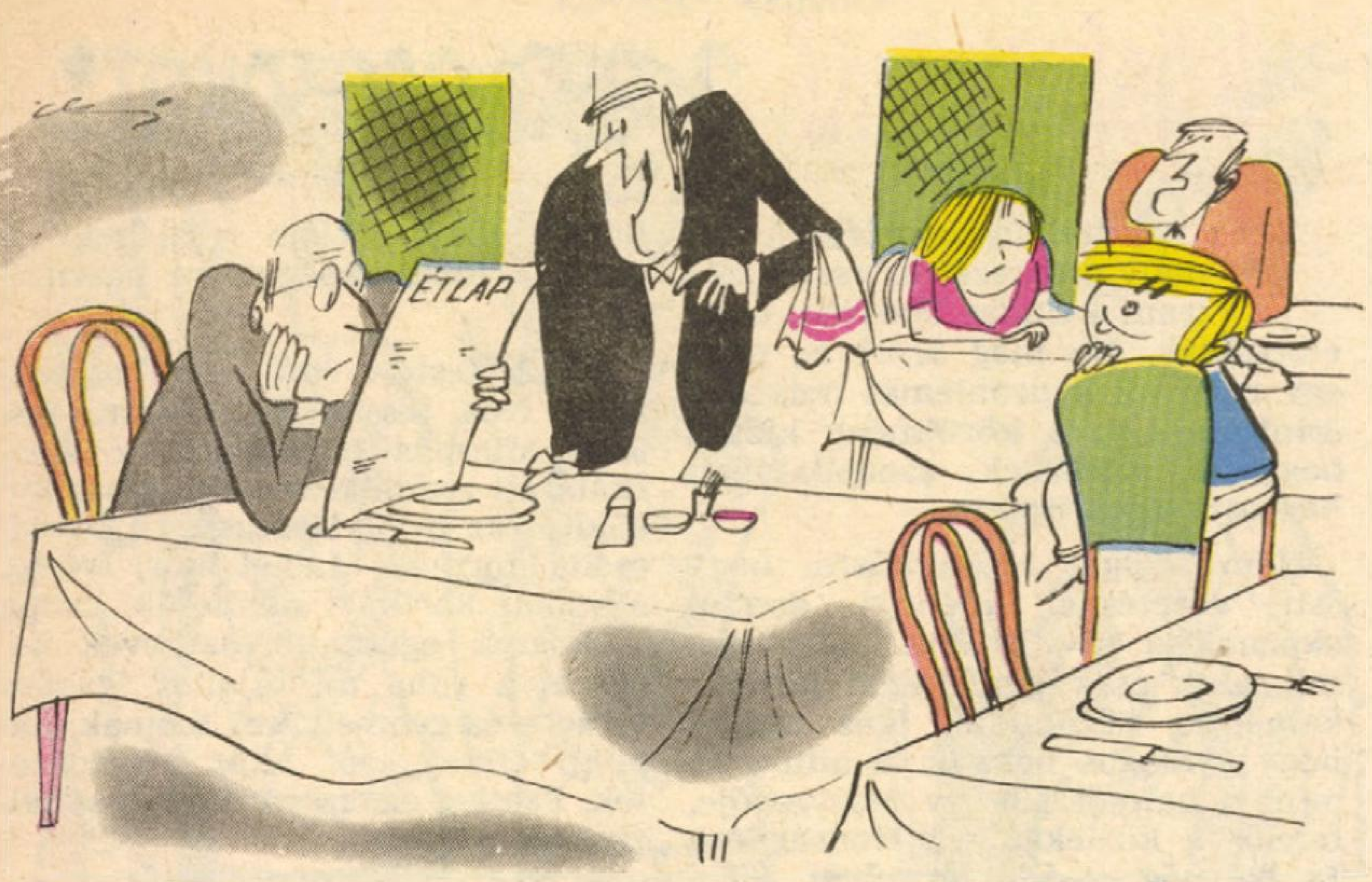
Gombó Pál

AGGÓDÓ KOLLÉGA

– Mondd, öregem, nem szedsz te túl sok idegcsillapítót?

TÖRZSVENDÉG

– Ha ilyen válogatós a kedves vendég, miért nem nősül meg?

NYÁRI TÁBOR

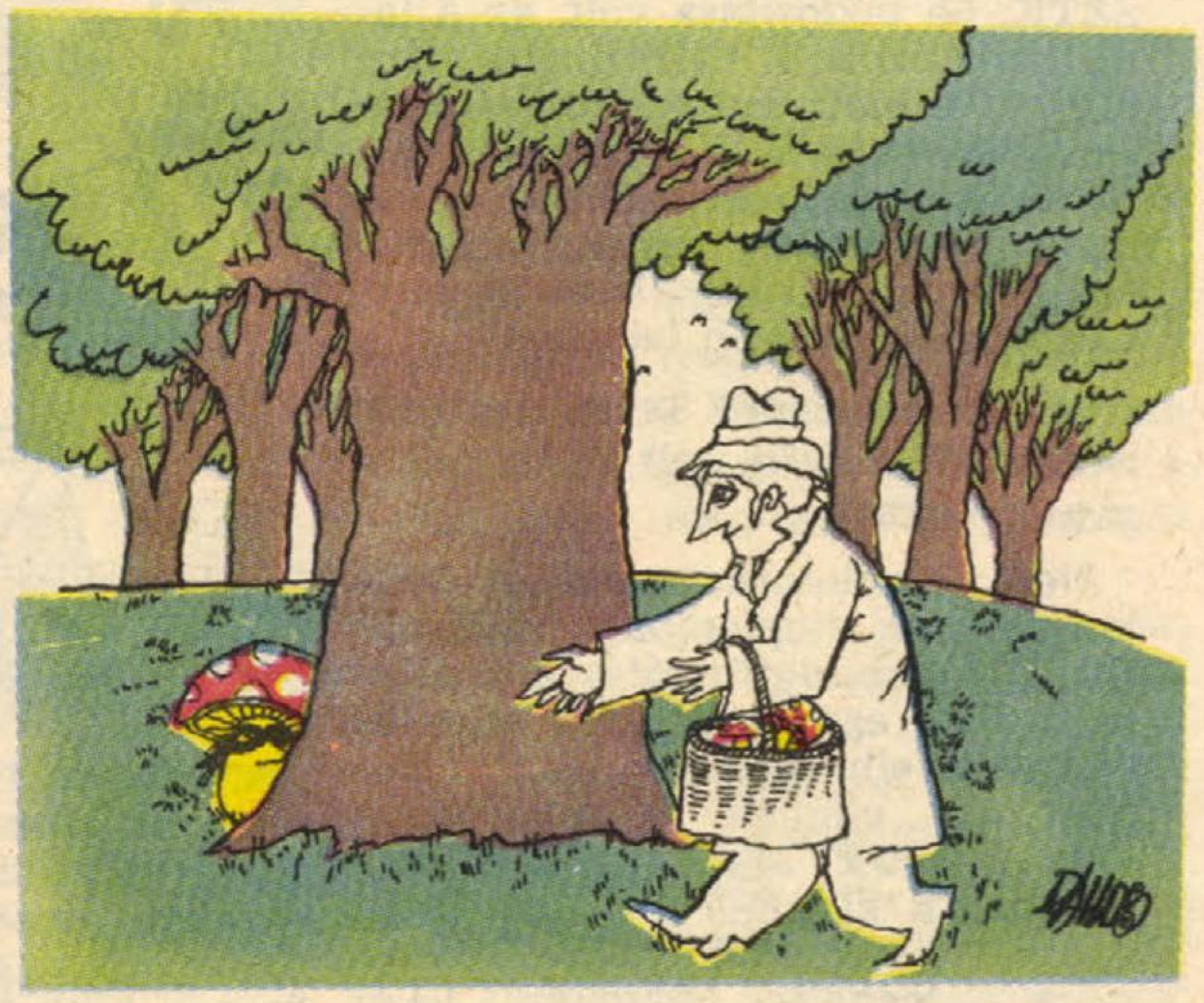
– No, de pajtások, két evés közt muszáj egy kicsit mozogni!

BOLONDOS GOMBA-ÖTLETEK

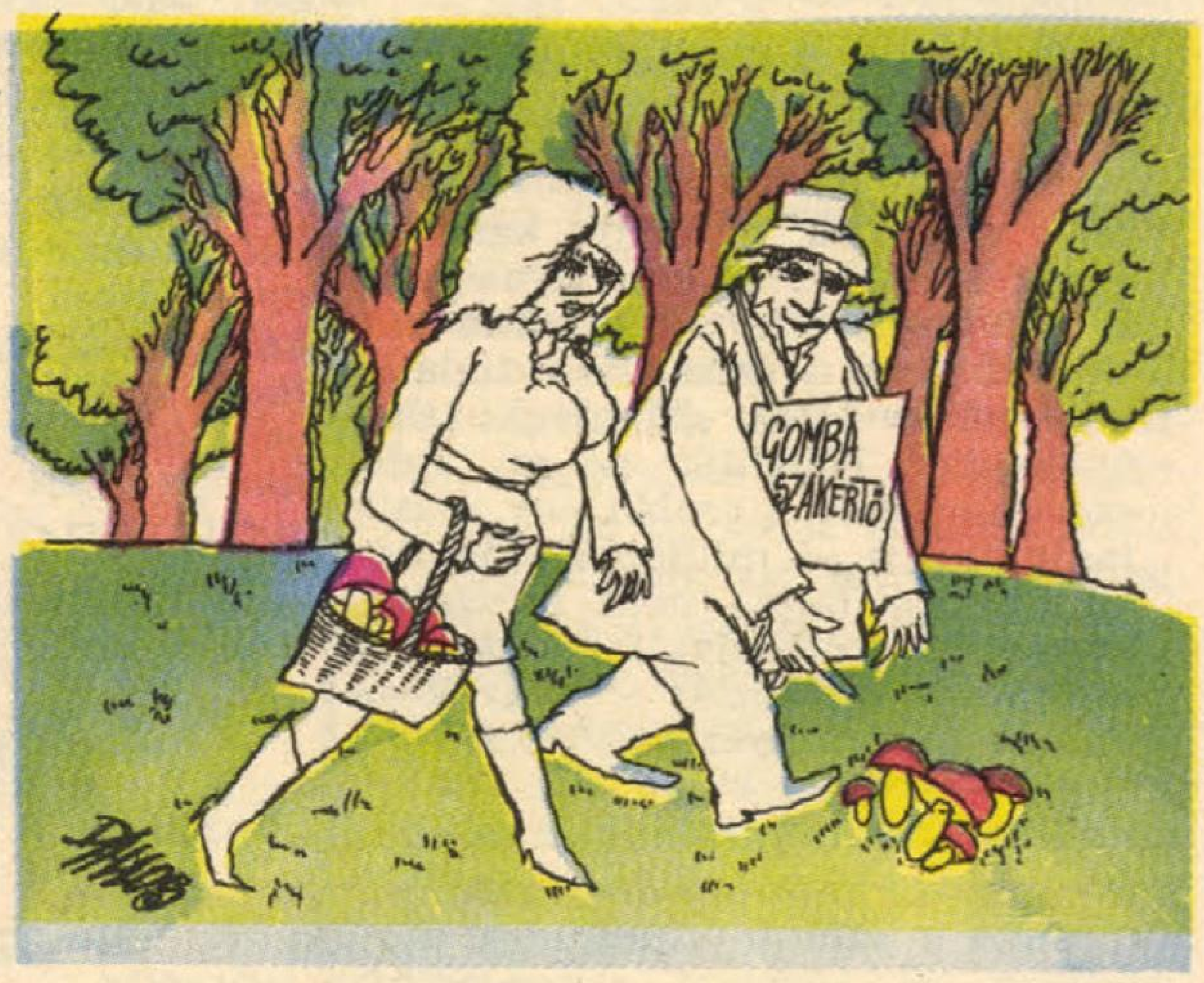

Dallos Jenő rajzai

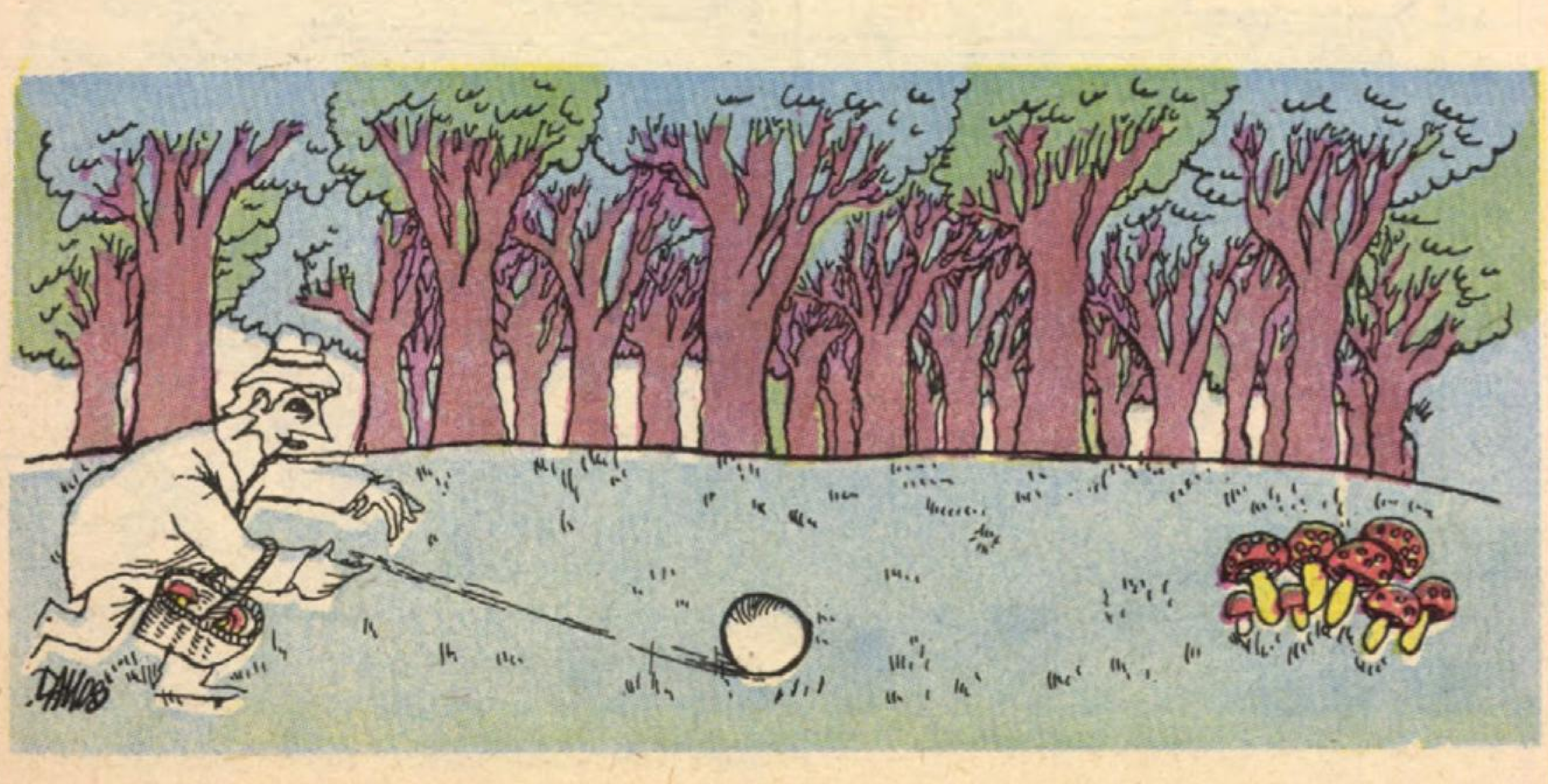
A MERÉNYLŐ

KÖZÖNSÉGSZOLGÁLAT

SZENVEDÉLYES TEKÉZŐ

MÍTOSZ

Nemrégen egy szép, új lakótelepre költöztem, ahol két évvel ezelőtt még pusztaság volt és csak a szél járt a bokrok között. Az új lakótelep ismeretlen titkai arra csábítottak, hogy felfedező utakat tegyek a környéken, szerettem volna megtudni: kik élnek itten, milyen törvények és szokások szerint.

Egy napon, alkonyat után, a feleségem keresésére indultam, aki tejre ment vadászni és már órák óta nem érkezett vissza. Attól tartottam, hogy eltévedt az egyforma házak között és ha besötétedik, menthetetlenül egy gödör, vagy egy kiásott csatorna mélyén végzi.

Keresése közben halvány fényre lettem figyelmes, mely egy újonnan átadott ház-kolosszus felől pislákolt és a fényhez közeledve, különös mormogó hangok érkeztek felém; kíváncsiságom legyőzte félelmemet, óvatosan lépdeltem a hangok irányába, s lenyűgöző látvány tárult a szemem elé: néhány félmeztelen, feltehetően őslakó ült egy különös totem körül: tisztítószerekből felállított oszlop volt ez, s egy papnő térdelt előtte.

— Óh, te hatalmas Vilupál! — kiáltotta a papnő és közelebb csúszott a totemhez — fogadj be házadba! Te mindent beborító, nagyfényességű Vilupál! Őrizd lakásunk fényét, te, a nagy Parketta első szolgája, mi hódolunk neked!

A papnő szavaira pillanat alatt felugrott mindenki, s kezükben tarka rongyokkal ki-ki a lakásába futott, és arcra vágódva, extatikus hajlongással fényesíteni kezdték a parkettákat.

Egy barátságos tekintetű férfi felfedezett, amint meghúzódom a távolban, és odajött hozzám.

— Meneküljön, amíg fel nem fedezik! — suttogta, amikor mellém ért. — A Vilupál hívei közé került. Ha észreveszik, elveszett! Azonnal vesse le a cipőit, talán így nem veszik észre, hogy idegen. A nagy Vilupál tagjai nem léphetnek cipővel a parkettára! Az a hét főbűn egyike!

A legjobbkor rúgtam le a cipőimet, mert a papnő közeledett felém, arcát a parkettára szögezve. (Később tudtam meg, hogy ez a Vilupál-vallás egyik törvénye: a szekta tagjai tekintetükkel szüntelenül a parkettát kötelesek figyelni, nem került-e a parkettára valami, ami elhomályosítja a ragyogását, vagy foltot hogy rajta.)

Ekkor rettenetes félelem vett erőt rajtam: a feleségemet pillantottam meg a papnő mögött: mezítláb ment utána, szemében különös fény csillogott.

— Mi történik itt? — kérdeztem rekedt suttogással, a még mindig mellettem álló férfit, aki a bizalmába fogadott.

— Úgy látom, egy új tagot szentelnek fel a nagy Vilupálnak — magyarázta halkan. — A szertartásra vezetik fel.

— A feleségem! — mondtam neki rémülten. — Mit tegyek?

— Már késő — felelte társam és elfordult, hogy ne is kérdezzek többet. A feleségemet ezalatt a szekta tagjai körülvették, majd a papnő így szólt:

— A nagy Vilupál szolgája kívánsz lenni? Vilupálé, aki uralkodik minden lakás és háztartás felett. Aki Bölovittal és Florovittal betölti a teret és minden foltot megtorol! Aki féltestvérével, a mindent elmosó Bioponnal tö-

kéletes alázatot követel egész házad népétől! Kiáltsd hangosan, hogy szolgájuk kívánsz lenni!

— Nem! — ordítottam fel rémülten és lezuhantam az ágyról! Verejtékezve ébredtem fel, mert mindez csak álom volt, s nehéz szívdobogással ültem a földön, miközben a feleségem felgyújtotta az éjjeliszekrény-lámpát.

— Mit csinálsz? — kérdezte álmosan.

— Semmit — mondtam. — Rosszat álmodtam és leestem.

A feleségem szeméből hirtelen kiment az álom:

— Nézd mit csináltál! — kiáltott rémülten. — Leverted a hamutartót, hülye! Nézd, mi lett a padlómmal!

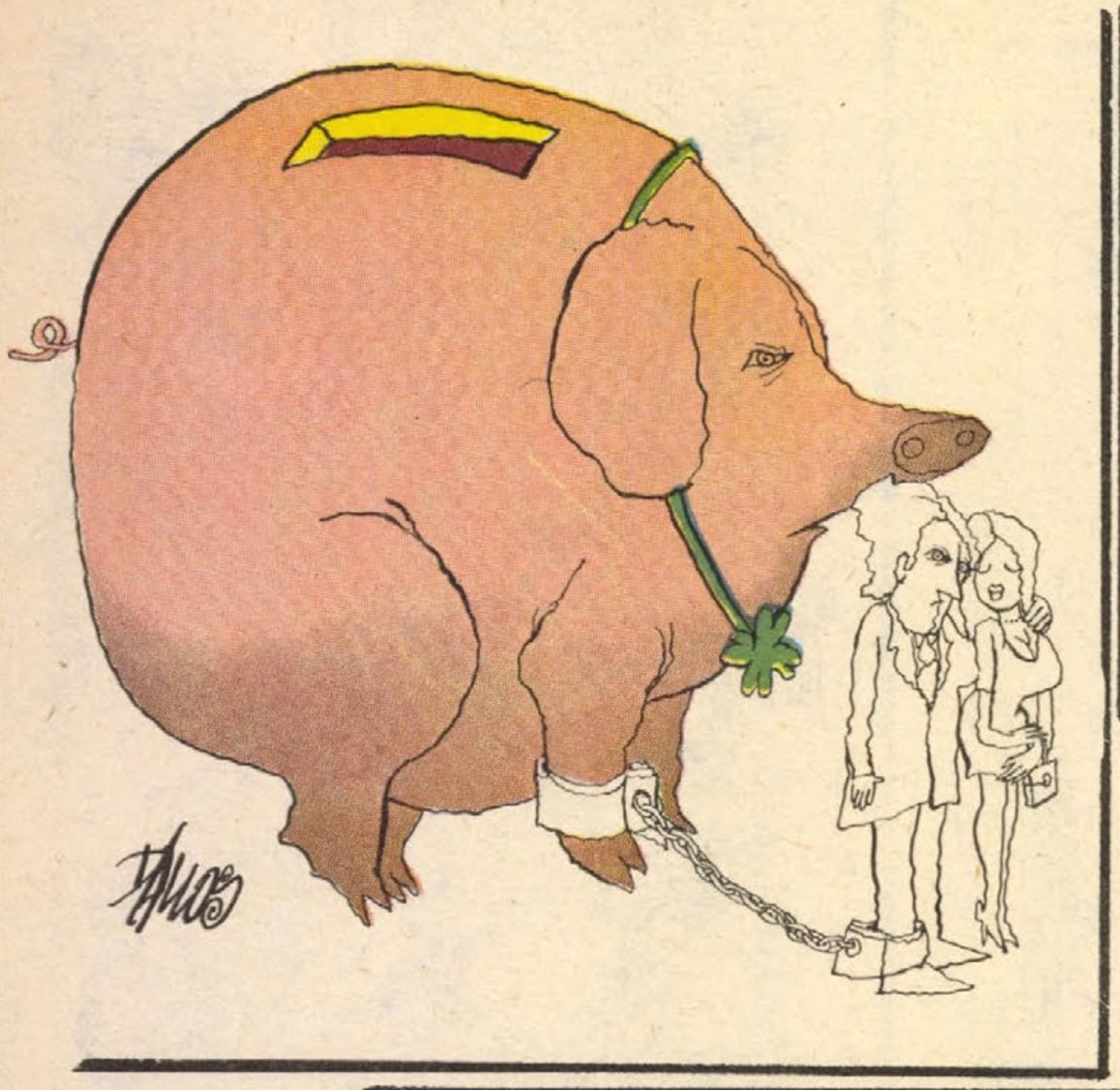
Úgy látszik, későn ébredtem. A feleségemet már felavatták.

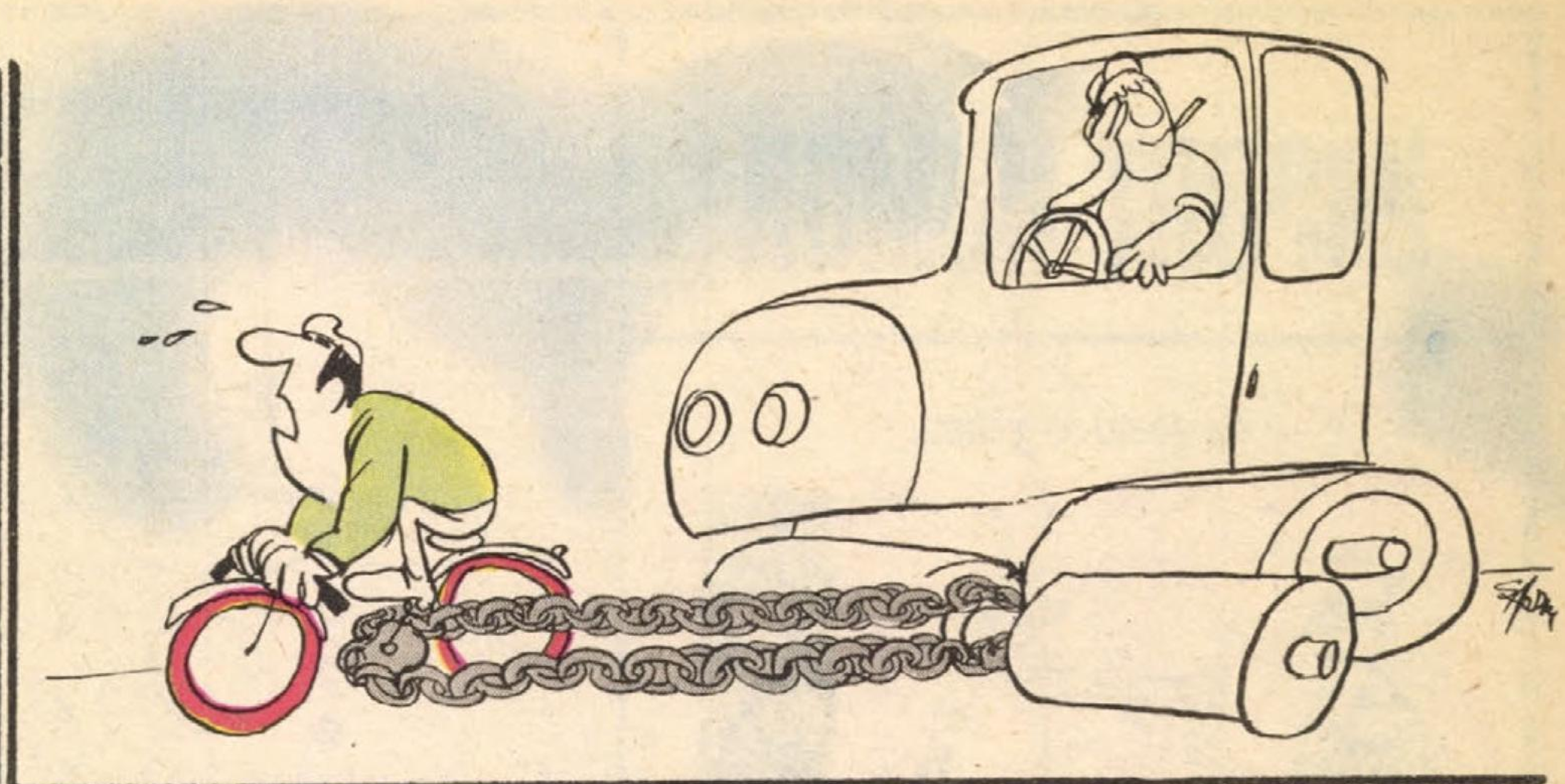
Somogyi Pál

HOBBY?

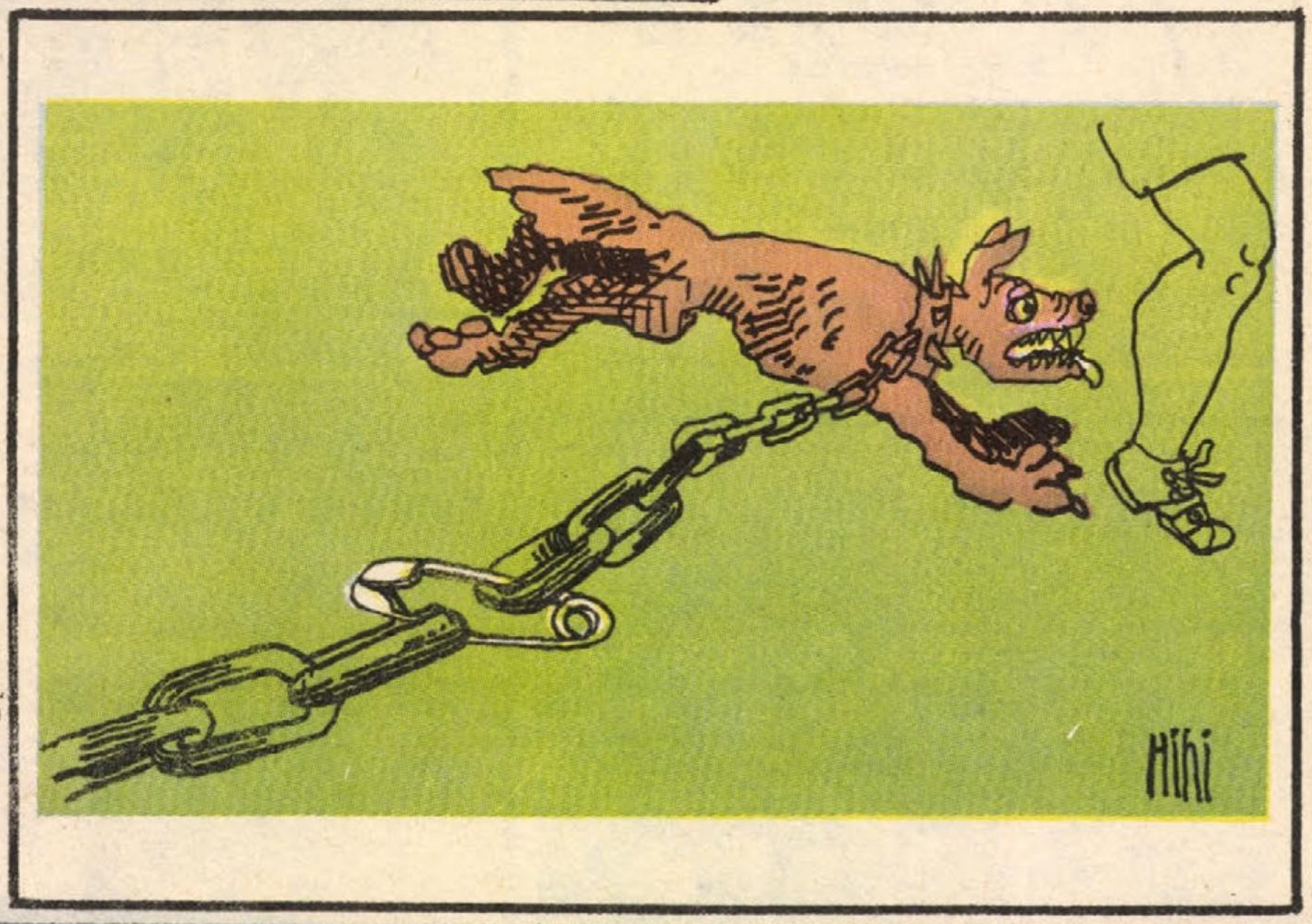
Yann Painter őrmester autólopás vádjával terhelten állt a díjoni bíróság elé. Jól megúszta: tizenöt hónapot kapott, de a büntetési felfüggesztették. Az őrmester vidáman távozott a teremből, de a bíróság kapujában már várta az őrjárat.

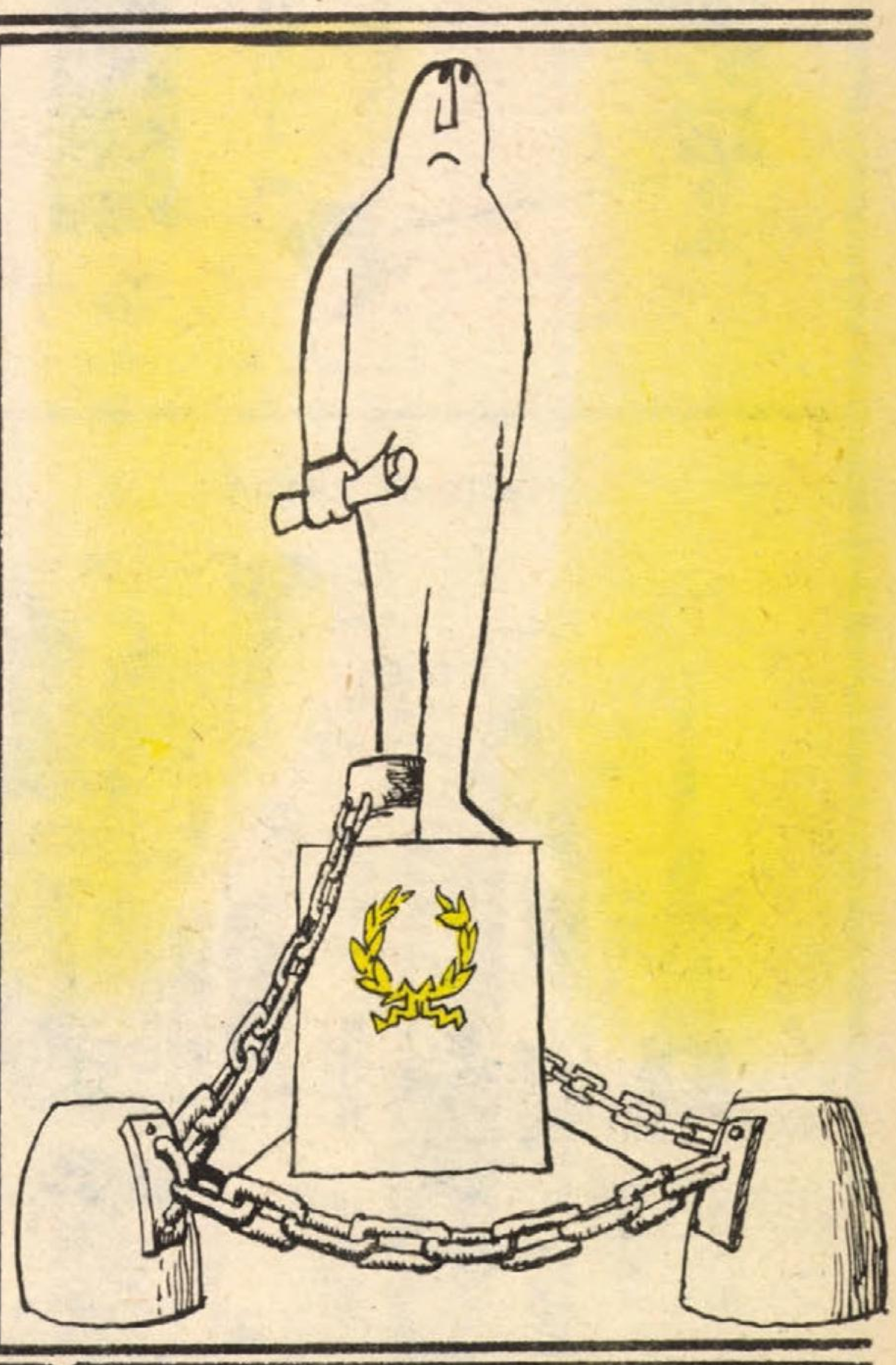
Az őrmester ugyanis lopott kocsin érkezett a tárgyalásra.

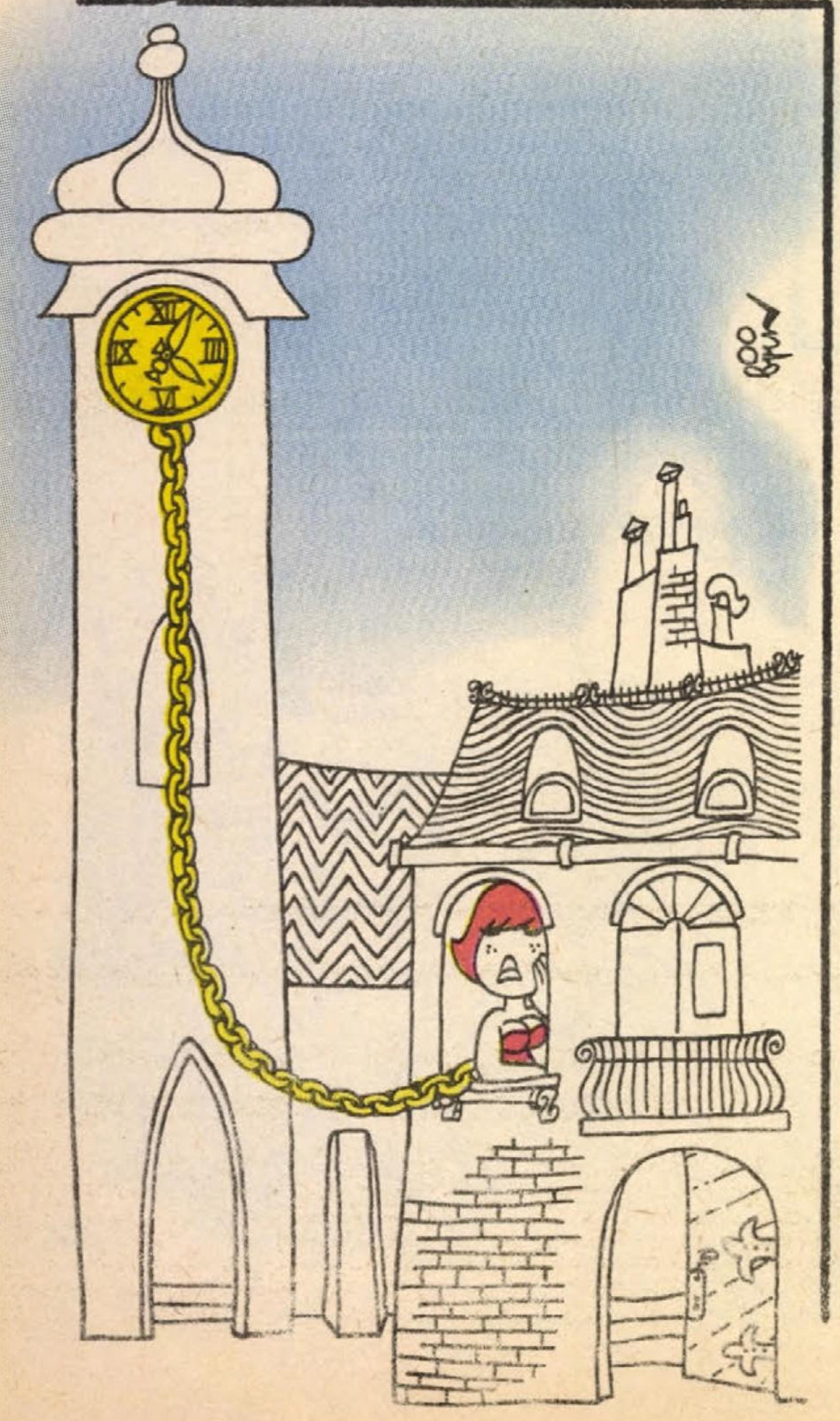

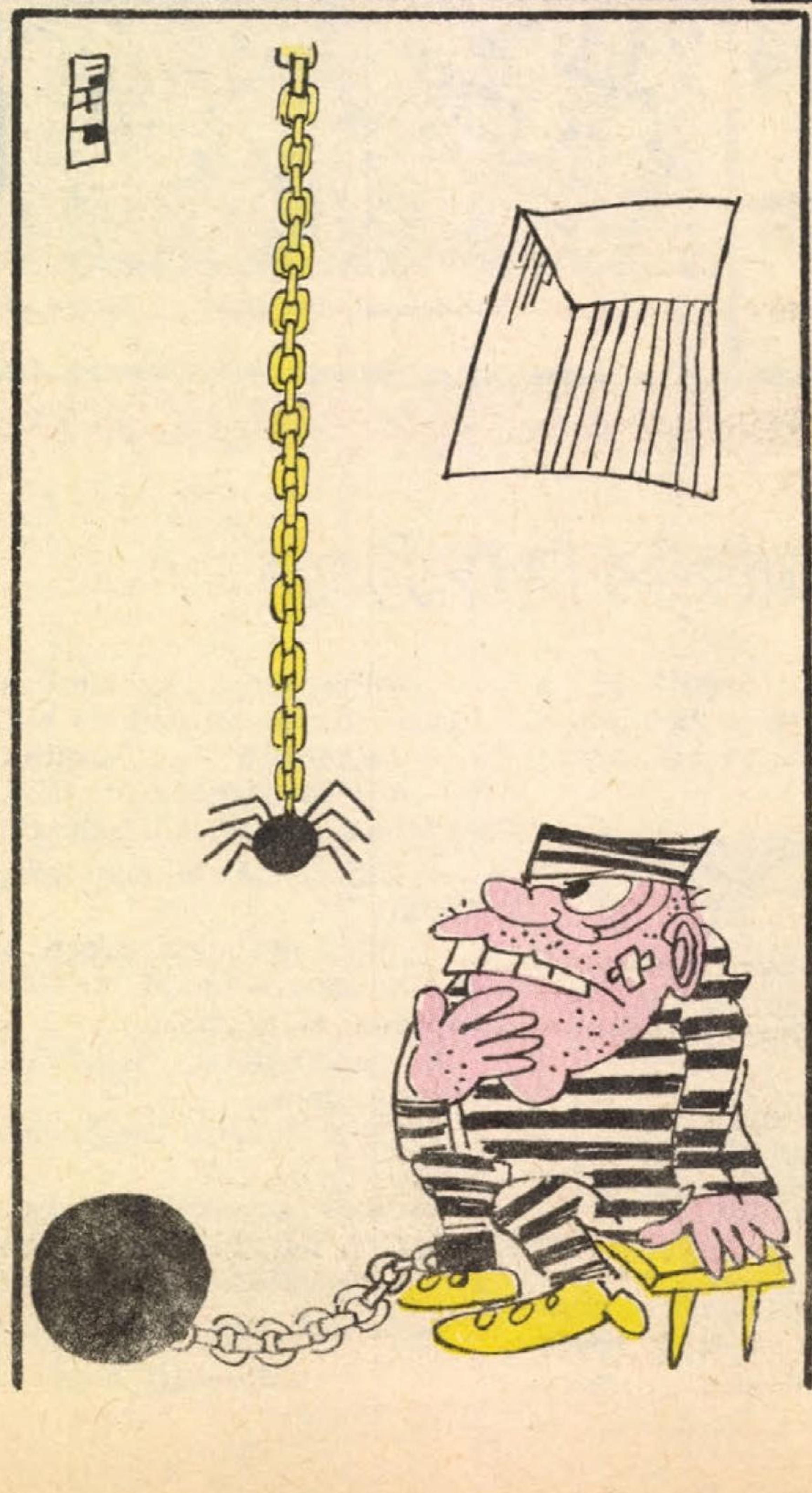
LÁNC

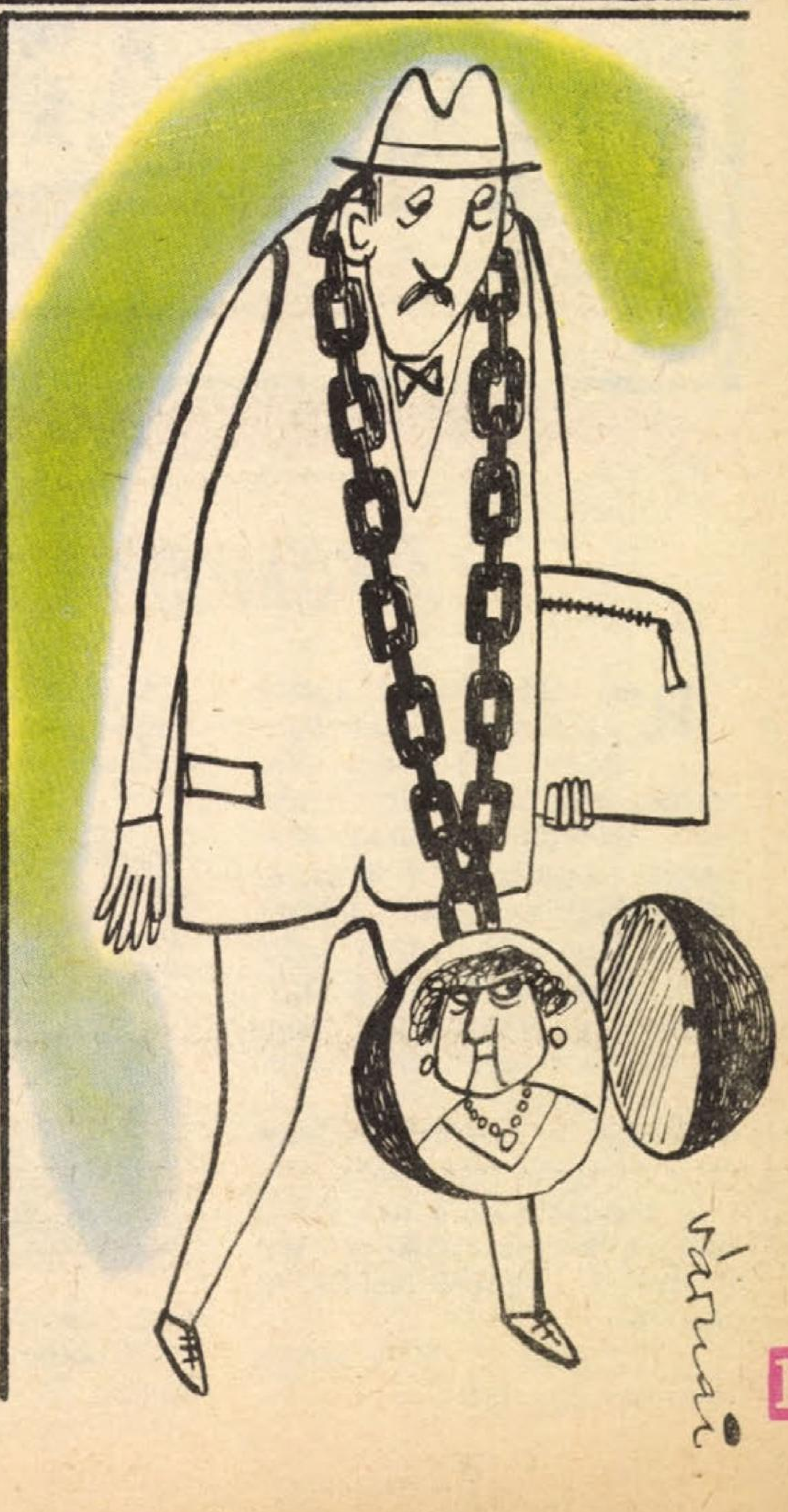

DALLOS
SAJDIK
HEGEDŰS
SZŰR-SZABÓ
BALÁZS-PIRI
FÜLÖP
VÁRNAI

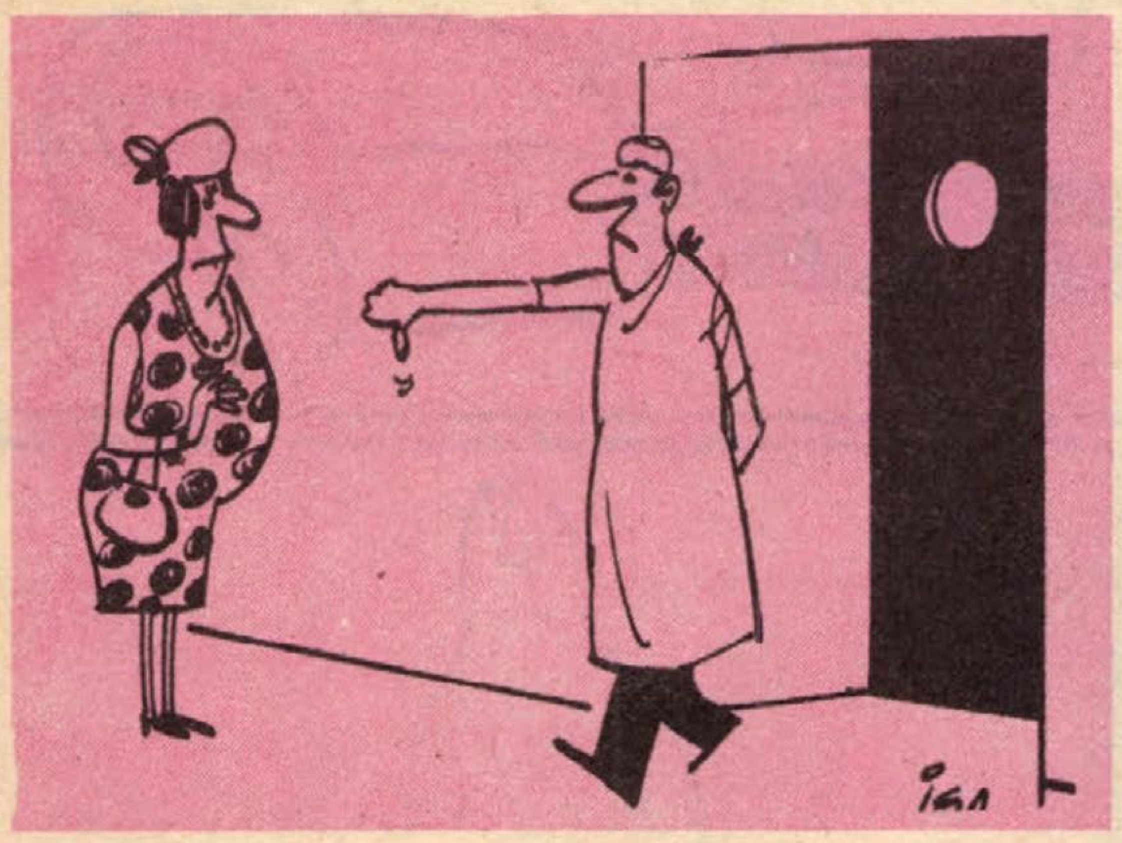

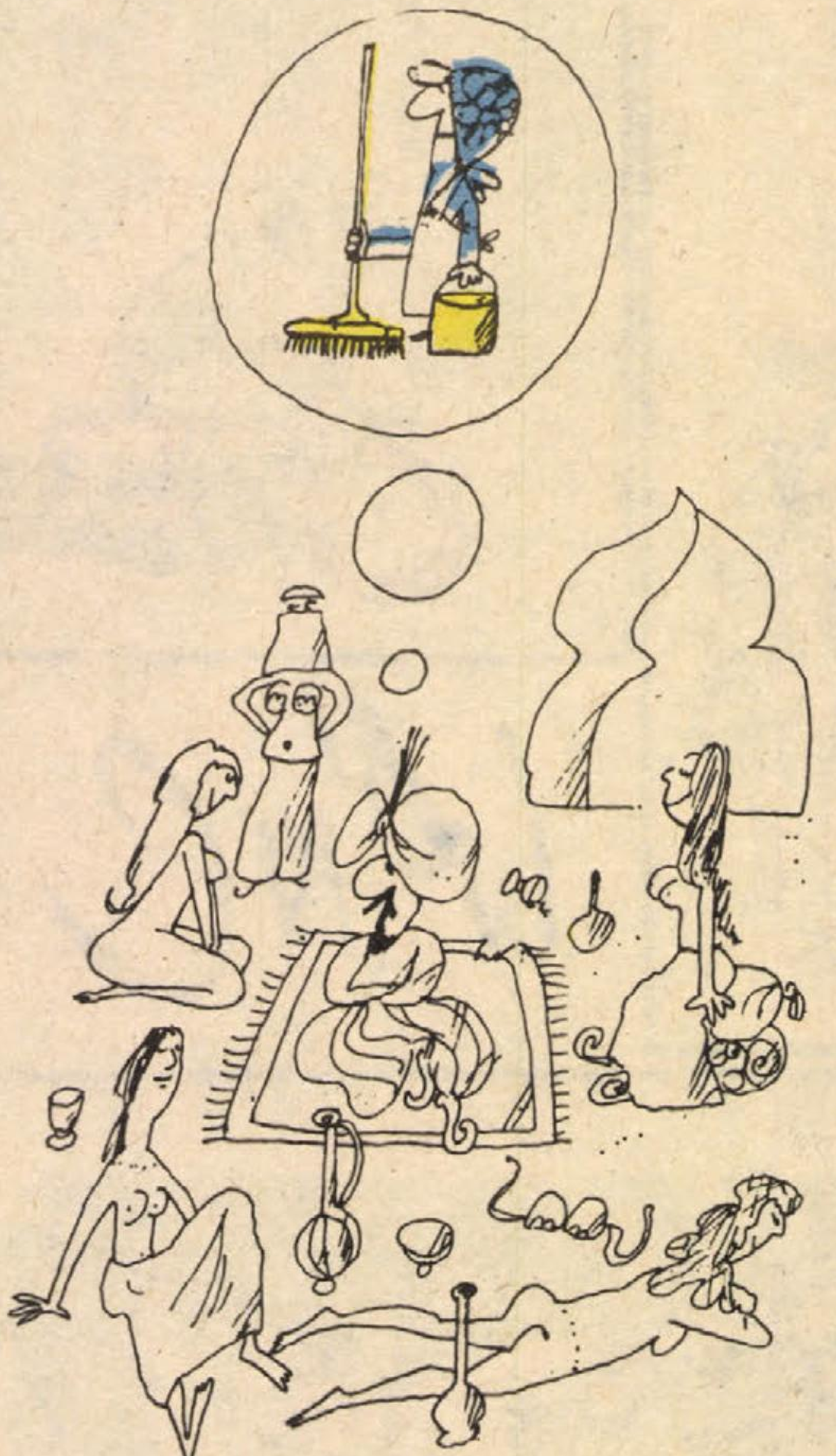
IMPORT HUMOR

RIDEGSZÍVŰ SEBÉSZ

(„Pourquois Pas", Brüsszel)

ÁBRÁNDOZIK A SZULTÁN

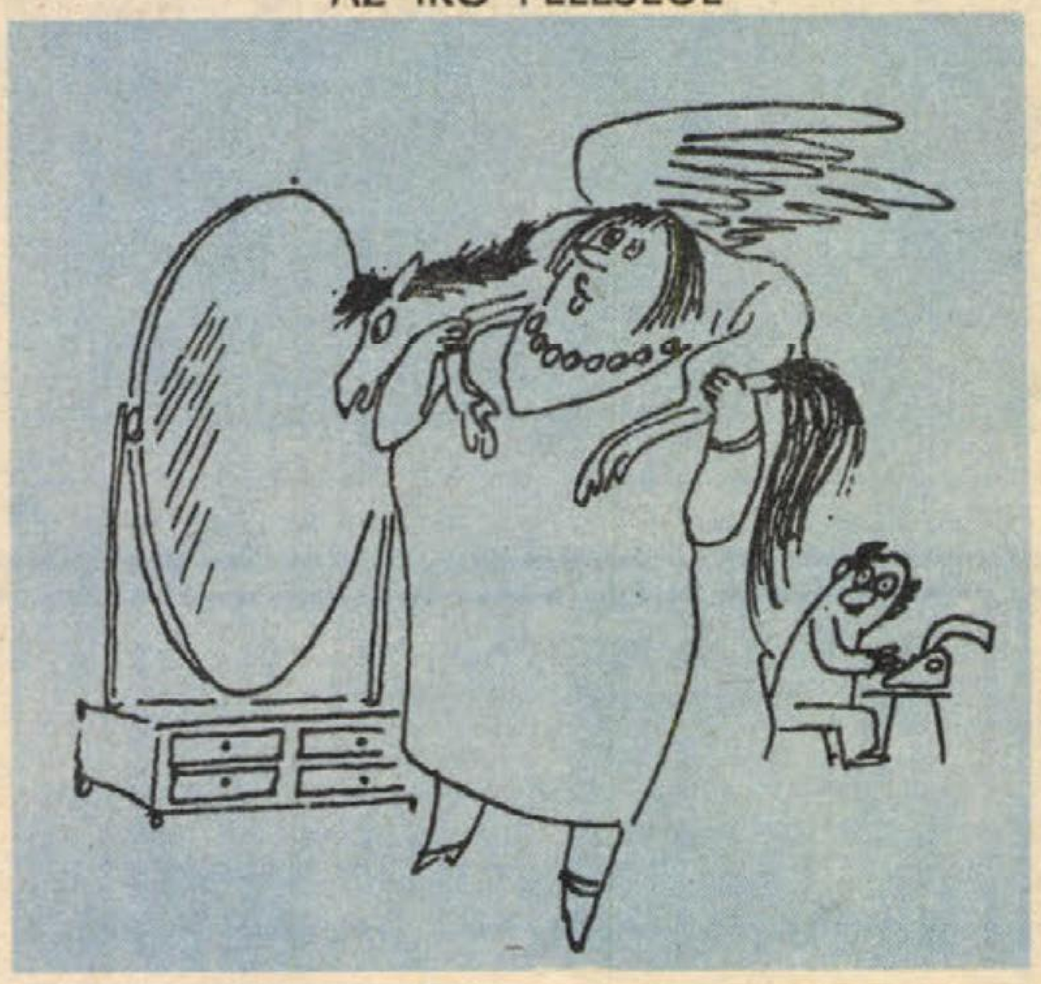
(„Eulenspiegel", Berlin)

ELÉGEDETT TURISTA

(„Stern", Hamburg)

AZ ÍRÓ FELESÉGE

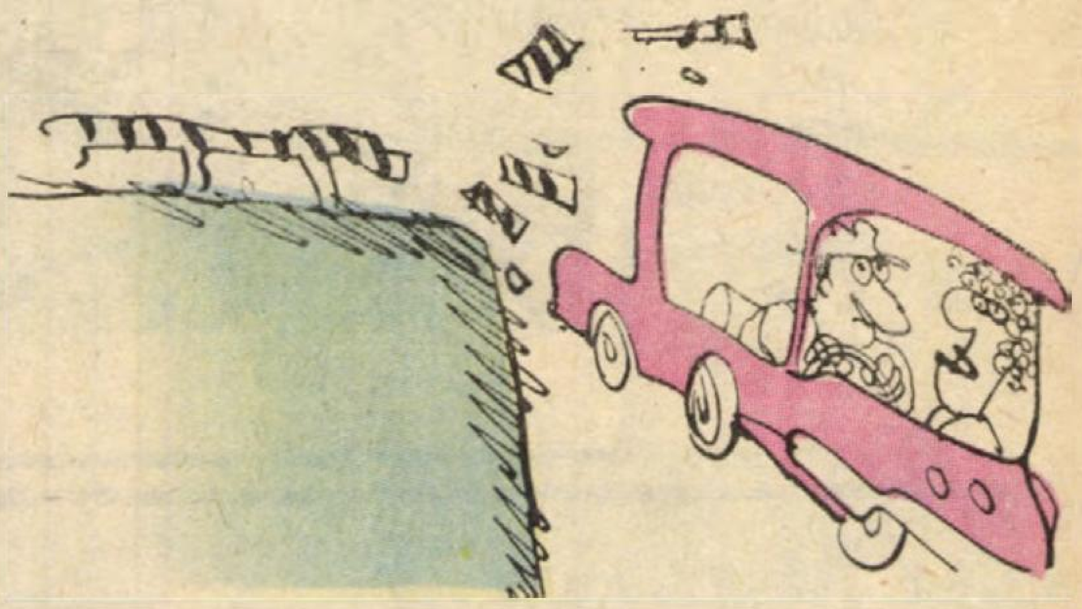
(„Literaturnaja Gazeta", Moszkva)

ENGEDÉLY NÉLKÜLI ÉPÍTKEZÉS

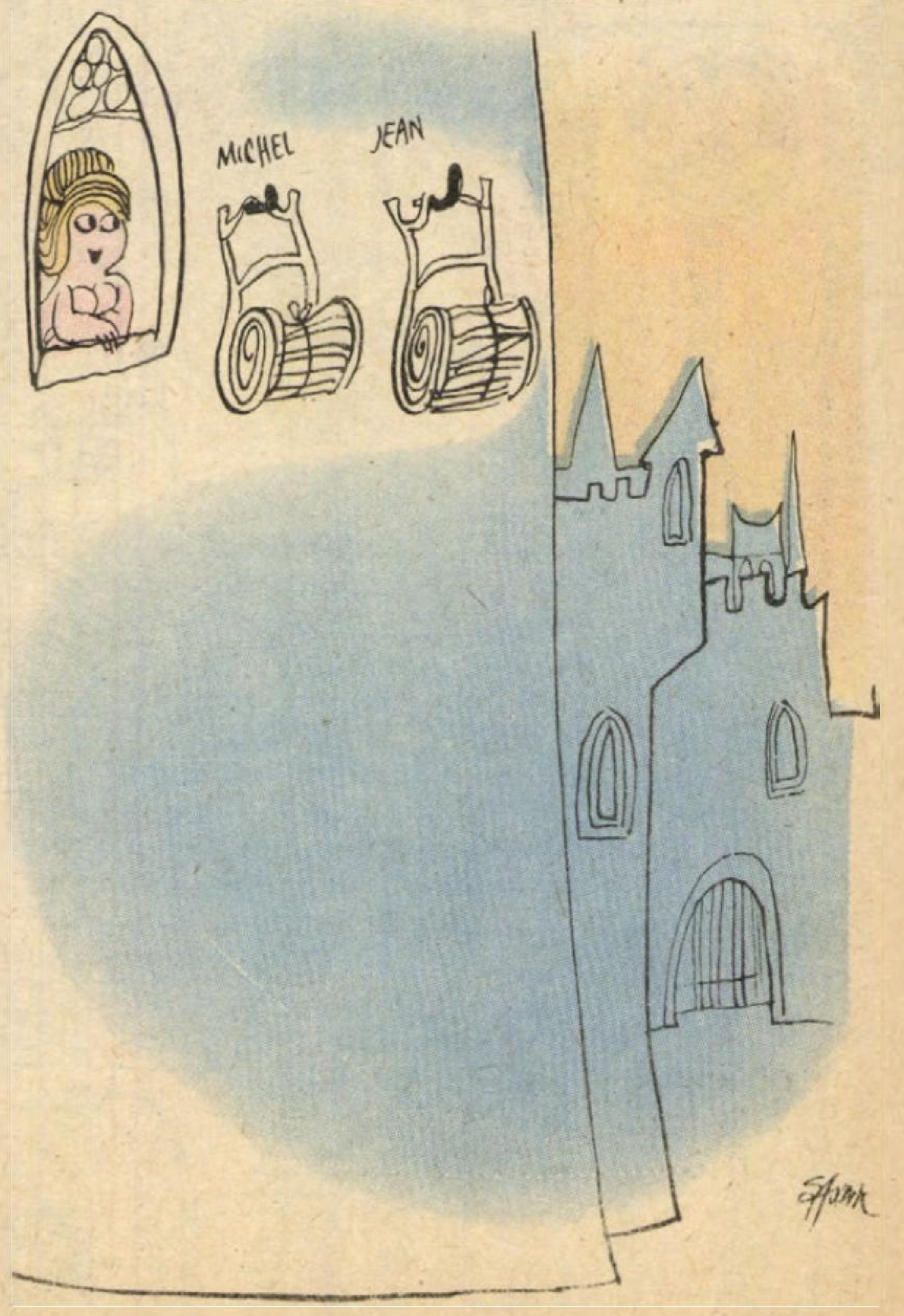
– Remélem, Lajos, itt nem talál ránk a bontóbrigád?

JÓKOR

– Befizetted a Casco biztosítást?!

JÓL FELKÉSZÜLT VÁRÚRNŐ

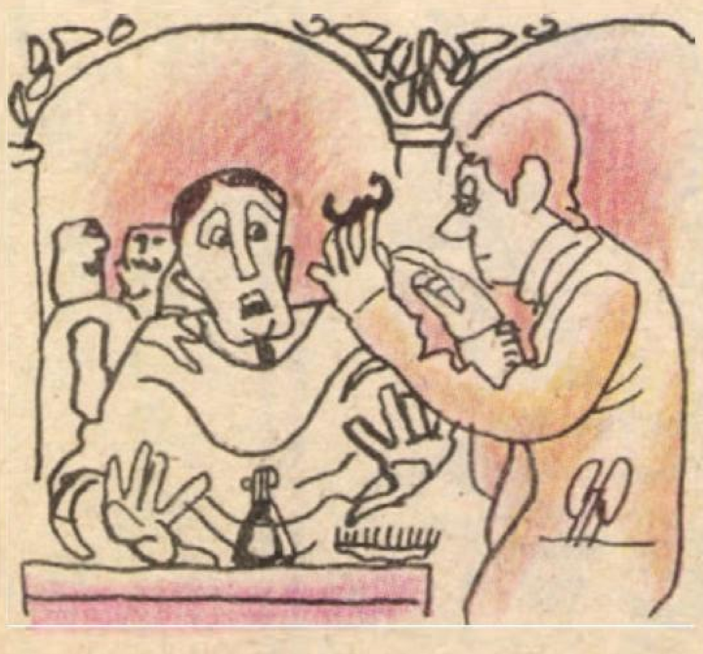
Filmforgatás közben

Régi idők focija címen új filmet forgat Sándor Pál rendező. Vasárnap délelőtt a film vezérkara, szereplői és ötszáz statisztа megszállta a Nyugati pályaudvar csarnokát, ugyanis itt forgatták a film befejező részét. A filmesek úgyszólván a pályaudvar valamennyi helyiségét elfoglalták, így a fodrászüzletet is. Ide költöztek be a sminkmesterek és a filmgyár fodrászai.

A filmtörténet a két világháború közötti időkben játszódik. A rendező kiadta az utasítást:

— Valamennyi férfi arcára bajuszt ragasztani!

A fodrászok nekiláttak a munkának, közben befutott a szolnoki vonat. Az egyik utas

gyanútlanul bement a fodrászüzletbe és beült az egyik székbe. A sminkmester megborotválta, majd egy kackiás bajuszt ragasztott az orra alá.

— Megőrült?! — ordított fel meglepetésében az utas. — Minek nekem ez a bajusz?!

— Bajusz nélkül nem mehet ki!

Az utas gyanúsan nézett a sminkmesterre, majd hirtelen felugrott és elrohant.

A sminkmester elnézően bámult utána:

— Ez a statiszta megbolondult...

Az utas menekülés közben letépte a felragasztott bajuszt és meggyőződéssel suttogta:

— Ez a fodrász megőrült...

Kolozsvári Andor

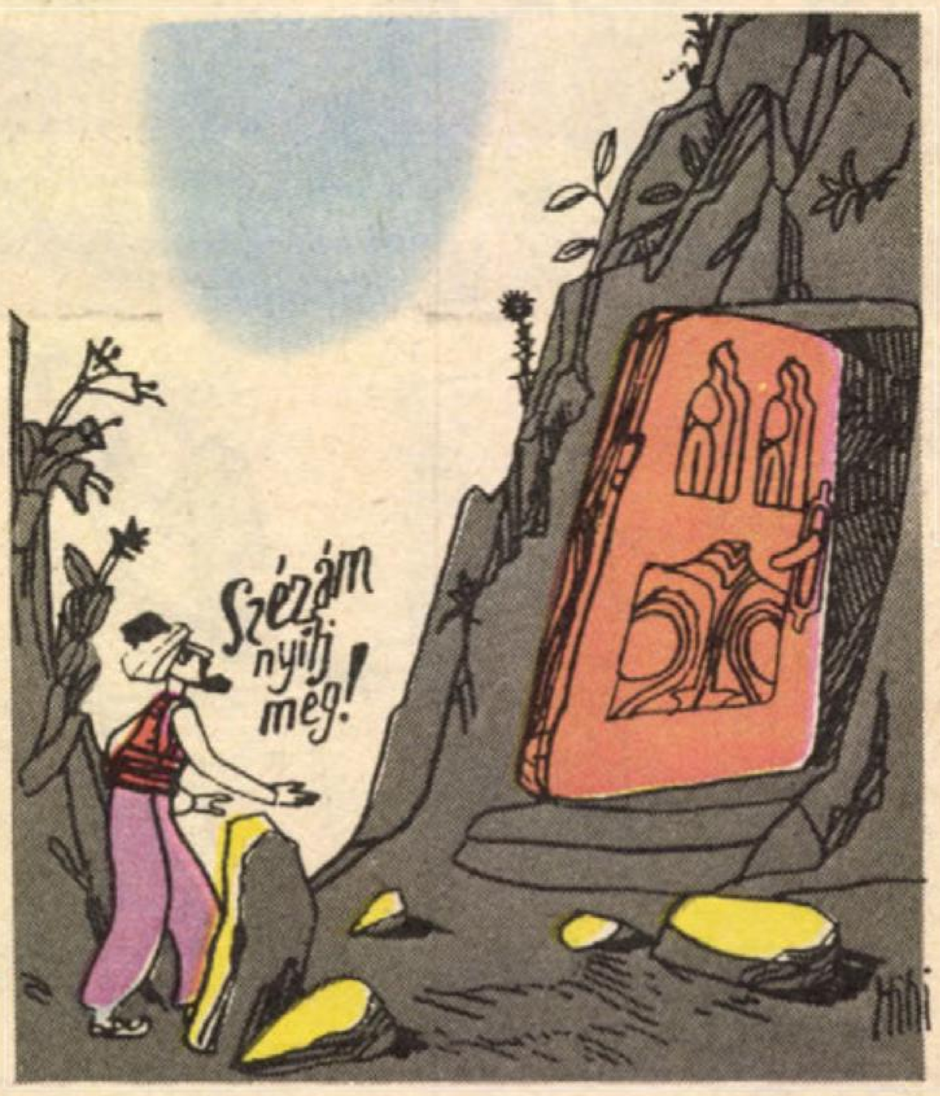
TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Illusztráció egy gyermekdalhoz: „Ez az egyenes, ez a görbe...” A kocsivezető viszont kirügyezhet, amíg rájön: kié az áthaladási elsőbbség.

(Badacsonytördemicen fotózta Kiss Károly, váci olvasónk)

– Szindbád, mert előtte a legtitkosabb kapuk is megnyíltak.

Horváth László, budapesti olvasónk a szerzői jog tisztázását kéri lapunk egyik legutóbbi számában megjelent fenti karikatúrával kapcsolatban. Készséggel elismerjük azt, hogy „Szézám nyílj meg!” — valóban Ali Baba mondta először.

Jó étvágyat!

(A Dagály utca és a Váci út sarkán fotózta Bohanek Miklós)

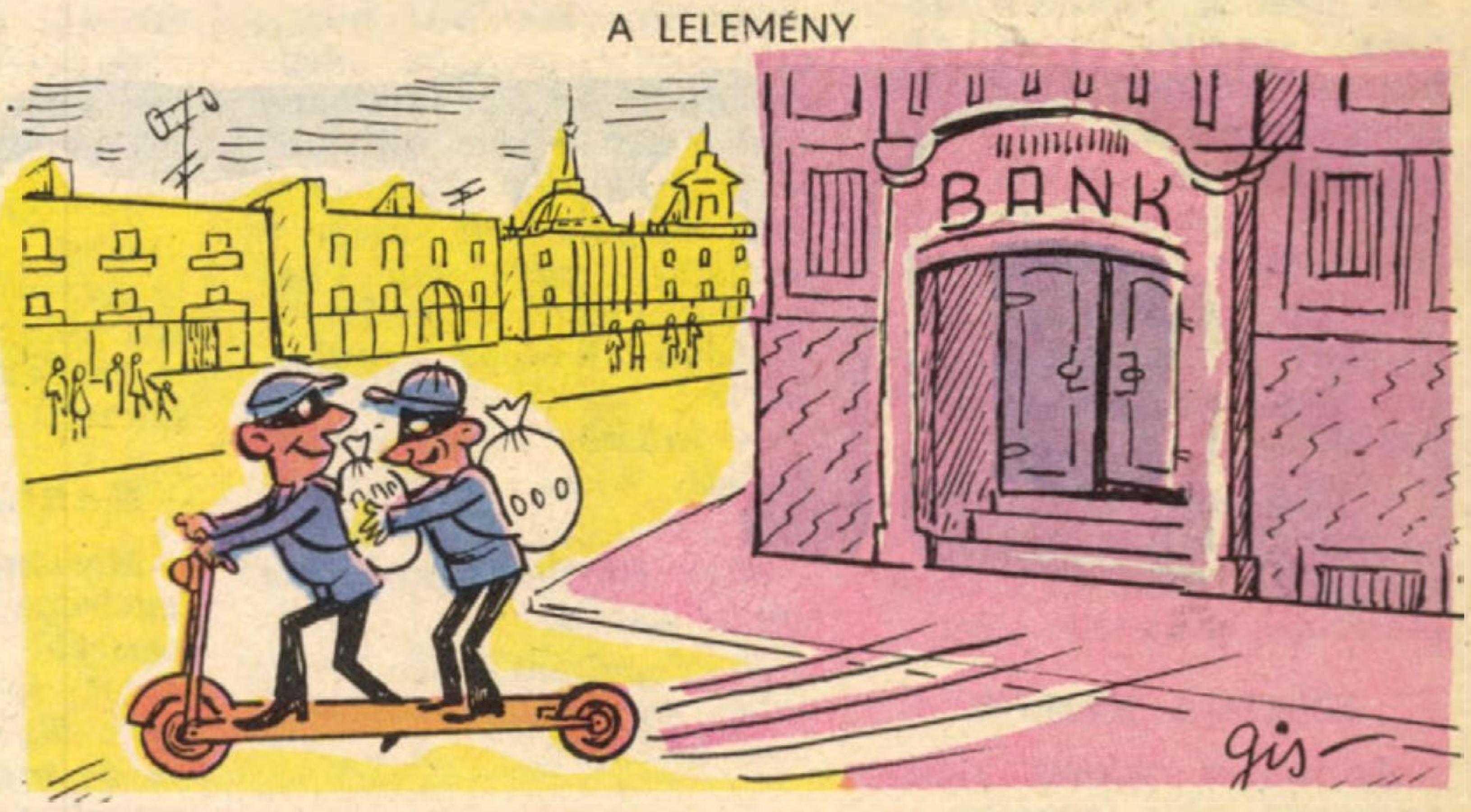
Mély — ha van...

(Sikondan fotózta Mischl Lajos, pécsi olvasónk)

HAJMERESZTŐ TÖRTÉNET

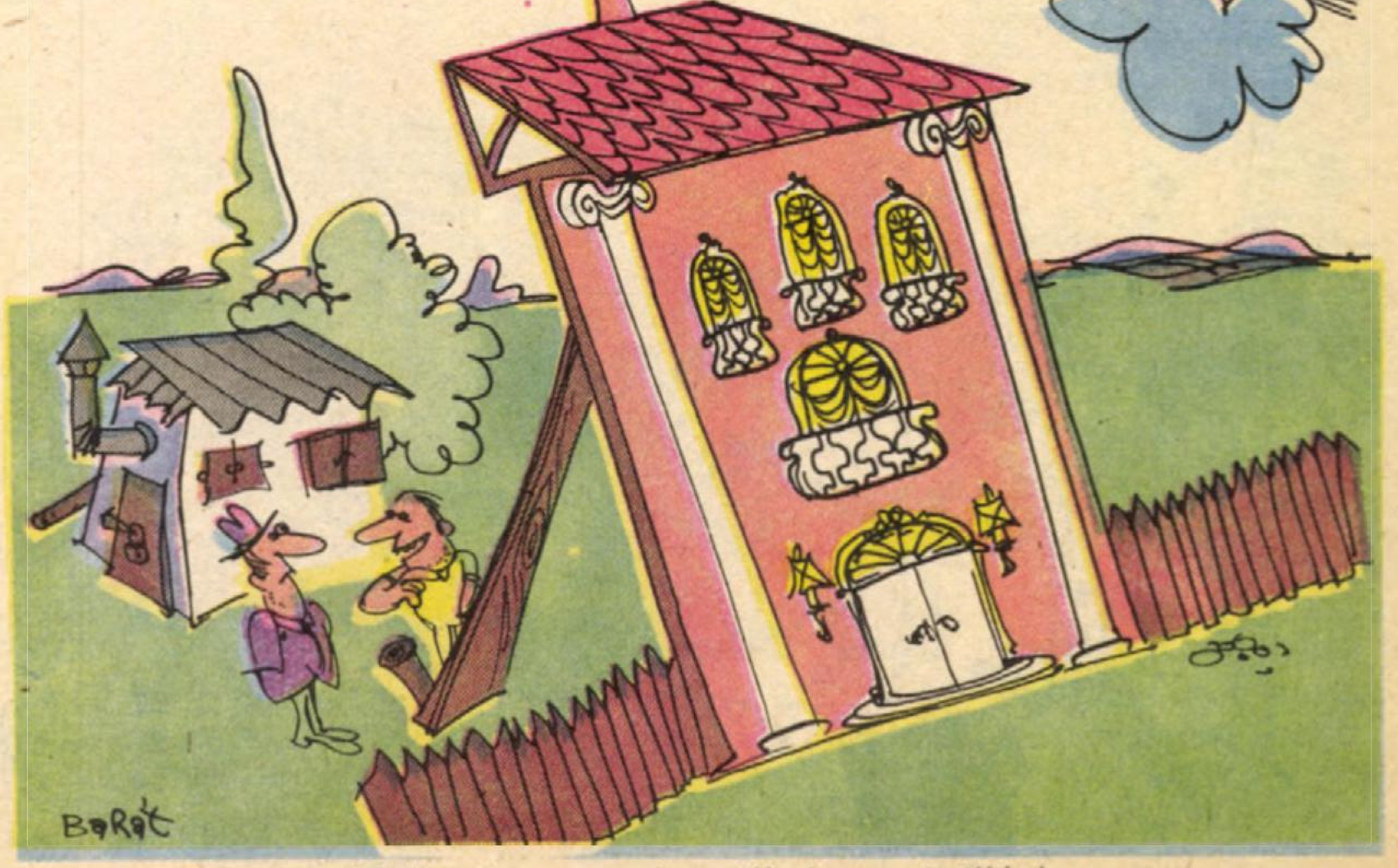

A LELEMÉNY

– Jó tipp volt a roller! Ki hinné el rólunk, hogy mi vagyunk a bankrablók...

ÁLCÁZÁS A BALATON PARTJÁN

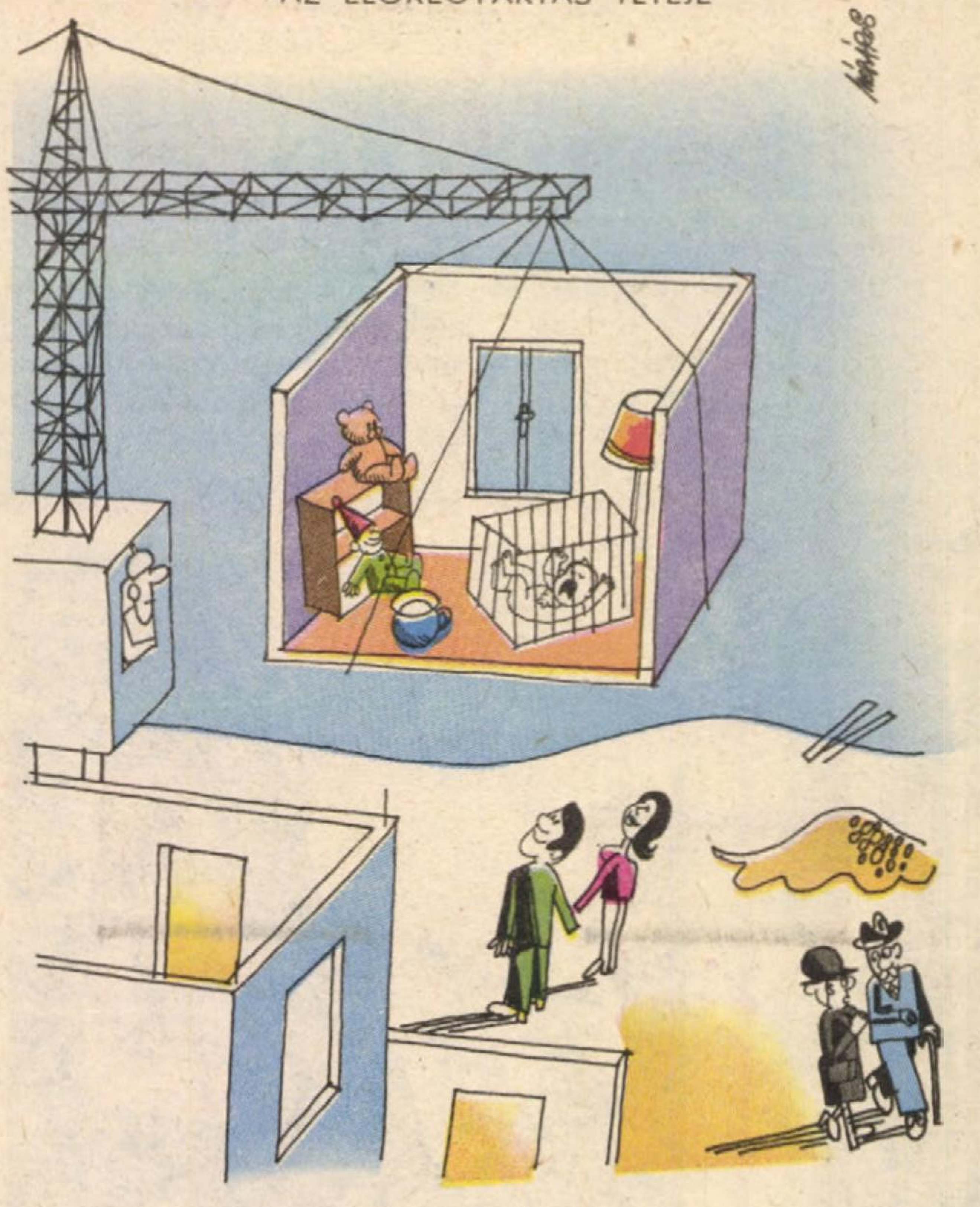
– Talán így nem bontják le a vityillónkat.

ÁLDOZAT

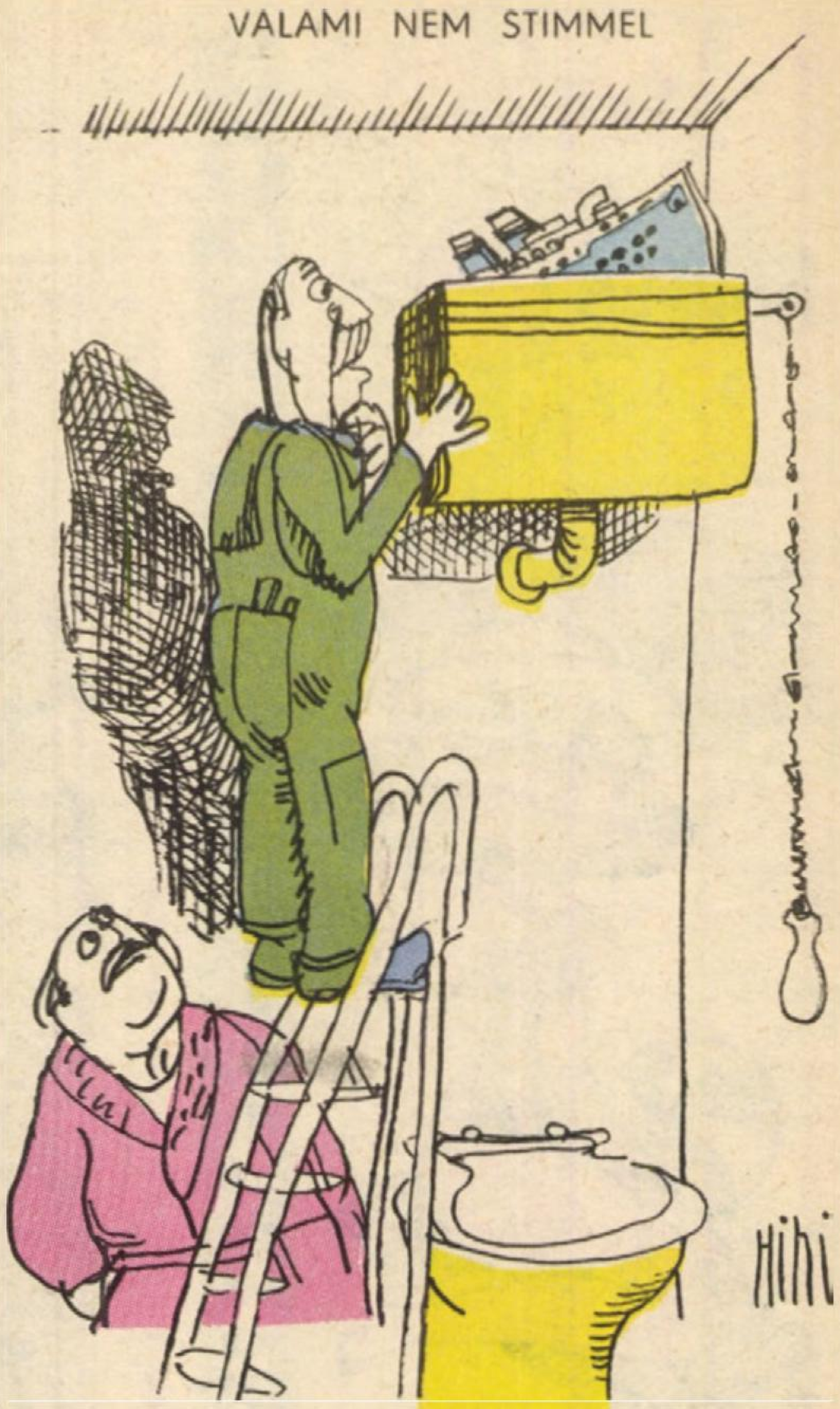
– Ezt még Párizsban vettem, 200 frankomba és 4 kilómba került.

AZ ELŐREGYÁRTÁS TETEJE

– Ezek már ezt is készen kapják.

VALAMI NEM STIMMEL

SZTÁROK HUMORA

FERNANDEL

A pár éve elhunyt nagy francia művész, Fernandel, egy koprodukciós film forgatása közben Rómában is eltöltött néhány napot. A forgatás szünetében az ősi város nevezetességeiben gyönyörködött. Egy színházi ügynök, aki még sohasem látta a népszerű művészt, szerette volna egy milánói vendégjátékra leszerződtetni. Amikor a hotel halljában szembenálltak egymással, az ügynök meglepetten szólalt meg:

— Oh, Ön valóban Fernandel? Hiszen azt mondták, hogy az arca lófejhez hasonlít.

— Valóban lófejem volt — mondta nyugodtan Fernandel —, azonban csak a plasztikai műtétem előtt.

HERTHA FEILER

Az ismert német filmszínésznő, akit legutóbb A kacsa 1/28-kor csenget című filmben láthattunk Heinz Rühmannak, a világhírű filmszínésznek a felesége. A Mintaférj című film forgatása közben ismerkedtek meg 1937-ben. Egy forgatási szünetben, kisurranva a filmstúdió kapuján — az anyakönyvvezetőhöz vették az irányt és csendben megeskÜdtek. Amikor Wolfgang Liebeneier a film rendezője erről kerülő úton értesült, megdöbbent, hogy a házasság zavarólag hat majd ki a forgatásra. Szemrehányó hangon fordult Hertha felé:

— Először mégis engem kellett volna megkérdeznie!

Mire Hertha frappánsan így válaszolt:

— Fogalmam sem volt róla, hogy maga is szerelmes belém...

WILLY FORST

A világhírű „Bel Ami" főszereplője és rendezője, most ünnepelte 70. születésnapját. Az alábbi kis történeten sokáig nevettek a bécsi filmstúdiókban.

Amikor a Bel Ami című filmjét forgatta, egy nap elkésett a felvételről. Felvételvezetője nem állta meg egy szarkasztikus megjegyzés nélkül.

— Ugyan minek izgatod magad — mondta mosolyogva Willy Forst —, látod milyen szerencsém van, a rendező is éppen most érkezett...

MARLENE DIETRICH

Marlene Dietrich a világ legelragadóbb nagymamája, legszebb lábú színésznője arról is ismeretes, hogy igen önfeláldozó természetű és magára gondol utolsósorban. Peggy, kövér fekete szakácsnője egyszer bizalmasan közölte szíve forró vágyát, amelyet azonban Marlene nem tudott teljesíteni. Művészetének és bájos lényének köszönheti, hogy azon kevés művészek egyike, akiket az államfők is szívesen fogadnak. Egy közép- és dél-amerikai turnéja alkalmával az egyik dél-amerikai államfő is fogadta. Az államfő megkérdezte, milyen kívánságát teljesíthetné, hogy bebizonyítsa nemcsak saját, hanem népe nagyrabecsülését is a művésznő iránt.

— Egy autó megfelelne? — kérdezte az elnök.

— Köszönöm, nem...

— Egy üdülő a tengerparton?

— Köszönöm, nem...

— Tízezer dollár?

— Köszönöm, nem...

Mindketten hallgatásba merültek, majd Marlene boldogan felkiáltott:

— Megvan! Peggy gyereket szeretne...

LOUIS ARMSTRONG

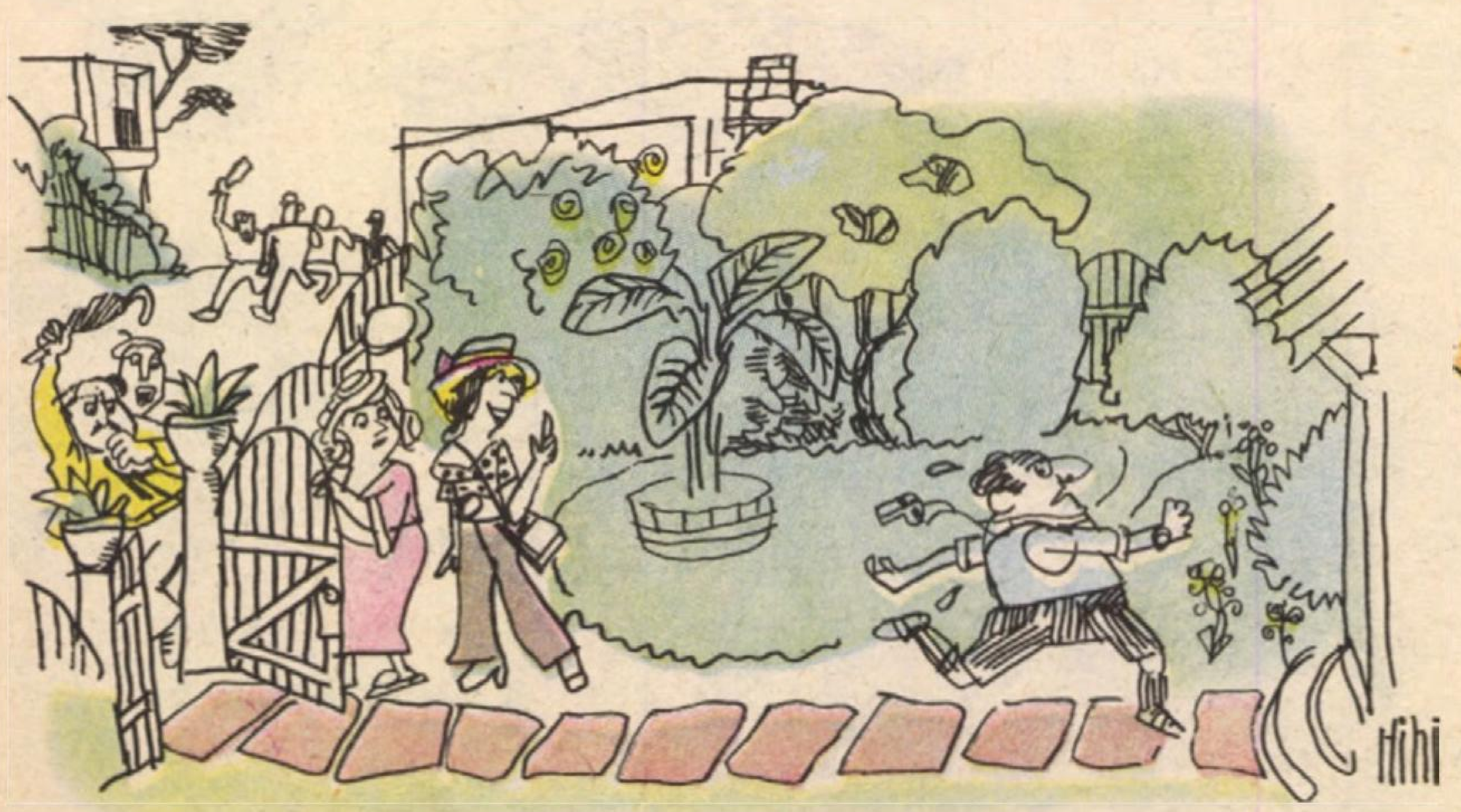
A húszas évek végén került Berlinben bemutatásra Brecht—Weil ma már világhírű Koldusoperája. A „Bicska Maxi" szám sláger lett. A pár évvel ezelőtt elhunyt „trombitakirály", Louis Armstrong harminc évvel később jazzátirattal ismét világhírre vitte ezt a számot. Az egyik zenekritikusnő irigyelte „Satchmo" példátlan sikerét és azt hangoztatta művészkörökben, hogy Armstrong harminc év előtti világsikerek felfrissítésével, olcsón kíván babérokhoz jutni.

Amikor Armstrongnak tudomására jutott ez az epés megjegyzés, vállvonogatva mondta barátainak:

— Ha ma olyan számot énekelek néha, amely harminc éves, ezt olyan nőknek szánom, akik harminc évvel fiatalabbak, mint tisztelt kritikusnőm...

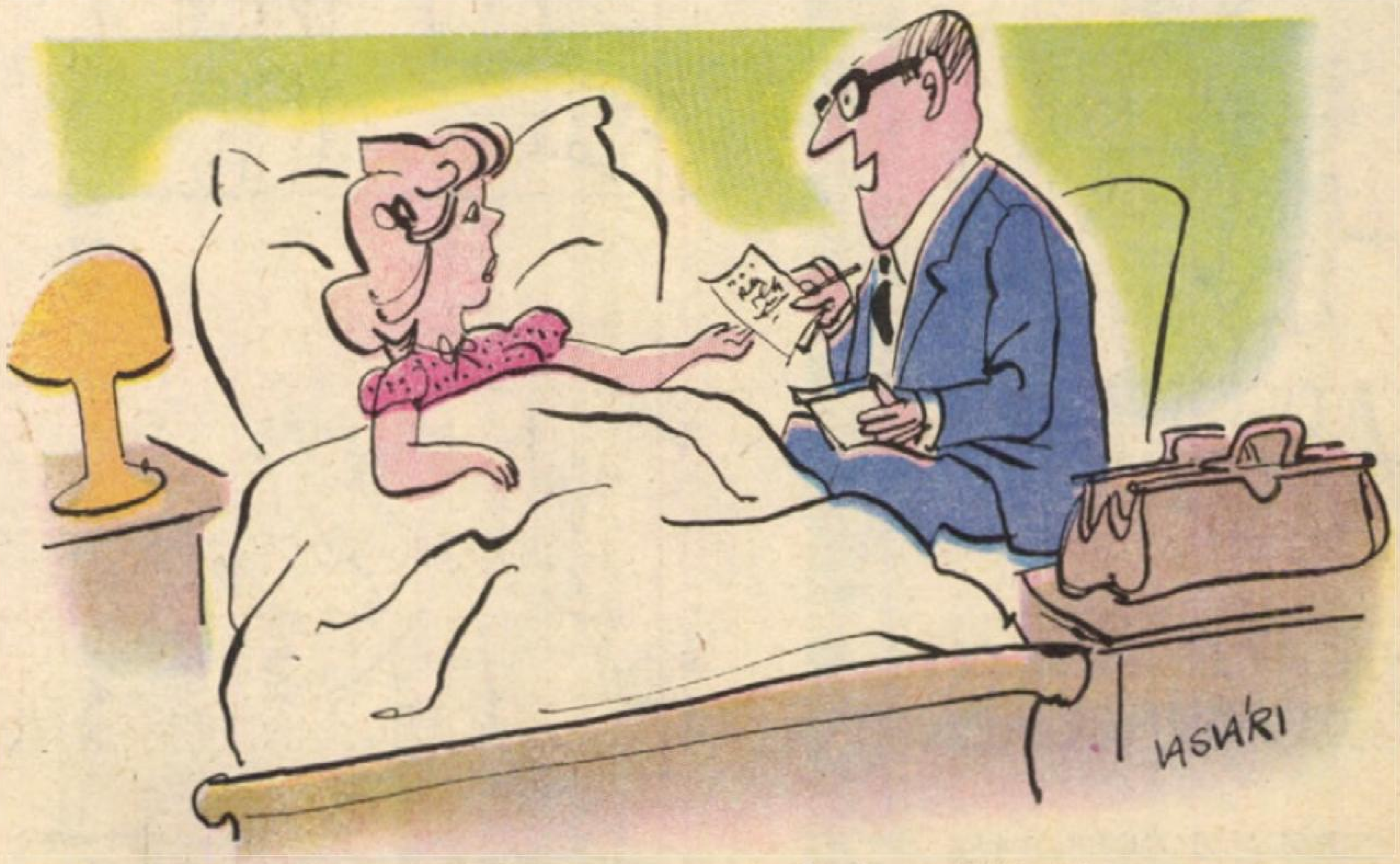
(Összegyűjtötte:
Pánczél György)

A JÁTÉKVEZETŐ VASÁRNAPJA

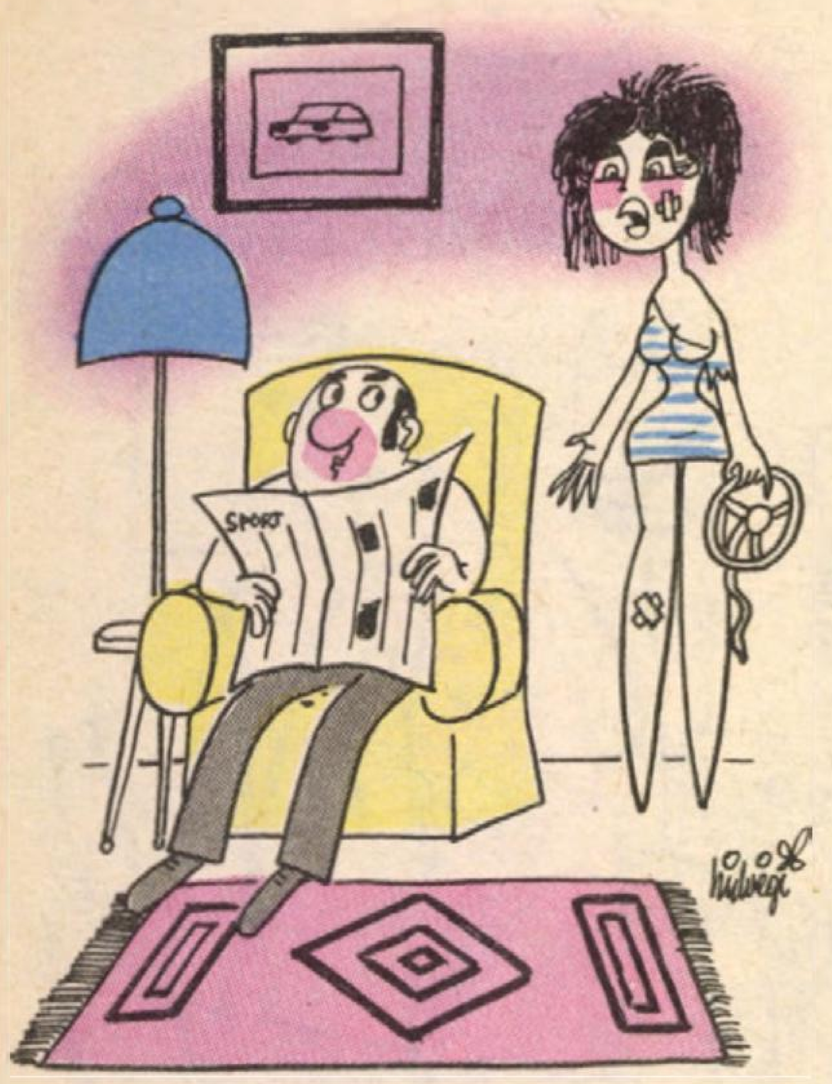
– Jó kondícióban van a férjed, drágám! Kétszer negyvenöt perc után még hazáig is szalad!...

ÚJ UTAKON

– Naponta háromszor egyet. Csak mellékhatása van.

A NAGY KÉRDÉS

– Drágám, el kell döntened, hogy engem szeretsz-e jobban, vagy a kocsit?!

RÉBUSZ

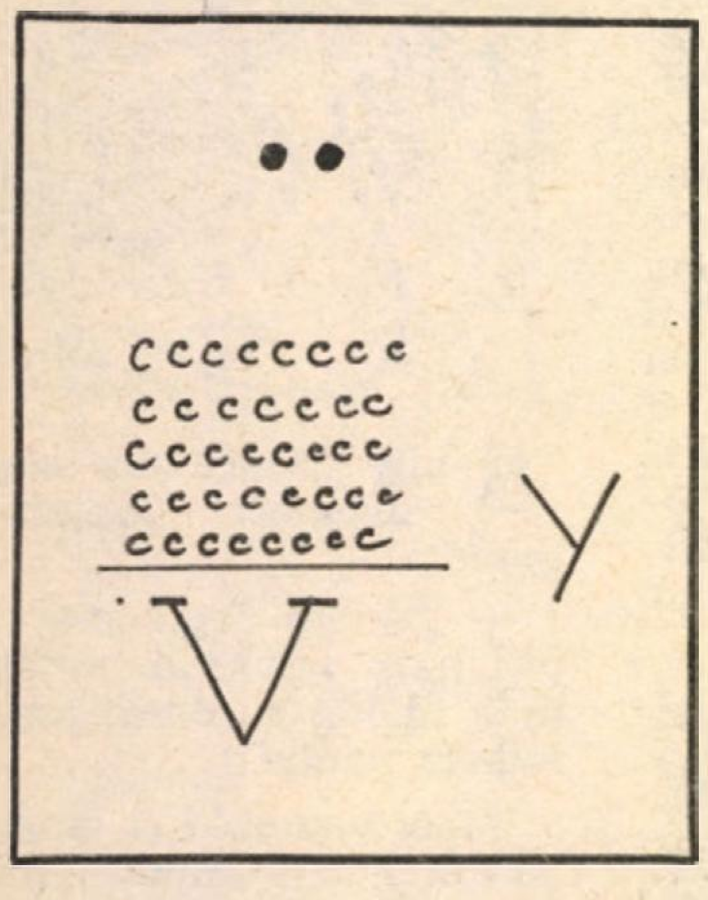
260. rejtvényünk megfejtése:

Kaszárnya

A 100 forintos díjak nyertesei:
Szegedi Béla, 1094 Bp. Ferenc tér 4.
Spann Endréné, 1054 Bp. Beloiannisz u. 18.
Ifj. Kazár János, 5600 Békéscsaba, V., Kolozsvári u. 25.

261. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 2-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977. Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A saját szemünkkel olvastuk...

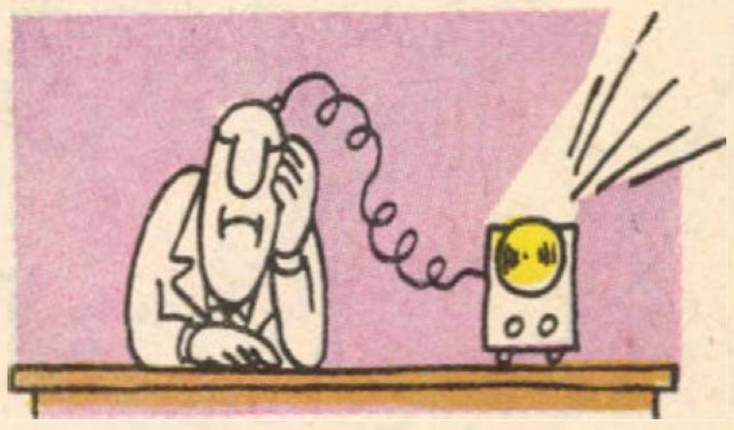
VÁLTOZÁS DRACHMÁBAN

A görög ezredesek a monarchiáról a köztársaság síneire váltottak át, s ez váltópénzben is kifejezhető. Konstantin exkirály, aki évi félmillió dolláros apanázsának birtokában római száműzetését lovaglással, golfozással és vitorlás kirándulásokkal töltötte, bejelentette: ezentúl dolgozni fog, de még nem tudja, hogy mit. Egyelőre az ex-király életében egyetlen halvány jele mutatkozott a munkának: levelező hallgató volt Cambridge egyetemén. Tantárgya: politikai tudományok. Legfrissebb dolgozatának címe: „A forradalmak története". Ezzel nehéz lesz évi félmilliót keresni. Papadopulosz lényegesen kedvezőbb helyzetben van és ezt tudja is. A junta vezetője, a köztársaság új elnöke nemcsak államformát váltott, hanem feleséget is. Az új hitves Papadopulosz titkárnője volt, amikor az még a monarchia katonai titkosszolgálatánál dolgozott. A köztársaság kikiáltását az elnöki házaspár azzal ünnepelte, hogy az új asszony számára negyvenezer dollárnyi drachmáért rendeltek toaletteket egy athéni szalonban. Konstantinnak még tanulnia kell. Papadopulosz már vizsgázott.

AGYCSENGŐ

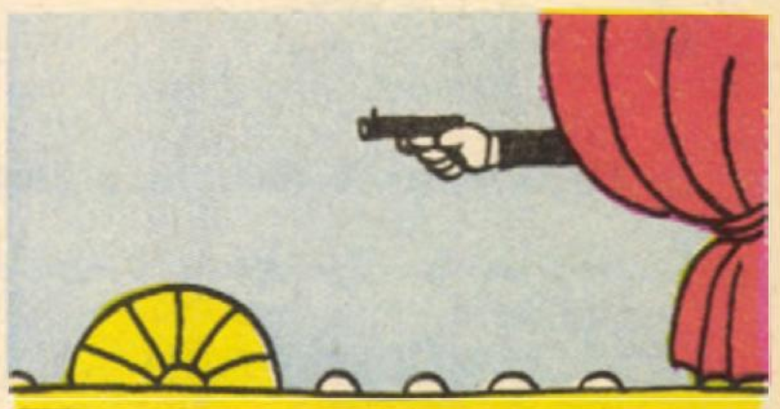
Az amerikai tengerészeti akadémián „gondolatösszpontosító gépet" próbáltak ki. A gép az agy által kibocsátott elektromos hullámokat méri és ha a páciens gondolatai elkalandoznának, csenget. Újabb vétség esetén a riasztócsengő már a főnök, a tanár, vagy az őrmester íróasztalán berreg. A feltaláló, bi-

zonyos Carl Montor úgy nyilatkozott, hogy ha teherautó- vagy autóbuszsofőröket, netán pilótákat kapcsolnak a csodagépre, akkor meg lehet előzni a baleseteket. Általában — tette hozzá derűsen — „ez a gép megtanítja az embereket, hogy odafigyeljenek a munkájukra". Vajon mi lesz az oda nem figyelés, vagy éppen az álmodozás jogával? És hol berreg a főnök készüléke?

RÉGISÉGBOLT

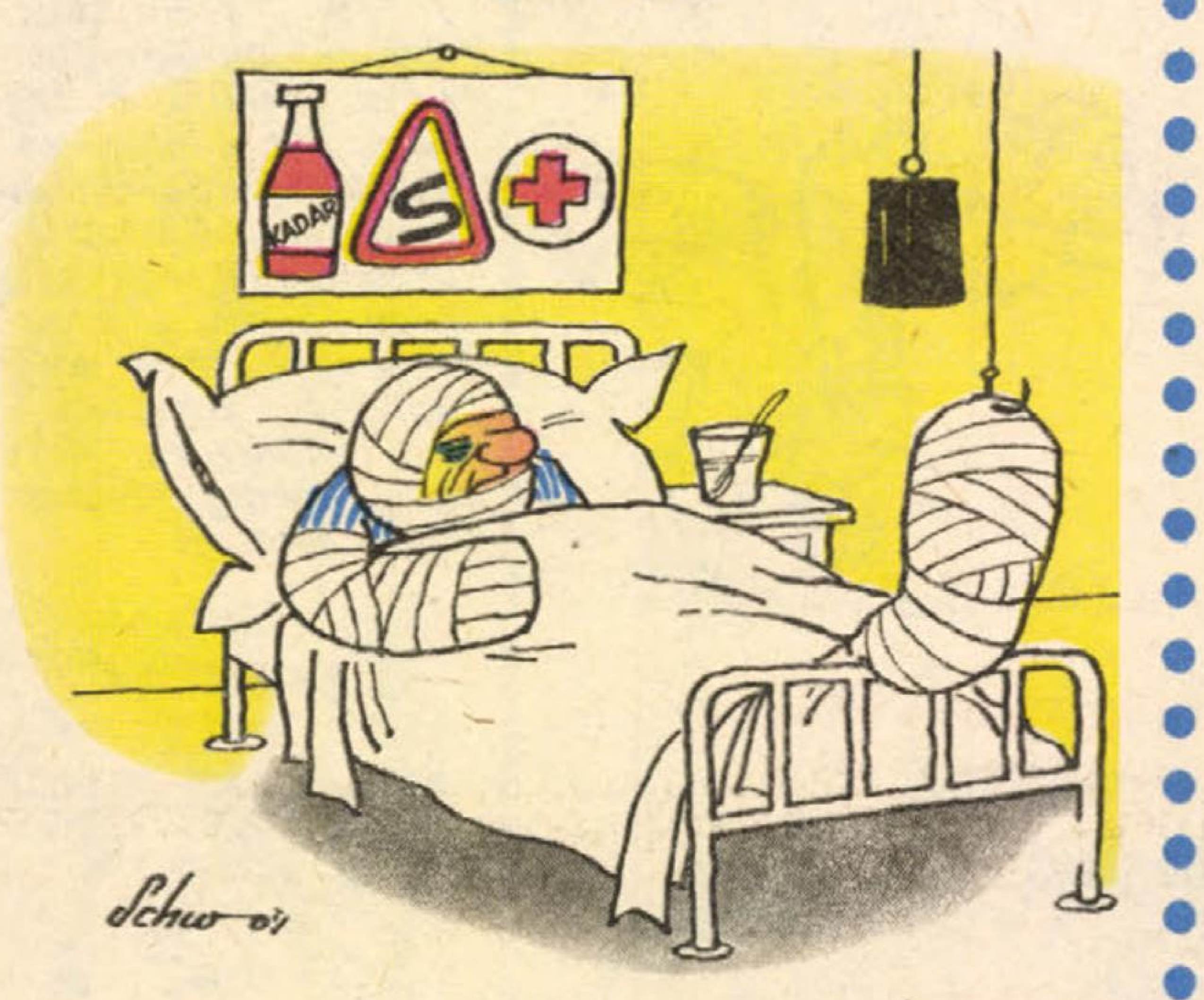
A fáradhatatlan Agatha Christie, akinek „Egérfogó" című darabja húsz esztendeje megszakítás nélkül van műsoron egyazon londoni színházban, nyolcvankét esztendős korában új színdarabbal jelentkezett. Persze ez is krimi, s a rejtély jóval idősebb, mint a szerző: háromezer esztendős. Arról szól a darab: milyen körülmények között halt meg Echnaton egyiptomi fáraó. Agatha Christie asszony úgy nyilatkozott, hogy a darabot harminchat esztendővel ezelőtt írta, de „egyszerűen megfeledkezett" róla és a kézirat egy nagytakarítás során került elő vidéki kúriájának egy poros zugából. A régészek és történészek az Echnaton-rejtélyt mindmáig nem oldották meg, így a darab továbbra is időszerű. Agatha Christie azonban úgylátszik kevésbé. Az egyik nagy londoni színház azzal utasította vissza a kéziratot, hogy az „egyetlen izgalmas rejtélyt tartalmaz: miért volt Agatha Christie asszony házában harminchat év után nagytakarítás?"

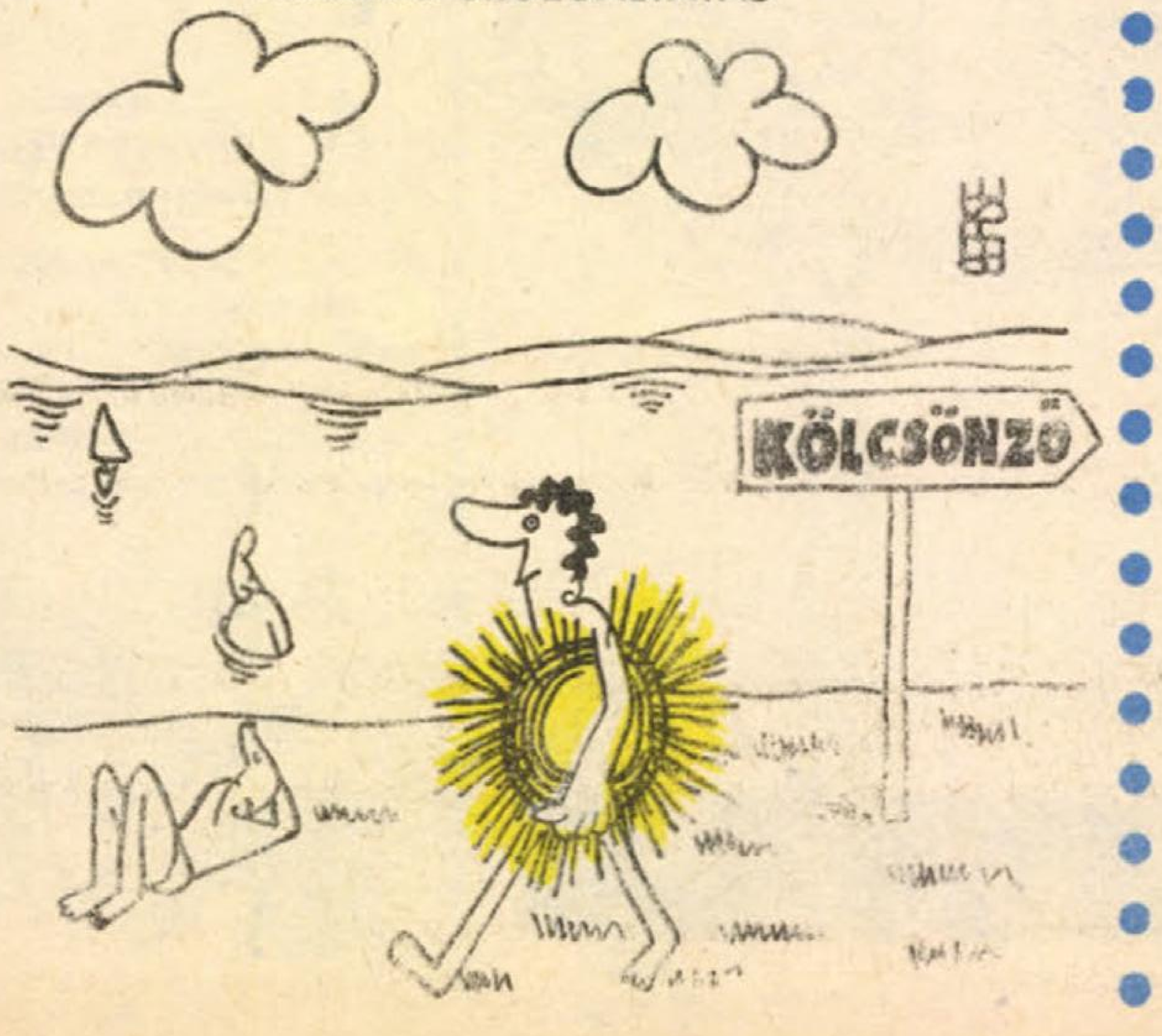
A REALISTA

A saigoni rezsim veteránügyi miniszterének válasza arra a kérdésre, hogy miért nem fordítanak több pénzt a hadiárvák gondozására, ez volt: „A hadiárvák nem termelők, hanem fogyasztók egy olyan időszakban, amikor erőforrásainkat gyorsan jövedelmező beruházásokra kell fordítanunk."

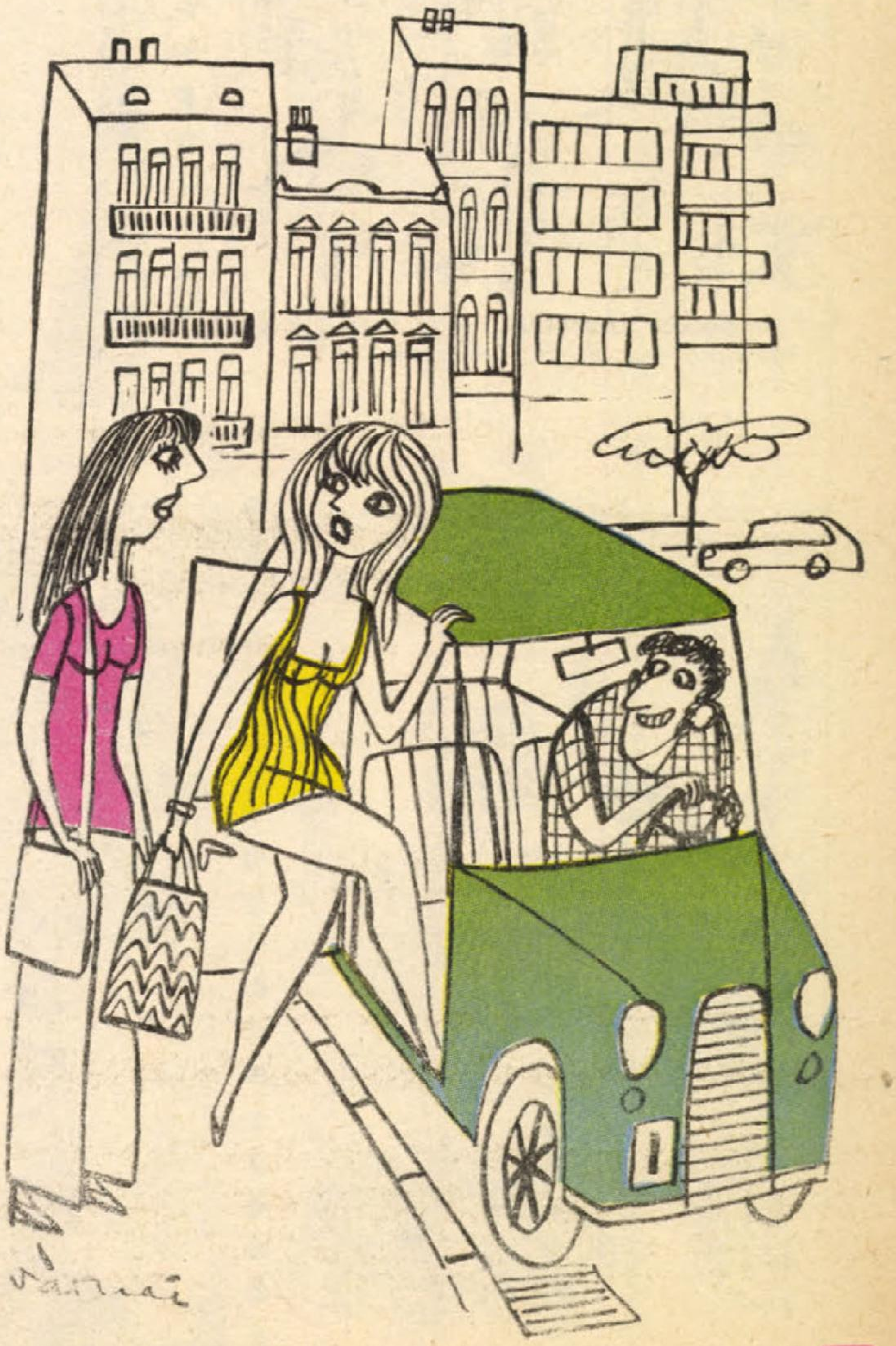
DIAGNÓZIS

FEJLŐDŐ SZOLGÁLTATÁS

BÜSZKESÉG

– Mit szólsz az olaszomhoz? Alighieri Dantének hívják, és Firenzében lakik!

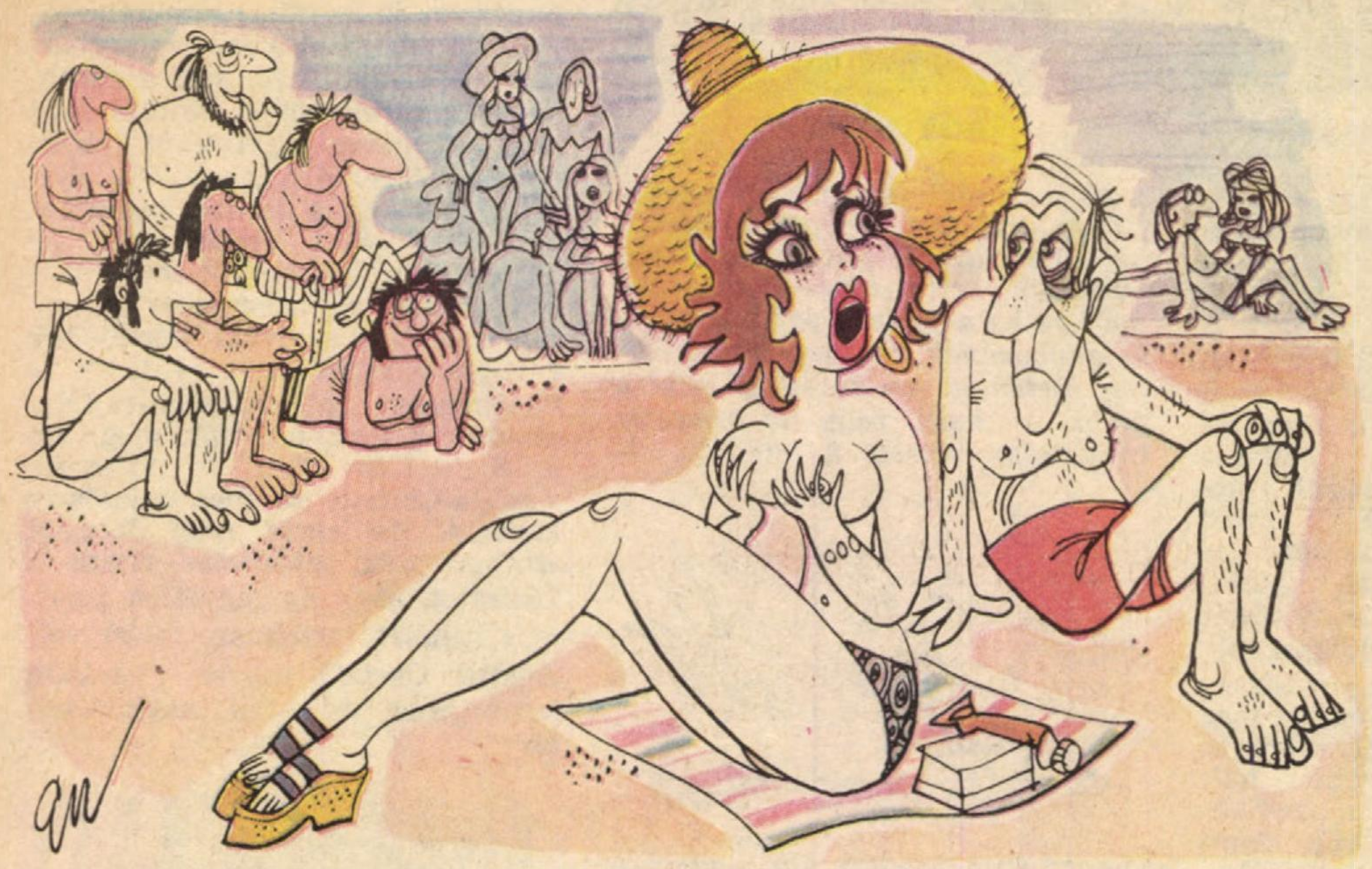
Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-26 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

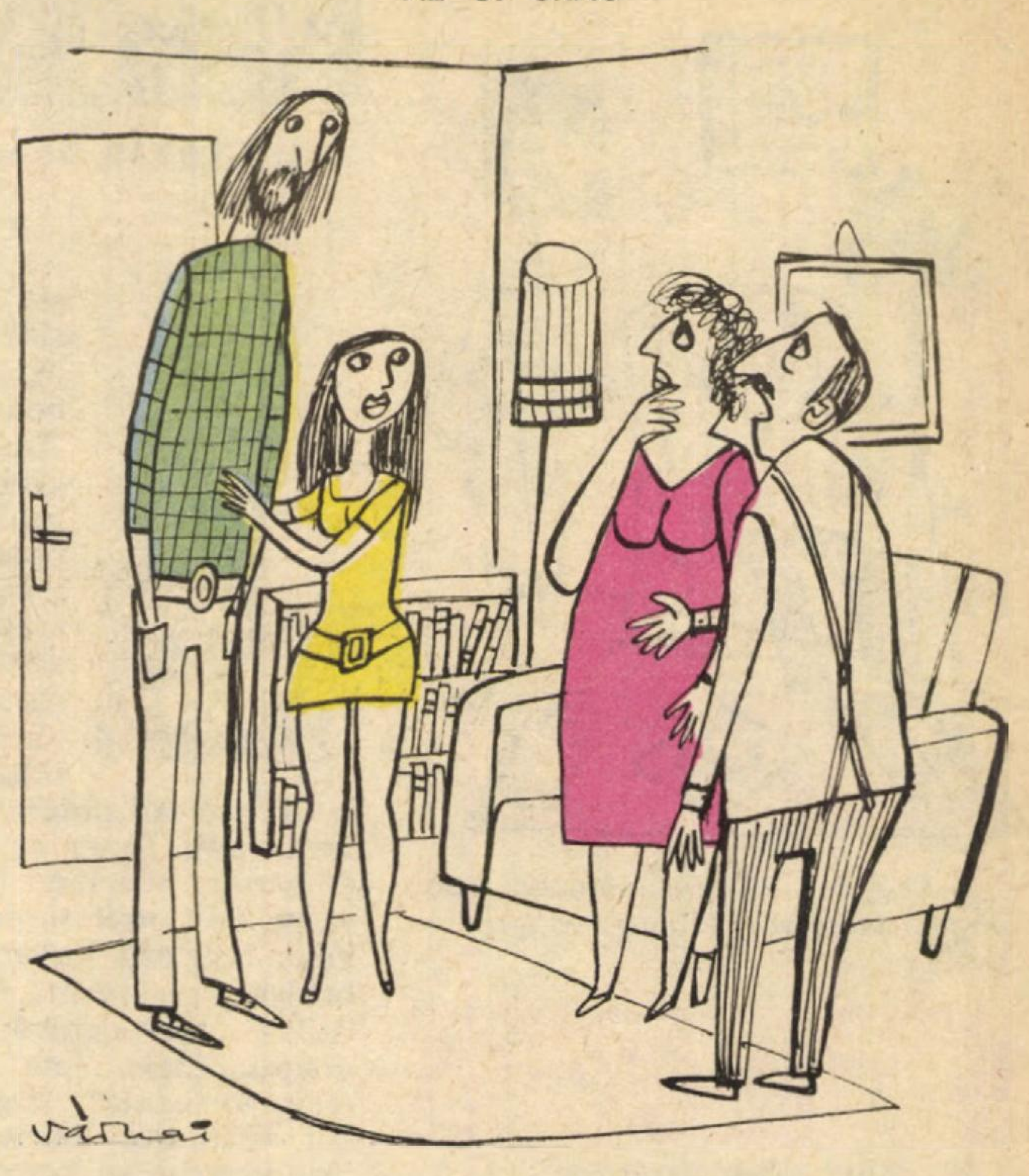
INDEX: 25.504

ÜGYETLEN FÉRJ

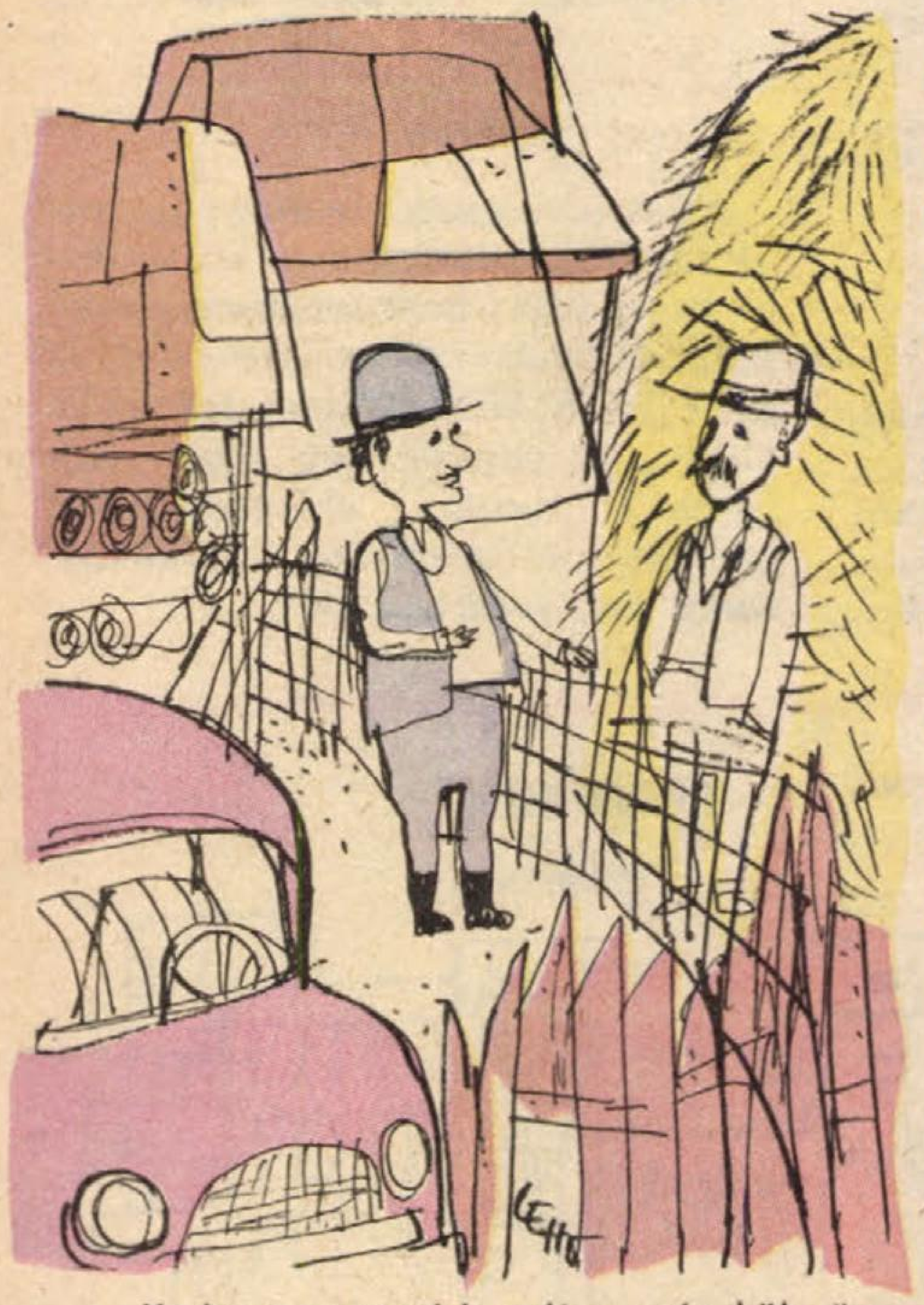
– Máskor nem bízom rád a csomagolást! Otthon felejtetted a bikinim felső részét!...

AZ ÚJ SRÁC

– Mondd, kislányom, rövidebb nem volt?

MODERN FALU

– Kedves szomszéd, adjon már kölcsön holnapig egy dugattyúszelepet!

ELŐRELÁTÓ GYEREK

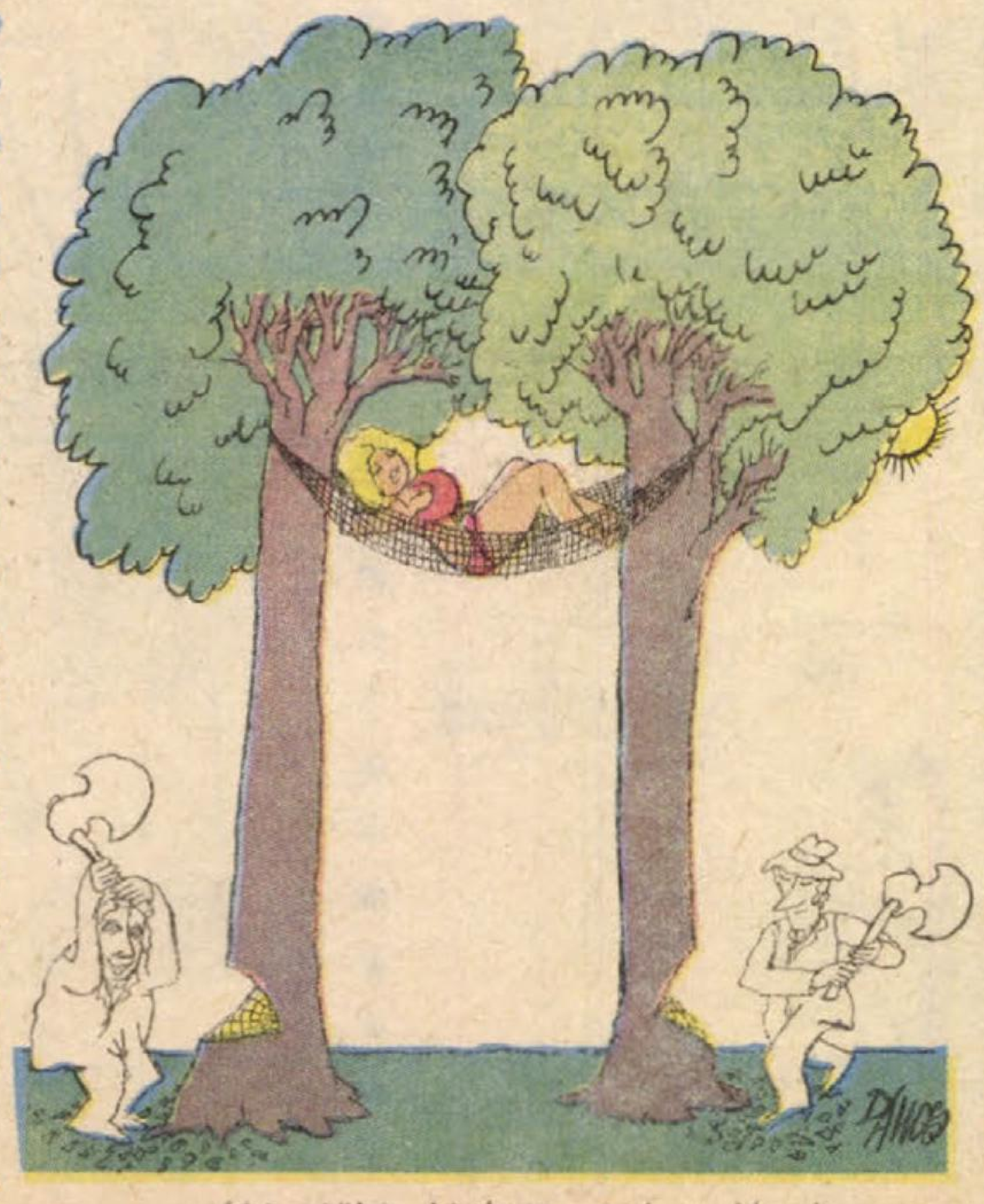

VÁROSTROM

– Majd adok én neked, kiönteni a főztömet!

VETÉLKEDŐ

– Aki előbb kivágja, azé a lány!

tribün

A horgász megtérése. Paul Barkowski egy különleges méretű lazaccal jelentkezett Waterville-ben, a Columbus Lovagok horgászversenyének zsűrijénél. A zsűri felhördült, majd rögtön jegyzőkönyvbe óhajtotta foglalni a rekordfogást. Ekkor azonban felülkerekedett Barkowskiban a sportember, közölte, hogy zsákmányát egy halastóból fogta, tehát a rekord nem érvényes. Mire a zsűri 5 dolláros őszinteségi díjjal tüntette ki. Mert a jótett mindig elnyeri jutalmát. Mindig!

Abe Lemmons, a Pan Am kosárlabdaedzője keservesen panaszkodott:

— Rossz sportágat választottam. Egy futballedzőt legfeljebb tizenegy vereség érhet évente. Mi egyedül májusban tizenkét mérkőzést vesztettünk.

Egy interjú során megkérdezték Julio Mendez argentin játékvezetőt, vajon szívesen kerülne-e a mennyországba? Persze nem azonnal, majd annak idején.

— Egy feltétellel — mondta Mendez. — Ha ott nem kell argentin csapatok mérkőzését vezetnem. Mert akkor... inkább a pokol...

Bobby Moore, az angol válogatott kapitánya mondta:

— Életem legszomorúbb pillanata volt és az emlékét örök időkig hordozni fogom lelkem mélyén...

Miről van szó? A lengyel gólról, amely Moore hibájából esett a varsói mérkőzésen. Tulajdonképpen boldog ember ez a Bobby.

A manchesteri City Hallban rendezték az idei biliárd-világbajnokságot. Éppen Alex Higgins, a világbajnoki cím védője fogta kezébe a dákót, amikor félbe kellett szakítani a versenyt. Odakinn vihar támadt, a tető beázott és az eső éppen a zöld posztóra csorgott.

Higginst különben régóta „Hurrikánnak" becézik szakmai körökben.